FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

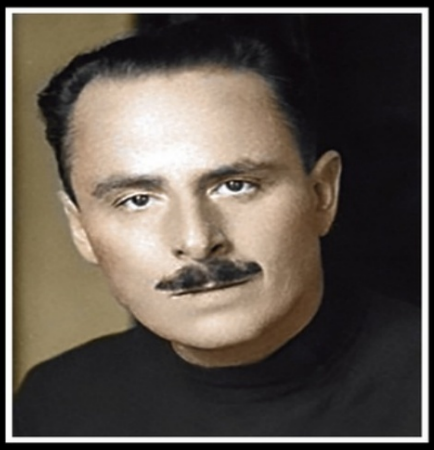
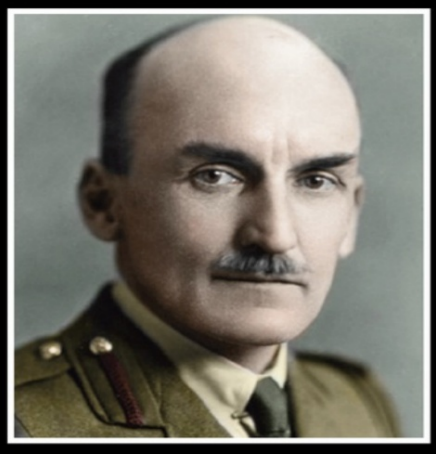

Volume One

Machine Translated by Google

Fašistlikud hääled

Esseed ajakirjast "Fascist Quarterly" 1936-1940

Esimene köide

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Fašistlikud hääled

Esseed ajakirjast "Fascist Quarterly" 1936-1940

Esimene köide

Autoriõigus © 2019 Sanctuary Press Ltd Kõik

õigused kaitstud. Ühtegi osa sellest raamatust ei tohi ilma kirjastaja kirjaliku loata reprodutseerida ühelgi kujul elektroonilisel ega mehaanilisel viisil, sealhulgas fotokopeerimine, salvestamine või teabe talletamine ja otsimine.

Sanctuary Press Ltd
Sheltoni tänav 71–75
Covent Garden
London WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com E-
post: info@sanctuarypress.com

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

FAŠISTIDE HÄÄLED - ESIMENE KÖIDE

See väljaanne sisaldab esseesid autoritelt:

John Beckett

James Drennan

Norah Elam

Kindral Franco

Kindralmajor J. F: C. Fuller Joseph

Goebbels J. K. Heydon

Max Hunger

Jorian Jenks
William Joyce

Dr. Robert Ley

Francis Mcevoy Sir

Oswald Mosley Ezra

Pound Vidkun Quisling
Alfred

Rosenberg Arthur

Reade Anne Seelig-
Thomann Claud

Sutton Alexander Raven
Thomson A.

Yusuf Ali

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Sisukord

Fašistlikud hääled

Fašismi filosoofia, Sir Oswald Mosley; Saksamaa ja tema
naised, Anne Seelig-Thomann; Mis on sotsialism?, Joseph
Goebbels; Maailma filosoofia ja välispoliitika,
Alfred Rosenberg; Fašism, naised ja demokraatia, Norah Elam;
Väärislikud aakrid, Jorian Jenks; Hitleri Berchtesgaden,
Uue Saksamaa idüll, Joan Morgan;
Põhjala maailmaföderatsioon, Vidkun Quisling; Fašismi tõlgendus, Claud
Sutton; Sõda Hispaanias, kindralmajor J. F. C. Fuller;
Kindral Franco kõne majandusliku ortodoloogia suunas,
Ezra Pound; Majanduslanguse põhjused, A. Raven Thomson;
Revolutsiooni reetmine, Ezra
Pound; Marksism, allakäigu doktriin, Francis McEvoy;
Vaenlane on liberalism, J. K. Heydon; Thomas
Carlyle - natsionaalsotsialist, William
Joyce; William Morris - natsionaalsotsialist, Arthur Reade;
Juudi müüt, „Scepticus”

„Moslemimaailm ja Palestiina” autorid A. Yusuf Ali;
„Fašism ja dialektika” autorid A. Raven Thomson; „Mulla
päranduseta jätmine” autorid Francis Mcevoy;
„Ettevõtete majandusteadus” autorid A. Raven
Thomson; „Natsiliikumine perspektiivis” autorid James Drennan;
„Sotsiaaldemokraatia allakäigus” autorid John
Beckett; „Fašism ja sõda” autorid kindralmajor J. F. C. Fuller;
„Edasi fašismis” autorid Oswald Mosley; „Jõud
läbi rõõmu” autorid dr Robert Ley; „Saksa talvine
abitöö” autorid Max Hunger;

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Fašismi filosoofia, autor Sir Oswald Mosley

See on loeng, mille pidas Sir Oswald Mosley Inglise Keele Liidus kolmapäeval, 22. märtsil 1933.

O Teie vastased väidavad, et fašismil puudub ajalooline taust või filosoofia ning minu ülesanne on täna pärastlõunal väita, et fašismil on sügavad juured ajaloos ning seda on toetanud spekulatiivse meele parimad lennud. Ma olen muidugi teadlik, et päevalehtede veergudel ei seostata meie tegevust eriti filosoofiaga ja kui te lugesite, et ma pidin pidama loengu teemal „Fašismi filosoofia“, küsisid paljud teist ilmselt: „Mis pistmist on sellel gangsteril filosoofiaga?“ Siiski usun, et te usute, et need avaliku meele suured peeglid ei anna alati väga täpset peegeldust ja kuigi te loete ainult meie edusammude inspireerivamatest hetkedest, on ka teisi hetki, millel on sügav mõtlemine ja konstruktiivne kontseptsioon. Siiani on teatud määral tõsi, et fašistlik filosoofia ei ole omandanud väga konkreetset ja kindlat vormi, kuid peate meeles pidama, et fašistlik usk on eksisteerinud vaid veidi üle kümne aasta: see on viimase kümnendi kasv. Selle filosoofiline taust on aga juba mingil määral sõnastatav ja see on toimunud palju lühema aja jooksul kui vastav areng üheski teises suures poliitilises usus ajaloos. Nii nagu fašistlik liikumine ise on mitmes suurriigis võimu poole liikunud fenomenaalse kiirusega, on ka fašistlik usk ja filosoofia kui püsiv kontseptsioon, ellusuhtumine arenenud palju kiiremini kui vanemate uskude filosoofiad. Võtame näiteks liberalismi: selliste meeste nagu Voltaire ja Rousseau kirjutiste ning liberaalse usutunnistuse lõpliku kujunemise vahel Inglise riigimeeste käes 18. sajandi lõpus ja 19. sajandi alguses kulus väga pikk ajavahemik.

Tegelikult kristalliseerusid need suured poliitilised liikumised ja psühholoogilised murrangud vaid väga aeglaselt kindlaks mõttesüsteemiks ja ka tegutsemissüsteemiks; ja fašistide puhul on ilmselt üsna pea oodata, et kümne aasta pärast on see omandanud konkreetse kristalliseerunud vormi. Sellegipoolest usun, et fašistlikku filosoofiat saab väljendada arusaadavalt ja kuigi see annab täiesti uudse panuse tänapäeva mõtlemisse, saab siiski näidata, et nii selle päritolu kui ka ajalooline tugi pärineb mineviku väljakujunenud mõtteviisist.

Esiteks väidan, et enamik tegutsemisfilosoofiaid on tuletatud eelmise perioodi kultuuriliste konfliktide sünteesist. Kui kultuuri, mõtte või abstraktse spekulatsiooni ajastul leiate kaks suurt kultuuri teravas vastandis, siis tavaliselt leiate järgmisel tegutsemisajastul nende kahe terava vastandi vahel praktikas sünteesi, mis viib praktilise tegutsemiskreedoni. See kontseptsioon võib teile teatud määral tunduda spengleriliku lähenemisena; ja on täiesti tõsi, et suur saksa filosoof on ilmselt teinud rohkem kui keegi teine, et maalida fašistliku mõtte laia tausta. Kuid see on väga lai taust. See on suur maailma ajaloo taust, millest fašistlik idee tuleneb.

Mitte eriti palju rohkem. Ja võimalik, et teda takistab teemale lähemale jõudmast kaasasündinud pessimism, mis omakorda, nagu ma teile alandlikult pakun, tuleneb tema täielikust teadmatusest tänapäeva teaduse ja mehaanika arengu suhtes.

Kui vaatad asja läbi Spengleri prillide, jõuad kindlasti järeldusele ******ebook converter DEMO Watermarks*********

Machine Translated by Google

äärmuslik pessimism, sest need varjavad tegurit, mis esmakordselt annab inimesele võimaluse vaesuseprobleem täielikult kõrvaldada. Ja ma usun, et just meie saksa filosoofi vale mõistmine sellest tohutust uuest tegurist viib ta pessimistliku järelduseni. Sellest hoolimata ei muuda see mingil moel tema tohutut panust maailma mõtteviisi tühiseks.

Te järeldate õigesti, et minu ettepanek pealtnäha antiteetiliste kultuuride abielust, mis viib järgneval tegutsemisajastul tolleaegse filosoofilise lapse sünnini, mis väljendub tegevuses, tuleneb mingil määral Spengleri mõtteviisist. Kuid ma arvan, et saan teile näidata, kuidas see tees praktikas fašistide puhul toimib. Ma väidaksin teile, et eelmisel sajandil tekkis peamine intellektuaalne võitlus Nietzsche mõtte tohutu mõju tõttu kahe tuhande aasta pikkusele kristlikule tsivilisatsioonile. See mõju realiseerus väga aeglaselt. Selle täielikud tagajärjed avalduvad alles tänapäeval. Kuid kuhu iganes te tänapäeva mõtlemises ka ei pöörduks, leiate selle kolossaalse võitluse tulemused inimese mõistuse ja vaimu ülemvõimu nimel. Oli religioon, mis Lääne jaoks oli inimmõtteid laialdaselt domineerinud paljude sajandite jooksul. Ja äkki, esimest korda, seati see religioon ja see mõte tegelikult kahtluse alla ning selle alused vähemalt hetkel kõikusid. See mõisteti hukka raevuka energia ja erakordse geeniusega – mõisteti hukka põhjalikult.

Nagu te hiljem näete, ei esita ma ise argumente kristluse vastu, sest ma näitan teile, kuidas ma usun, et Nietzsche ja kristlik doktriin on sünteesivõimelised. Kuid siinkohal on mul vaja uurida nende kahe usutunnistuse olulisi erinevusi ning näha, kus erinevused on kuhjunud ja kus sarnasused ilmnevad.

Nagu te teate, seadis Nietzsche kahtluse alla kogu kristliku mõtteviisi. Ta ütles sisuliselt: „See on orja ja nõrgema religioon. See on nende inimeste usk, kes põgenevad elu eest, kes ei taha reaalsusega silmitsi seista, kes otsivad pääsemist mingist unistavast teispoolsusest – pääsemist, mille haaramiseks siin maa peal pole neil ei elujõudu ega mehelikkust. See tuleneb nõrkuse ja alistumise vaimust.“ Ta mõistis selle hukka suurepärase väljendiga, kui ma õigesti mäletan, kui „religiooni, mis oli inimkonna aheldanud ja nõrgestanud“.

Ja selle usu asemel lõi ta üliinimese kontseptsiooni – mehe, kes seisab silmitsi raskuste ja ohuga, liigub edasi läbi materiaalsete asjade ja keskkonnaraskuste, et saavutada, võita ja luua siin maa peal omaette maailm. See oli väljakutse kogu mõtteviisile, mitte ainult mõtteviisile, vaid ka elule. Ja see raputas maailmavaate alustalade lõpuni. Neile, kes olid tol ajal selle vaidlusega tõsiselt seotud, pidi tunduma, et üks või teine neist usutunnistustest peab võidukalt väljuma ja üks või teine surema; et igasugune nende vastuoluliste doktriinide kombinatsioon, igasugune süntees oli täiesti välistatud.

Nagu igapäevaelus nii tihti juhtub, usun ma, et nii erinevad näivad usutunnistused on lähemal uurimisel tegelikult leppimisele ja isegi teatud sünteesile vastuvõtlikud; ja ma arvan, et saan teile näidata, et tegelikult leiate tänapäeva fašistlikust doktriinist mõlema usutunnistuse suurte omaduste täieliku ühendamise. Ühelt poolt leiate fašismist, mis on võetud kristlusest, otse kristlikust kontseptsioonist, tohutu nägemuse teenimisest, enesesalgamisest, eneseohverdusest teiste, maailma ja oma riigi heaks; mitte indiviidi kõrvaldamisest, vaid pigem indiviidi sulandumisest millessegi palju suuremasse kui tema ise; ja meil on see fašismi põhidoktriin – teenimine, enesealistumine – sellele, mida fašist peab suurimaks eesmärgiks.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

ja maailma suurim impulss. Teisest küljest leiate Nietzscheni mõtteviisist pärit mehelikkuse, väljakutse kõigele olemasolevale, mis takistab inimkonna edasiliikumist, alistumise doktriini täieliku eitamise; kindla võime maadelda ja ületada kõik takistused. Tegelikult on teil loodud energiliste ja eneseabiinimeste doktriin, mis on fašismi teine silmapaistev omadus.

Seega leiame – võin vist väita – nende kahe suure doktriini teatava ühenduse, mis väljendub tänapäeva fašismi praktilises usutunnistuses. Ja see tegelikult avaldub kogu meie ellusuhtumises. Me saame selle taandada üldise eksistentsi väikseimatele detailidele. Kõige laiemast ja abstraktsemast kontseptsioonist saame jõuda igapäevaelu kõige detailsemate asjadeni.
Me nõuame kõigilt oma rahvalt avaliku teenistuse ülimuslikku kontseptsiooni, kuid me mööname neile vastutasuks ka järeleandmisi ning usume, et fašistliku kontseptsiooni kohaselt peaks riik möönma absoluutset vabadust. Avalikus elus peab inimene käituma riigi väärilise liikmena, igas oma teos peab ta vastama rahva heaolule. Teisest küljest saab ta riigilt vastutasuks täieliku vabaduse elada ja areneda indiviidina. Ja meie moraalis – ja ma arvan, et võin väita, et see on ainus avalik moraal, kus erapraktika langeb täielikult kokku avaliku protestiga – on meie moraalis iga moraalse küsimuse ainus kriteerium see, kas see takistab või hävitab mingil moel üksikisiku võimet riiki teenida. Ta peab vastama küsimustele: „Kas see tegu kahjustab rahvast? Kas see kahjustab teisi rahva liikmeid? Kas see kahjustab minu enda võimet rahvast teenida?“ Ja kui vastus kõigile neile küsimustele on selge, on üksikisikul absoluutne vabadus teha nii, nagu ta soovib; ja see annab üksikisikule riigi all kaugelt suurima vabaduse, mida ükski riigisüsteem või ükski religioosne võim on üksikisikule kunagi andnud.

Sellele moraalitestile oli lähim lähenemisviis arvatavasti Kreeka tsivilisatsiooni lähenemine, mille organisatsiooniline ettekujutus riigist polnud muidugi palju halvem tänapäeva fašistlikust kontseptsioonist.

See suhtumine, see filosoofiline taust surub fašistidele peale teatud väga selged sotsiaalse käitumise reeglid, mis kujutavad endast detailset väljakutset kehtivale asjade korrale, kuigi me ei süvene nendesse detailidesse, vaid näitame, et neid laiapõhjalisi põhimõtteid saab taandada detailidele. Näiteks peame naeruväärseks süsteemi, kus meest võidakse trahvida isegi siis, kui ta riskib endale viga teha, juues pärast seaduslikku tundi, kuid kes avalikus rollis suurema või väiksema avaliku elu tegelasena võib täieliku karistamatuseta võtta meetmeid, mis võivad ohustada kogu riigi struktuuri. Kui ta riskib endale vähimagi kahju tekitamisega, mobiliseeritakse kogu seaduse jõud tema vastu; ometi võib ta avalikus rollis ohustada kogu rahva elu: ta võib ohustada riigi alustalasid.

Fašistlik printsiip on eravabadus ja avalik teenistus. See sunnib meid avalikus elus ja teiste inimeste suhtes teatud distsipliini ja piiranguid kehtestama; aga ainult avalikus elus; ja ma väidaksin väga kindlalt, et ainus viis eravabaduse saavutamiseks oli avalik organisatsioon, mis tõi tänapäeva maailmas valitsevasse majanduslikku kaosesse mingi korra, ja et sellist avalikku korraldust saab tagada ainult fašismile omaste autoriteedi ja distsipliini meetodite abil.

Filosoofilise poole juurde tagasi tulles leiame aga, et fašisti filosoofia surus talle loomulikult peale teatud distsipliini elus, korrastatud sportlikkust, nagu ma seda nimetaksin, ning usaldust juhtkonna vastu ja usku autoriteedi, mis on teistele liikumistele võõrad. Ja siin satume otsekohe kokkupõrkesse sotsialismi ja liberalismi põhiprintsiipidega.

Sotsialism erineb muidugi oma majandusliku korralduse kontseptsiooni poolest liberalismist teravalt; ******e-raamatute konverter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

aga filosoofias arvan, et vähe on sotsialiste või liberaale, kes ei nõustuks väitega, et neil on tegelikult ühine päritolu, kui minna piisavalt kaugele tagasi Voltaire'i-Rousseau eluhoiakus; ja ennekõike viimases. Kas tohin nüüd teile välja tuua põhimõttelise erinevuse, mis siin tekib liberalismi ja sotsialismi ning fašismi vahel? Meie arvates tegi Rousseau kas suure vea või mõisteti teda valesti. Rousseau ütles võrdsus. Meie vastame: kui te peate silmas võrdseid võimalusi, siis jah; kui te peate silmas inimeste võrdsust, siis ei. See on absurdne. Mina isiklikult usun, et kui teda õigesti lugeda, pidas Rousseau silmas võrdseid võimalusi, et Rousseau peamine rünnak oli suunatud – ja õigustatult – dekadentliku süsteemi vastu, mille all ta elas. Ta ütles sisuliselt: „On absurdne, et see Prantsusmaa jõudeolev, dekadentlik aadel" (nagu nad tol ajal kahtlemata olid) „peaks endale nõudma privileege, mis lämmatavad rahva elu. Võrdsed võimalused on põhiline asi. Las valitsevad need, kes on valitsemiseks sobivad. Ärgu ükski mees valitsegu sellepärast, et tema vanaisa osutus valitsemiseks sobivaks." See oli mäss privileegide vastu, kinnitus, et andekas ja võimekas mees peaks olema mees, kes juhib suure rahva asju. Kuid tema hilisemad jüngrid haarasid sellest doktriinist kinni kui inimeste võrdsusest, et kõik inimesed on võrdsed.

Sellest konstruktsioonist tuleneb kogu meie arusaama kohaselt ekslik arusaam. See on ilmne ja selge absurd. Üks inimene erineb teisest tohutult nii vaimult kui ka füüsiliselt. Küsimus ei ole moraalses või vaimses võrdsuses, nagu sotsialistid sageli ütlevad. See on hoopis teine asi. Moraalselt ja vaimselt võib suurettevõtte põrandat pühkiv mees olla selle ettevõtte juhist tohutult parem. Kuid küsimus on selles, milline mees sobib millist tööd tegema. Milline on tema õige funktsioon? Mõned inimesed on ühes asjas head ja teised teises.

Muidugi välistame fašismist täielikult sotsiaalse klassi kontseptsiooni, sest see tugineb pärilikkusele; aga me ütleme, et teatud inimesed on loomult sobivad teatud asju tegema ja teised mitte. Ja kui te selle mõtteviisi omaks võtate, seate kahtluse alla kogu demokraatia kontseptsiooni.

Sa sead kahtluse alla veendumuse, et iga maailma küsimust, olgu see kui tahes keeruline, saab lahendada igaüks, olgu see kui tahes kogenematu; ja tõepoolest, selles valguses vaadatuna on absurdne, et valitsuse või millegi muu tehnikut saavad juhendada inimesed, kes uurivad teemat umbes viis minutit aastas. Kui ma läheksin masinaehitustöökotta, vaataksin inseneri oma tööd tegemas ja hakkaksin talle siis ütlema, kuidas seda teha, ütleks ta mulle – ja õigusega –, et ma olen enesekindel jobu. Samamoodi tundub meile absurdne mõte, et mees, kes pole riigi probleemidega üldse tegelenud, peaks panema oma õllekruusi letile ja kõndima valimisjaoskonda ning andma üksikasjalikke juhiseid selle kohta, kuidas tema riiki järgmise nelja aasta jooksul valitseda. „Kõik inimesed on võrdsed ja kõik inimesed on võrdselt pädevad arvamuse avaldamiseks mis tahes teemal, kui see on nii keeruline teema nagu riigi valitsemine": see on sotsiaaldemokraatia tõlgendus Rousseau kirjutistele ja see kontseptsioon on ilmselgelt absurdne. See on aga kogu demokraatliku süsteemi filosoofiline alus. Seetõttu seame kahtluse alla selle põhiarusaama, et kõik inimesed on võrdsed kõigi probleemide lahendamisel. Me võtame omaks võrdsete võimaluste põhimõtte ning seisame – ja peame seisma – vastu privilegeeritud pärilikkuse kontseptsioonile.

Kui mees on ennast tõestanud, võib ta tõusta riigi kõrgeimatele positsioonidele ja kogu meie haridussüsteem peab olema selliselt üles ehitatud. Kuid ta ei tohi olla tipus ainult seetõttu, et tema isa või vanaisa oli seal enne teda. Ja nii vaidlustame ühelt poolt parempoolsete privileegi ja teiselt poolt vasakpoolsete absurdse doktriini, et kõik inimesed on loomupäraselt võrdsed. Nüüd võite öelda ja võib-olla ka mingil määral tõepäraselt öelda, et...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Neid õpetusi on varemgi kuuldud, et see oli bonapartismi alus või, veelgi kaugemale selle päritolu juurde minnes, oli tseesarismi alus.

On muidugi tõsi, et fašismil on ajalooline seos tseesarismiga, kuid tänapäeva maailm erineb sügavalt antiikmaailma vormidest ja tingimustest. Tänapäeva organisatsioon on liiga ulatuslik ja liiga keeruline, et toetuda ainult üksikisikule, olgu see kui andekas tahes. Tänapäeva tseesarismi, nagu kõik tänapäeva asjad, on kollektiivne. Ainult üksikisiku tahe ja anne asendatakse distsiplineeritud tuhandete inimeste tahte ja võimekusega, kes moodustavad fašistliku liikumise. Iga mustsärk on kollektiivse tseesarismi individuaalne rakk. Pühendunud masside organiseeritud tahe, mis on allutatud vabatahtlikule distsipliinile ja mida inspireerib kirglik rahvusliku ellujäämise ideaal, asendab individuaalse üliinimese võimutahet ja kõrgemat korda. Sellegipoolest seisab see kollektiivne tseesarismi, mis on relvastatud tänapäevase teaduse relvadega, samas ajaloolises suhtes nagu iidne tseesarismil ühelt poolt reaktsiooniga ja teiselt poolt anarhiaga. Caesariim seisis ühelt poolt spartakismi ja teiselt poolt patriitsi senati vastu. See seisukoht on sama vana kui viimase kahe tuhande aasta ajalugu. Kuid neil puudusid tol ajal konstruktiivsete saavutuste võimalused, mis on tänapäeval olemas, ja ainus õppetund, mida me saame selle doktriini varasematest tõenditest tuletada, on lihtsalt see, et alati, kui maailm Spartacuse mõjul triivis täielikku kokkuvarisemisse ja kaosesse, olid need alati need, keda Spengler nimetas „suurteks faktimeesteks“, need, kes tõmbasid maailma tekkinud kaosest välja ja andsid inimkonnale väga sageli sajandeid rahu ja korda uues süsteemis ja uues stabiilsuses. Ja seda tehti ning on tehtud ka tänapäevaste fašistlike liikumiste poolt, „tunnustades teatud poliitika ja filosoofia põhitõdesid“. Jällegi on tegemist kahe näiliselt vastuolulise doktriini teatava ühendamisega. Meid süüdistatakse sageli millegi võtmises paremalt ja millegi võtmises vasakult. Noh, on väga mõistlik laenata teistelt uskudelt; hüljata halb ja säilitada hea; ja kui te kohe vanast parlamentaarsest mõtteviisist eemaldute, näete muidugi iga sellise teguviisi tarkust. Ja fašism võtab muidugi midagi paremalt ja midagi vasakult ning lisab sellele uusi fakte, et see vastaks tänapäeva ajastule.

Selles uues fašismi sünteesis, mis läheneb meie vahetusele olukorrale üsna lähedale, leiame, et võtame parempoolsete tunnuseks olnud suure stabiilsuse põhimõtte, mida toetab autoriteet, kord ja distsipliin, ning ühendame selle progressi, dünaamilise muutuse põhimõttega, mille oleme võtnud vasakpoolsetelt. Konservatism – nimetades seda nime järgi, mille all seda selles riigis tuntakse – usub stabiilsusesse ja toetab seda oma usuga korda; aga konservatism on tänapäeva maailmas alati läbi kukkunud suutmatuses mõista, et stabiilsust saab saavutada ainult progressi kaudu: et vankumatu vastupanu muutustele vallandab revolutsioonilise olukorra, mida konservatism kõige rohkem kardab. Teisest küljest ei ole vasakpoolsed oma Rousseau kompleksi tõttu alati suutnud mõista, et ainus viis progressi saavutamiseks on võtta kasutusele täidesaatvad vahendid, mille abil on muutused võimalikud.

Seega oleme jõudnud järgmisele järeldusele: stabiilsus on võimalik ainult siis, kui ollakse valmis läbi viima korrapäraseid muutusi, sest stabiilsuse säilitamiseks tuleb kohaneda uue ajastu uute faktidega. Teisest küljest on vasakpoolsete soovitud progress võimalik ainult siis, kui võetakse kasutusele progressi täidesaatvad vahendid, nimelt autoriteet, distsipliin ja lojaalsus, mida on alati peetud ainult parempoolsetele kuuluvaks. Nende kahe põhimõtte ühendamisega saavutame fašistliku usu ja fašistliku organisatsiooni aluse.

Te ütlete taas: „See on jälle tseesarism või bonapartism. See on lakanud olemast puhtalt individuaalse juhtimise küsimus. Masinaehitus, millega me tegeleme, on liiga suur, et ükski inimene saaks seda üksi käsitseda. Seega on sellest saanud kollektiivne tseesarism –

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

...organiseeritud ja distsiplineeritud massi juhtimine, keda seovad vabatahtlikus distsipliinis rahvusliku ja maailma taaselustamise ideaalid, mis seda kirglikult inspireerivad. Kuid põhiprintsiibid jäävad samaks; ja seetõttu, kuigi teie fašistlik liikumine võib täita eesmärki, mida tseesarismil on varem olnud, võib tuua korra kaosesse, mille on tekitanud konflikt Spartacuse ja reaktsiooni vahel, võib mõneks aastaks või mõneks sajandiks maailmale suurt rahu anda, kannab see siiski endas omaenda allakäiku ega saavuta tegelikult seda, mida me peame vajalikuks.“

Usun, et vastus sellele juhtumile, mis on ainus tõeliselt kehtiv juhtum, on see, et alati varem puudus moodsa teaduse tegur. Nüüd on teil täiesti uus tegur. Kui te suudate oma valitsussüsteemi sisse tuua uue efektiivsuse ja kõik tunnistavad, et sellised liikumised on võimule tulles vähemalt tõhusad: kui te suudate valitsusse tuua kasvõi mõneks aastaks täidesaatva võimu ja efektiivsuse, mis asjad ära teeb, saate te vabastada – ja te vabastategi – vangistatud teaduse geeniuse, et ta saaks täita ülesannet, mida ta peab tänapäeva maailmas täitma. Ükskõik kui erinevad meie vaated riigi ja majanduse struktuurile ka poleks, arvan, et me kõik peame nõustuma, et maailma mõistliku korraldamise abil, moodsa teaduse ja tööstuse jõul oleks võimalik toota, lahendada vaesuse probleem lõplikult ning kaotada maailmast lõplikult vaesus ja haiguste ning kannatuste halvimad tunnused.

Seega, kui on võimalik omada tõhusat valitsemisvormi, on teil sellise süsteemi jaoks esmakordselt ajaloos olemas instrument, mille abil saab maakera nägu igaveseks muuta. Kui oluline on tehtud, kui moodne teadus ja tehnika on vabastatud ja oma ülesande täitnud, kui olete muutnud oma poliitilise ja filosoofilise süsteemi ajutisest ja poliitilisest püsivaks ja tehniliseks, siis pole enam vaja poliitikat ja vaidlusi, mis tänapäeval maailma hajutavad. Vaesuse probleem lahendatakse, peamised probleemid kõrvaldatakse nii hästi kui võimalik ja nagu kõik teavad, kui moodne teadus on korralikult mobiliseeritud. Siis vabaneb inimkond nende asjade jaoks elus, mis on tõeliselt olulised.

Seega, kuigi on ehk tõsi, et teatud neid ajaloo igaveste korduste nähtusi on maailmas varemgi nähtud ja inimkonnale suure kasuga nähtud, pole suurtel täidesaatvatel liikumistel kunagi varem olnud võimalust täita oma ülesannet, mille tänapäevane teadus ja leiutised neile nüüd annavad.

Suure maailmakriisi hetkel, kriisi ajal, mis lõpuks paratamatult süveneb, kerkib ajaloolisest taustast esile liikumine, mis muudab selle tekkimise vältimatuks, kandes teatud traditsioonilisi omadusi, mis pärinevad väga hiilgavast minevikust, kuid seistes silmitsi tänapäeva faktidega, relvastatud vahenditega, mida ainult see ajastu on inimkonnale andnud. Selle uue ja imelise vahendite ja sündmuste kokkusattumise abil saab selle ajastu probleemid ületada ja tulevikku kindlustada progressiivse stabiilsusega. Võimalik, et see on surematu, igavesti korduva Caesari liikumise viimane suur maailmasõda; kuid teaduse abiga ja tänapäevase meele inspiratsiooni abil kannab see laine inimkonna teisele kaldale.

Siis, lõpuks ometi, on „keisrism”, inimvaimu võimsaim väljendus, mis on pühendunud kestvatele saavutustele, täitnud oma maailmamissiooni, lunastanud oma ohvri ajastute võitluses ja täitnud oma ajaloolise saatuse. Inimkond, mis on vabanenud vaesusest ja paljudest haiguste õudustest ja nuhtlustest ning saanud nautida teaduse abil taassündinud maailma, vajab endiselt fašistlikku liikumist, mis on ümber kujundatud uue ja õilsama inimkonna korra eesmärgiks; aga te ei vaja enam kummalisi ja häirivaid mehi ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

kes võitluse ja ohu päevil ning pimeduse ja töö öödel on sepistanud terasest tööriista, mille abil maailm liigub kõrgemate asjade poole.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Anne Seelig-Thomanni teos "Saksamaa ja tema naised"

Oma viimasel Inglismaa-visiidil küsisid paljud inglise naised minult naiste olukorra kohta Kolmandas Reichis. Kuuldud juttude põhjal tundus, et nad pidasid meid kõigest orjadeks. Tegelikult ütlesid nad seda avalikult ja lisasid, et nad haletsevad meid kogu südamest. Tahaksin teile rääkida, mida meie, saksa naised, Uude Reichi suhtume, ja alustan naistest ja emadest.

Ajaloost teame me kõik, et igale revolutsioonile järgnevad uued põhiseaduslikud vormid ja tänu ülestõusule, mis need uued vormid on toonud kaasa, leiame üldiselt põhimõttelisi muutusi ka rahva ühiskondlikus elus. Saksamaa uus süsteem, „natsionaalsotsialism“, oli teretulnud muutus miljonitele peredele, kes olid sõja tagajärgede tõttu kohutavalt kannatanud, muutes elu paljudele emadele ja nende lastele koormaks.
Adolf Hitleri ülesanne oli neid aidata ja teha lõpp katastroofilisele ideele, et "parem on üldse mitte lapsi saada".

Me ei tohi unustada, et isekus oli vana süsteemi aluseks enne, kui Führer tuli uut Reichi ehitama. Just tema pani saksa naised taas uskuma, et perekond on riigi oluline üksus ja et ema on selles rahvusliku ellujäämise elav sümbol, kasvatades terveid lapsi. Emadus ja naiseks olemine said tagasi oma endise tähenduse ja hiilguse.

EMADE TEENUS

1934. aastal tuli Natsionaalsotsialistlik Naisliit esmakordselt kokku tõsiseks koostööks ja asutas Reichi Emade Teenistuse. Seda teenistust haldavad kõik Liiga harud ja see koosneb spetsiaalsetest õppekursustest, mis on avatud kõigile naistele, nii abielus kui ka vallalistele, nii noortele kui ka vanadele. Alates 1934. aastast on neil kursustel osalenud vähemalt 600 000 saksa naist, kes on saanud õpetust majapidamises, toiduvalmistamises ja õmblemises, samuti hügieeni ja õenduse põhitõdedes. Samuti, kuna meie, sakslased, kuulume kolooniateta riiki, peame olema ettevaatlikud igasuguse tooraine suhtes ja nendel kursustel õpivad naised, kuidas pealtnäha kasutuid asju kasulikuks otstarbeks muuta. Reeglina kestab iga kursus kümme õhtut, kokku kakskümmend neli tundi õpet.

Sellise kursuse maksumus varieerub maal kahest kolme margani ja linnas kolme kuni viie margani. Need, kes saavad seda endale lubada, peavad tasuma täissumma, kuid Töörinde Naissektsioon ja Natsionaalsotsialistlik Heaoluorganisatsioon panustavad lisasummasid neile, kes ei saa neid makseid endale lubada. Väga sageli maksab kogu summa tööandja tüdruku eest, kes lahkub peagi töölt abiellumiseks. Saksamaal on mitu sada sellist alalist Emade Kooli, mis pakuvad kutsumust tuhandetele vabatahtlikele töötajatele eestkostjate, sotsiaalhoolekande õpetajate, noortejuhtide ja nii edasi.
Just selline töö annab igale saksa naisele võimaluse aktiivselt osaleda natsionaalsotsialistliku riigi elus, sest iga naine mõistab, et ta peab oma osa võtma koos meestega, kellel on sama vastutus meie rahva tuleviku eest.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

TÖÖTAV NAINE

Teised riigid pole millestki rohkem rääkinud kui professionaalsete – ja töötavate naiste – positsioonist Kolmandas Reichis. Natsionaalsotsialismi vastased on väitnud, et alates Adolf Hitleri võimuletulekust eemaldatakse kõik töötavad naised sunniviisiliselt oma ametitelt ja asendatakse meestega. Tegelikult ei saaks miski olla tõele rohkem vastupidine, sest kõik aktiivsed naised tööstuses ja kutsealadel on organiseeritud Töörindesse ning need naised, kes varem ei olnud hõivatud, kuid soovisid aidata kaasa Uue Reichi ülesehitamisele, astusid vabatahtlikult Naisliitu proua Scholz-Klinki juhtimisel. Nendes kahes organisatsioonis leiame koduperenaised, õpetajad, õed, ämmaemandad, kunstnikud, naistearstid ja kõik ülikooliharidusega naised.

Kuna natsionaalsotsialismi ideaaliks on säilitada perekond riigi olulise üksusena, on tõsi, et Töörinne on taganud naiste eemaldamise tehasetöölt, mis ei sobi naiselikule kehaehitusele, asendades nad töötute meestega. Need naised on aga mujalt leitud sobivamat tööd.

Saksa naisi töötab endiselt kõigis rõivatööstusega seotud ametites ning lisaks miljonid on õpetajad, õed ja koduteenijad, samal ajal kui on palju naisarste, naisi arhitektidena ning laval ja filmides, mitte ainult näitlejatena, vaid ka silmapaistvate produtsentidena, näiteks kuulus Leni Riefenstahl, kes vastutab kogu fotograafia eest olulistel parteikoosolekutel ja olümpiamängudel. Samuti töötab miljoneid naisi üldises tööstuses, moodustades, nagu ma ütlesin, Töörinde erisektsiooni. Kindlasti ei saa öelda, et Saksa naisi oleks koju surutud.

KODUTEENUS

Isegi need, kes koduteenijate või koduperenaistena on eriliselt piiratud majapidamissfääriga, on saanud erilist tähelepanu. Kui Adolf Hitler võimule tuli, anti Naisliidule eriline ülesanne ületada üldine eelarvamus, et kodune töö on ainult alamklasside amet. Nüüd peab iga tüdruk, olgu see rikas või vaene, pärast kooli lõpetamist sooritama range eksami majapidamistöödes ja lisaks sellele astub enamik meie tüdrukuid kaheksateistkümneaastaselt enne oma elukutse alustamist vabatahtlikult Naistööjõu Teenistusse, mis hõlmab sageli majapidamistöid, et leevendada mõne tööka ema koormust.

Naise osa uues ühiskondlikus korras ei ole planeeritud vana loosungi "Naiste õigused" alusel, vaid seoses teenistusega, mida naine saab pakkuda kogu ühiskonnale – rahvale. Kuna naise mõju on alati olnud suurim rahva intiimse sotsiaalse elu kujundamisel, ei ole me niivõrd mures mitte selle pärast, kus meie teenistust osutatakse, vaid selle pärast, kuidas seda osutatakse.

SAKSA TÜDRUK

Juba koolis liitub saksa tüdruk BDM-iga (Bund Deutscher Mädel), mis on maailma suurim omataoline organisatsioon. Hitlerjugendi liikumisega seotud BDM saab riiklikult noortejuhilt Baldur von Schirachilt üksikasjalikke juhiseid väljaõppe ja eriti tervisliku elufilosoofia (Weltanschauung) juurutamise kohta.

Üle kogu riigi on ehitatud nelikümmend kooli, mille ainus eesmärk on tüdrukute õpetamine.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

noortejuhid nende põhimõtete alusel.

Tulevaste emade, arstide, majandusteadlaste, õpetajate, juristidena jne on kõigil Saksa tüdrukutel kohustus kasutada oma andeid parima riikliku eesmärgi nimel, kuid kõigepealt peavad nad alustalaks saama kindla sotsiaalse tausta. Kust seda paremini saavutada kui Saksa tütarlaste organisatsiooni BDM seltsimehelikkusest? Esimene vajadus on füüsiline treening ja seetõttu peab iga tüdruk oma füüsilisi standardeid vastavalt vanusele süstemaatiliselt arendama. Samal ajal antakse õpetust esmaabis ja õenduses. On BDM laagreid, kus tüdrukud õpivad maal abistama, ja kodukoole lastehoidjateks, toitumisnõustajateks ja muudeks kodutöödeks.

Kui tüdrukud koolist lahkuvad, julgustatakse neid veetma aasta „Maa-aasta teenistuses“, tehes kasulikku tööd maal. See on noorte meeste „Tööteenistusega“ paralleelne organisatsioon ja teeb kasulikku tööd, mis ei konkureeri tavapäraste ametitega. Tõepoolest, haiguse tõttu töövõimetute naiste asendamisel ja neile piisava puhkuse andmisel taastumiseks on leitud suurt majanduslikku väärtust omavat tööd. See on olnud eriti kasulik ülekoormatud ema puhul, kelle majapidamistööd on üle võtnud „Tööteenistuse“ tüdrukud, samal ajal kui tema laste eest hoolitsetakse kohalikus „lasteaias“.

Kuigi selle hiiglasliku Saksamaa naiste organisatsiooni statistika on juba iseenesest muljetavaldav, peitub tegelik väärtus loodud moraalinormides. Saksa neiu oma BDM-is ja „Maa-aasta teenistuses“ ei saa mitte ainult suurepäraseid kogemusi, vaid ka sotsiaalse vastutuse tunnet, kuna talle antakse täpselt samu loenguid ja õpetusi poliitiliste ja majanduslike probleemide kohta nagu noortele meestele nende organisatsioonides. Igaüks, kes on külastanud naiste töölaagrit, on olnud vaimustuses tugevatest, hea kehaehitusega tüdrukutest, kelle silmad säravad tervisest ja õnnest. Paljud mu inglise sõbrad on minult siin küsinud: „Kuidas on teie noorte õhkkond nii täis puhtust ja jõu ning elu sära?“

Kuidas sa sellega hakkama said?“ Sellele küsimusele saab olla ainult üks vastus: „Adolf Hitleri vaim“!

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Mis on sotsialism?,

autor Joseph Goebbels

Väga mõistlik tänapäevane poliitiline kontseptsioon keerleb, olenemata sellest, kas seda tunnistatakse või mitte, kogu tulevase arengu keskse teguri – sotsiaalse probleemi – ümber.

Sotsiaalne häda on enamat kui lihtsalt igapäevane küsimus. Kui see poleks midagi enamat, oleks marksistil õigus olnud. Proletaarlane ei ole rahvusvaheline armastusest rahvusvahelise segunemise vastu, vaid traagilise arusaama tõttu, et varem polnud tema eksistentsiprobleemile riiklikku lahendust. Kodanlik isekus ja juudi konkurents toimisid koos, teadlikult ja alateadlikult, ning tekitasid selle, mis röövib inimestelt elu valguse ja hingeõhu – klassisõja.

Sotsiaalne häda tekitab kire turvalisuse järele. Sügaval proletariaadis uinub armastus kodu, maa ja isamaa vastu, mis leiab väljenduse nii heas kui halvas vormis, alati valmis kõige õilsamaks ohverduseks. Isegi marksismi ajal ei tunne proletariaat vihkamist isamaa vastu, vaid ainult isamaa kodanliku perverssuse – süsteemi – vastu. See süsteem lõi tõepoolest olukorra, kus natsionalism ja kapitalism olid üks ja seesama asi. Võitlust internatsionalismi vastu ei saa kunagi fraasidega võita. Sotsiaalset häda saab lahendada ainult sotsiaalse tegevuse kaudu. Proletariaat jätkab rahvusvaheliselt mõtlemist seni, kuni tal pole osa rahvusest. Kuidas saab armastada ja austada midagi, mida ta ei tunne?

Sotsiaalne probleem seisneb selles, kuidas muuta rahvusvaheline linnaproletariaat taas teadlikuks oma fundamentaalsest suhtest mullaga. Inimene saab juurduda ainult oma mullas.
Ta tunneb end seotuna ainult sellega, mis on tema oma. Ainus tõhus võitlus bolševismi vastu on kapitalismi hävitamine.

See näitab keskklassi poliitilise instinkti puudumist, kuna nad samastusid kapitalismiga, millega neil lõppude lõpuks polnud piisavalt pistmist. Kapitalism on kapitali ebamoraalne jaotus. Kapitalism majanduses on sama asi mis demokraatia poliitikas: nimelt võimu ebamoraalne jaotus riigis. Mõlemad tegurid, kapitalism ja demokraatia – nende suhe on nagu poja ja isa suhe – on riigi uue sotsiaalse korralduse vannutatud vaenlased. Kuni praeguseni olid nad rahul sotsiaalse probleemi ignoreerimisega ja vältisid seda teemat nii palju kui võimalik silmakirjaliku heategevuse kuulutamisega. See on liberalismi tragöödia – heategevus: kodanliku arguse, sentimentaalsuse, sadismi ja hirmu segu. Kogu sotsiaalse "leevendamise" lugu avaneb meie silme all kohutava näitena liberaalide suutmatusest sotsiaalse probleemiga tegeleda – rääkimata selle sügavuste mõistmisest. Sotsiaalsel probleemil pole mitte midagi, absoluutselt mitte midagi pistmist sentimentaalsuse ja "heategevusega". See on rahvusliku vajaduse probleem. Sellele probleemile ei anna ülemaailmset poliitilist tähtsust mitte ainult see, et miljonid inimesed nälgivad, vaid ka see, et see võib põhjustada rahva kokkuvarisemise. Ainuüksi see annab sotsiaalsetele ideedele järjepidevuse. Sentimentaalsus ja „heategevus” iseenesest on täiesti ebausaldusväärsed. Ainuüksi rahvuslik vajadus loob fanatismi ja ägeda usuimpulsi. Seega on sotsiaalne probleem juurdunud tulevaste poliitiliste arengute struktuuri ning annab noortele uusi kohustusi ja ülesandeid.

Sellest arusaamast tuleneb tõeliselt sotsiaalne riigikontseptsioon, millel on sama vähe pistmist

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Marksistlik-proletaarne nagu ka liberaaldemokraatlik. Ma mõtlen sotsiaalses mõttes, kui soovin oma kaasmaalaste rõhutud klassidele nende loomulike õiguste saavutamist õigustena, mitte enam-vähem vabatahtlike kingitustena. Ma mõtlen sotsiaalses mõttes, kui nõuan neid õigusi mitte kodanliku hirmu või sentimentaalsuse motiividel, vaid rahvusliku vajaduse ja sotsiaalse õigluse realiseerimisest lähtuvalt.

Liberaalne inimene mõtleb nagu kodanlane; marksistlik inimene mõtleb nagu proletaarlane; sotsiaalne inimene mõtleb rahvuslikult, rahvusriigi mõttes, mis on loodud ühise saatuse täitmiseks. Tema jaoks tähendavad rahvuslik ja sotsiaalne mõtlemine ühte ja sama asja: armastust rahva vastu; usku selle tulevikku; ja tahet vabadusele.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Maailmafilosoofia ja välispoliitika, autor Alfred Rosenberg

Mina

Igapäevaelus mõistab keskmine inimene harva, et poliitilist ja sotsiaalset elu kujundavad lõppkokkuvõttes filosoofilised motiivid. Kodanliku moraalikoodeksi, õiguse ja kõige muuga igapäevaelus seotud arusaama määrab alati kuidagi inimese sisemine suhtumine neisse; kuid alles suurte revolutsiooniliste sündmuste korral, mis mõjutavad kogu rahva elu, saavad inimesed sellest tõsiasjast selgelt teadlikuks. Võib öelda, et just see toimub tänapäeval kogu maailmas. Olenemata sellest, milline võib olla 1914.–1918. aasta konflikti otsene mõju erinevate rahvaste ja riikide poliitilistele sündmustele, on üks tõsiasi, mis üha enam rõhub kõigile, kelle mõtted pole pelgalt pealiskaudsed, ja see on see, et pärast sellist tohutut murrangut ei saa inimesed lihtsalt oma endise igapäevaelu juurde naasta, justkui poleks midagi juhtunud. Praktiliselt iga maailma rahvas on kannatanud maailmasõja suurte võitluste all või on vähemalt mingil määral kannatanud selle tagajärgede all. Miljonid ja miljonid mehed seisavad silmitsi saatusega, mis tabas neid näilise ootamatusega ja tekitas küsimusi, mis erinevad hoopis teistest kui need, mis olid olulised aastakümneid.

Enne 1914. aastat elas maailm optimismi õhkkonnas. On tõsi, et eri riikide vastutavatel ametikohtadel olevad isikud nägid, et poliitilisele silmapiirile kogunesid ikka ja jälle pilved, kuid isegi riigimeeste seas oli palju neid, kes uskusid, et nagu ka varasematel sarnastel puhkudel, võidutseb igapäevaste kompromisside poliitiline süsteem. Majandusteadlased arvutasid matemaatilise täpsusega, et igal konfliktil suurte riikide vahel on nii katastroofilised majanduslikud ja sotsiaalsed tagajärjed, et maailma majandusstruktuuri kokkuvarisemine toimub paratamatult ja see toob kaasa sõja lõpu mõne kuu jooksul. Intellektuaalsed optimistid rajasid oma lootused veendumusele, et „maailma terve mõistus“ võidab, ja nõustusid juhtivate majandusteadlastega, öeldes, et rahvad ei talu kunagi maailma hullust...

sõda.

Kuid nagu loodus ise, ei kulgenud ka rahvaste ja rasside elu loogika sirgel teel, vaid erutatud tunnete ja metsikute kirgede käänulistel kõrvalteedel. Just need arvutamatud elemendid päästsid lõpuks lahti maailmakatastroofi. Minu arvates on oluline, et me tänapäeval tunnistaksime, et aasta 1914 ei tähistanud mitte ainult suure sõjalise võitluse algust, vaid et neil saatuslikel augustipäevadel hakkas kogu vana maailm kokku varisema. Asjaolu, et rahvad ja nende juhid ei suutnud sellist kohutavat konflikti ära hoida, on lõplik tõestus selle kohta, et sotsiaalsed konfliktid, kogu tolleaegne maailmamajanduse suundumus ja rahvaste sotsiaalne struktuur ei olnud enam piisavalt võimsad, et tagada selgelt määratletud rahupoliitikat. Vastupidi, madalamate kihtide kaootilistele massiliikumistele, poliitilistele kirgedele ja majanduslikele huvidele tuli pöörata nii palju tähelepanu, et tüür libises sageli riigimeeste käest ja maailm kaldus kokkupõrke poole, millest ta hakkas toibuma alles aastaid hiljem, pärast kangelaslike jõudude kulutamist ja tohutute ohverduste toomist.

On loomulik, et see ühismeele taastumine, see mineviku ja oleviku kriitika pidi esmalt avalduma nendes riikides, kus sõjaline ja poliitiline lüüasaamine tegi...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

probleemid palju ilmsemad kui riikides, mis vähemalt esialgu suutsid oma sõjavõitude viljadest elada. Kõik Venemaal, Ungaris, Saksamaal ja Türgis aset leidnud väga erinevad käärimisprotsessid tunduvad igale maailmapoliitika intelligentsele vaatlejale eksimatute märkidena juba mainitud vana korra kokkuvarisemisest ja püüdest luua ühel või teisel viisil uus maailm. See ei tulene niivõrd loogilisest äratundmisest, mis on sobiv või mitte, kuivõrd sisemisest iseloomu muutusest, mis pöördudes nii oleviku kui ka mineviku poole, kuulutas: "Nii ei saa enam jätkuda."

See sisemine otsus on kõigest muust olulisem ja seda ei saa ühegi argumendiga ümber lükata. Need rahvaste uued vaimsed hoiakud, olgu need siis ühes või teises suunas, on vastavalt olukorrale otsustavaks põhjuseks ehitamiseks või hävitamiseks. Meie praeguse maailmapoliitika liikumise raskuskese tuleneb nende erinevate vaimsete energiate kõrvutamisest ja jõust.

Meie, natsionaalsotsialistid, näeme täpselt määratletud mõtteviisis seda, mida me nimetame ka „maailmafilosoofiaks“ (Weltanschauung). See sõna, mille täpne tõlkimine teistesse keeltesse on äärmiselt keeruline, tähistab esiteks täpselt seda, mida ta ütleb: teatud maailmavaate viisi, st hinge, mõistuse ja iseloomu selgelt mõistetavat sisemist suhtumist välistesse asjadesse. Suhtumine, mis otsustab „jah“ või „ei“ üle, mis miljonite häälte puhul kujundab eluviisi, riigi ülesehitust, rassi või rahva kohustusi ja privileege. See suhtumine on seega oluline, fundamentaalne ja otsustav tegur. Kui see läbib kõiki eluvaldkondi, siis võime rääkida ühtsest ja ühtlasest rahvast; siis võime öelda, et riik, rahvas ja „maailmafilosoofia“ on ühte sulanud. Muidugi juhtub see vaid väga harvadel juhtudel. Enamikku rahvaid rassilise iseloomu ja poliitiliste sündmuste mõjul mõjutavad erinevad hoovused eluvaldkondades, mis sageli põhjustavad rahva sees väga tõsiseid konflikte.

Seega ei ole „maailmafilosoofia” samaväärne religiooniga, kuid see võib hõlmata viimast. „Maailmafilosoofiale” võib anda erilise iseloomu religioon või teadus; seda võivad kujundada rahva kunstilised või kultuurilised omadused. Kui rahva „maailmafilosoofia” on tõeliselt sügav ja ehe, hõlmab ja iseloomustab see kõike. Teisest küljest on see piisavalt avar, et hõlmata kõige erinevamaid vaimseid ja hingelisi temperamente.

Erinevate rahvaste ja silmapaistvate isikute suhtumine maailmafilosoofiaga seotud küsimustesse, olgu need siis religioosse, teadusliku või kultuurilise iseloomuga, on olnud läbi kõigi möödunud sajandite oluliseks teguriks mitte ainult rahvaste intellektuaalse, vaid ka poliitilise elu kujundamisel ning ma arvan, et küsimus, millist mõju on maailmafilosoofia avaldanud välispoliitikale ajaloo suurtel ajastutel, on üks maailma ajaloo huvitavamaid probleeme. Ma kahtlen tõepoolest, kas see küsimus on seni olnud piisavalt põhjaliku uurimise objektiks, kuigi see peaks pakkuma huvi mitte ainult uurijale, vaid ka igale riigimehele.

Lubage mul tuua mõned näited, et demonstreerida, kui otsustavalt poliitiline „maailmafilosoofia” võib mõjutada ajaloo arengut sajandeid ja aastatuhandeid?

Kui kristlus levis Vahemere äärest üle Euroopa mandri ja üks germaani hõim teise järel kristluseks hakkas, selgus, et peaaegu kõik neist ei aktsepteerinud roomakatoliku dogmat, vaid said ariaanideks ehk Ariuse järgijateks, kelle ettekujutus kristluse rajaja isikust ja jumalikust positsioonist erines oluliselt roomakatoliku kiriku omast. Ainult üks oluline hõim sai roomakatoliiklaseks oma...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

juhi mugavuse huvides, nimelt franklased. Need franklased olid aga ka sõjaliselt tugevaim hõim ega olnud oma algsest kodust väga kaugele kolinud, nagu idasakslased, ja seetõttu seostati vana Roomat noore ja tugeva tahtejõuga, mis edaspidi oli suunatud itta. See tahtejõud oli võidukas nii sõjaliselt kui ka maailmafilosoofiliselt. Aleksandria Arius (suri 336. aastal pKr) õpetas, et Kristus ei olnud Jumal, vaid tema loodud. Tema õpetus keelati Nikaia kirikukogul ja seega ei muutunud Euroopa ariaanlikuks, nagu alguses tundus tõenäoline, vaid roomakatoliiklikuks. Siin on meil seega ühe idee võit teise üle, millega kaasnevad mõõtmatud tagajärjed maailma ajaloo seisukohast. Kui teised, ariaanlikud, hõimud oleksid franklased alistanud, oleks Euroopa omandanud täiesti teistsuguse vaimse külje ja kogu hiljem tekkinud protestantlik liikumine poleks tekkinud; vähemalt mitte samas vormis.

Teise näite, mis demonstreerib, kuidas religioonil põhinev „maailmafilosoofia“ surus oma tahet peale tervetele rahvastele, pakub islam. See usk ühendas lugematuid beduiinide hõime, kes oma usus tugevatena vallutasid kogu Aafrika põhjaosa ja tungisid Lõuna-Euroopasse. Kuigi eurooplased, kes võitlesid oma iseseisvuse eest, tõrjusid selle tagasi, on moslemi religioon jätnud oma jälje märkimisväärsele osale asustatud maakerast: Gibraltarilt üle Aafrika, Palestiinast ja nii edasi kuni Indiani välja. Poliitilised liikumised ja kibedad vaenud, mis jätkuvad tänapäevani, näitavad, kuidas antud „maailmafilosoofia“ toimib pideva liikumapaneva jõuna, sundides kõiki selle mõju all olevaid rahvaid levitama ja kaitsma oma konkreetset „maailmafilosoofiat“, oma eluviisi, oma valitsemisviisi, oma kultuuri.

Pärast seda, kui ülemaailmne kirik oli sajandeid võidukas püsinud, puhkesid Euroopas mitmel pool vägivaldsed ülestõusud selle vastu. Need kutsusid esile rahva seas proteste, mis raputasid maailma ja põhinesid ühisel ideoloogial. Sajandeid möllas Euroopas erinevate protestantlike rahvaste võitlus ülemaailmse kiriku ja selle sõjaliste esinduste vastu. Kuid selle võitluse keskel pöördus Euroopa kollektiivne meel täiesti uues suunas väga iseloomulikul viisil: sisuliselt religioossest või dogmaatilisest võitlusest muutus vaidlus riiklikuks. Riikliku struktuuri kaitsmine tõrjub eetilised väärtused välja isegi siis, kui nende esindajad on kõrgeimas astmes. Võib-olla parim näide sellest pöördumisest uue ajastu poole on kardinal Richelieu juhtum. Ta nägi endas Louis XIII juhtivat ministrit ja Louis XI järeltulijat, kes viis ellu viimase kavandatud rahvusliku ühendamise plaani; teisalt oli ta piiskop ja hiljem Rooma kiriku kardinal. Pariisi õukonnas oli Rooma-katoliku mõjuvõim domineeriv ja seda esindas peamiselt Hispaania partei. Rooma poliitika soosis kahtlemata Hispaaniat ja Habsburge ning hispaanlaste-Habsburgide võidu lõpuleviimine Prantsusmaa üle oleks kindlasti kaasa toonud puhtalt katoliikliku ülemvõimu Euroopas pikaks ajaks. Kuid Richelieu, kuigi ta nõudis kõigis oma protestantlike liitlastega sõlmitud paktides Rooma kirikule vabadust, suunas oma toetuse teisele poolele ja tegi kõik endast oleneva, et mobiliseerida maailm Habsburgide vastu ja murda Hispaania võim, neutraliseerides samal ajal paavsti ilmaliku võimu. Kõigi paavsti sõprade vastu Prantsuse õukonnas rakendas ta kõiki meetmeid Prantsusmaa ülemvõimu kindlustamiseks; selle iseseisvuse tagamiseks hävitas ta oma riigis protestandid, kuid sõlmis liidud Gustav II Adolfiga ja Weimari hertsogi Bernhardiga. Ta käskis isegi Prantsuse suurtükkidel paavsti sõdureid tulistada. Ma arvan, et need lasud, mis tulistati Rooma armee pihta Rooma kardinali käsul, sümboliseerivad Euroopa pöördumist uue hoiaku poole, mis on sellest ajast alates meie mandri elus alati olemas olnud.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Üheksateistkümnendal sajandil muutus see suhtumine uue Euroopa natsionalismi vormi suunas. Kogu maailmas oli rahvuslik idee vabastav elumõte. Selle tõestust leidub paljudes tolleaegsetes kirjutistes ning Washingtoni, Bolivari ja Garibaldi isikutes. Samal ajal aga omandasid teadus ja kaubandus üha suurema tähtsuse ning Walter Rathenau ütlus: „Saatuse otsustab majandus" sai enamiku sotsiaalsete probleemide väljatöötamise „juhtmotiiviks". Teine oluline tegur oli mitme riigi rahvaarv, mis ajendas neid otsima turge toodete ja tooraine tarnimiseks kõikjal maailmas. Seda suhtumist toetas ja levitas peamiselt üle kogu maakera levinud rahvas. Pooldati „maailmavabariigi" eesmärki ja seniste rahvuslike majandussüsteemide asendamist nn maailmamajandussüsteemiga, eelistatavalt tsentraalse kontrolli all.

On tõsi, et sajandivahetusel oli mõned sõjalis-poliitilise iseloomuga rahvusriigid, kuid majanduslikust vaatenurgast vaadatuna eksisteeris peaaegu lootusetu segadus paljudest erinevatest majandusgruppidest, kaubandus- ja tööstusfondidest ning rahvusvahelistest pankadest, mis olid üksteisele vastandlikud ja mille edu või ebaedu mõjutas nii paljusid inimesi, et riiklik poliitika oli sunnitud alluma neile erahuvidele ja tunnistama neid enamasti riikliku tähtsusega huvideks.

Protestiks selle puhtmajandusliku süsteemi igakülgsete sotsiaalsete mõjude vastu tõusid miljonid inimesed üles ja kuulasid õpetusi, mis kuulutasid sotsiaalset vabadust kõiki rahvaid hõlmava liikumise, st marksistlik-kommunistliku internatsionaali kaudu. Kõik need voolud ja tendentsid, mida pidevalt komplitseerisid ja süvendasid uued kõrvalmõjud, tekitasid 19. sajandi lõpus takistuse ning võib julgelt öelda, et Friedrich Nietzsche oli nende kogu maailma raputanud värinate kõige tundlikum seismograaf. Ta ei laskunud sentimentaalsesse filosoofiasse, vaid tundis eelaimust tulevaste sündmuste kohta, mis pidid mõjutama sadu miljoneid inimesi.

Arusaam, et ühiskondlik struktuur variseb nii kodanlike kui ka marksistlike jõudude mõjul kokku nihilismiks, ja samal ajal lootus, et sellest katastroofist tõuseb tugev rass, iseloomustab tema aforisme ja kõiki tema kirjutisi. Samal ajal tundsid sellised mehed nagu Paul de Lagarde ja Richard Wagner, et maailm läheneb oma lõpule ja et sünnib uus maailm. Venemaal maalis Dostojevski süngete toonidega Venemaa lõppu. Ja kuigi äärmise ebakindluse tunne muutus universaalseks, leidsid need kujutud ideed omaksvõtu kõigi riikide pealinnades. Venemaa langes ja võimule tulid need tendentsid, mida Dostojevski ennustas oma teostes „Vennad Karamazovid" ja „Deemonid". Kommunism võitis Venemaal kõik sotsiaalsed teooriad mitte linnade proletaarse massilise organiseerimise kaudu, vaid tänu sellele, et juba murtud tahe sattus tugeva tahtejõuga mitte-euroopaliku iseloomu mõju alla.

Kui me vaatame neid erinevaid maailmafilosoofiaid, mis sageli näivad üksteisele surmavas antagonismis vastu seisvat, siis leiame, et neil kõigil on üks ühine joon. Nad kõik tulenevad selgelt määratletud doktriinist, olgu see siis religioosne, teaduslik või sotsiaal-eetiline. Nendele doktriinidele või usutunnistustele ehitavad nad programmi, koondavad kõik sellesse programmi uskujad ja püüavad kõigi oma käsutuses olevate poliitiliste ja sõjaliste jõududega seda doktriinilist programmi ellu viia.

Üldiselt ja poliitiliselt on see suhtumine seotud sellega, mida võib nimetada "universaalsuseks". See universaalsus eksisteerib olenemata sellest, kas inimene on määratud kõrgeimaks isandaks, kellelt maailmas toimuv liikumine oma seadused saab, või kas see põhineb abstraktsetel...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

ühiskonna või ühegi konkreetse teooria põhjal. Tõepoolest, viimase viieteistkümne sajandi pikkune Euroopa ajalugu näitab, et kõik rahvad liiguvad kuskil sellise universaalselt mõistetud „maailmafilosoofia” piires ja et kõik suured võitlused rahvaste vahel kulgesid universaalse iseloomuga doktriini raames. Seda doktriini iseloomustas roomakatoliku „maailmafilosoofia” religioosne universaalsus; ja sama tunnus eksisteeris ka protestantlikus dogmas, ehkki teistsugusel kujul ja vaatamata individualistlikele tulemustele; liberalismi süsteemis leiame sotsiaal-eetilise universaalsuse, nagu seda jutlustati Prantsuse revolutsiooni ajal; ja see oli nihilistlik universaalsus, mis iseloomustas marksistliku liikumise võsu, maailmakommunismi, mis ei tunnustanud enam rahvusi ja riike, vaid ainult Sotsialistlike Nõukogude Vabariikide Liitu, millele igal ajal võis lisanduda teisi Nõukogude vabariike.

Otsustav ja radikaalne maailmafilosoofiline muutus, nagu me seda täna näeme, seisneb meie kindlas veendumuses, et tulevane võitlus ei ole enam sama iseloomuga kui varem ja et rahvuslikke võitlusi ei peeta enam mingi universaalse „maailmafilosoofia“ raames, vaid et need võitlused peetakse natsionalistliku „maailmafilosoofia“ raames. Teisisõnu: tendentsid, mis varem olid puhtalt riiklikud, laienevad ja neid vaadeldakse maailmafilosoofilisest vaatenurgast, arenedes otsustavaks teguriks elu reguleerimisel selle laiemas mõttes. Meie praeguse ajastu alguses oli universaalse kiriku valitsemine kõrgeim religioosne ja poliitiline element. Esimese ülestõusu ajal olid kaks religioosset konfessiooni teineteisele vastu. Selle võitluse hilisemas etapis kandusid need peamised tegurid religioosselt riiklikult poliitilisele areenile, mis algul võttis monarhia ja lõpuks vabariikliku idee vormi.

19. sajandi lõpus ja 20. sajandi alguses oli miljonite inimeste meeltes kõrgeimal kohal klassiidee. Ja igaüks neist erinevatest teguritest moodustas ühe partei, eriti Saksamaal, põhilise poliitilise põhimõtte. Keskaja peamist tegurit esindas Keskerakond; dünastilist ideed endised konservatiivsed rühmitused; majandusideed, mis oli ühendatud vabariikliku ideega, demokraatlik partei; ja klassiideed marksismi rühmitused. Kõigile neile Saksamaal eksisteerinud rühmitustele vastandina kuulutas natsionaalsotsialistlik liikumine välja uue, kuid ometi vana peamise tegurina tuntud idee, nimelt rahvusliku au ideaali.

Kõik viimase neljateistkümne aasta võitlused kuni 1933. aastani on peetud selle lipu all. Kui see aga omandas müstilise jõu, siis oli see võimalik ainult seetõttu, et suur, oma aust teadlik rahvas oli kokku varisenud, mille järel tuli langetada vaid üks otsus. Kas vanu poliitilisi rühmitusi tuli veelgi enam taluda kui vana maailma filosoofia esindajaid või tuli luua uus poliitiline filosoofia, mis põhineks uutel põhimõtetel, Saksa rahva elu alustalaks. Ma ei pea märkima, et rahvusliku au idee ei ole uudne idee, mis tekkis äkki; tegelikult on kogu selle kunst ja kirjandus sellest ajast peale, kui Saksa rahvas on eksisteerinud. Seda tõestavad „Hildebrandi eepos“, „Nibelungide laul“ ja „Gudruni saaga“, nagu ka kogu Saksa kangelasmuusika. Lisaks sellele oli see idee vanade Saksa „Saksi seaduste“ ja „kodanikuõiguse“ (Stadterecht) õiguskoodeksite juur, mis paljude rahvaste jaoks said aluseks paljudele teguritele, mis lõpuks viisid ühinemiseni. Samuti ei ole mul vaja rõhutada, et see, mida ma siin ütlen, ei ole mõeldud viitena teistele rahvastele ega nende kritiseerimisena.

Minu ainus eesmärk on selgitada, mis siin Saksamaal juhtus, ja näidata, et me ei tegele antud juhul ühe paljudest revolutsioonidest, vaid otsustava revolutsiooniga ...
Saksa ajalugu oli alanud: revolutsioon, mis ei alanud äkki, vaid mille põhimõtted

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

seda võib leida Saksa talurahvasõdadest, vanade „vabade linnade“ seadustest, Friedrich Suure teosest, 1813. aasta Saksa vabadussõdade juhtide teostest ja suurte mõtlejate töödest 18. ja 19. sajandi pöördepunktis.

Ja lubage mul siinkohal kuulutada, et see tulihingeline Saksa natsionalism ei ole tõepoolest oht teiste rahvaste õigustatud natsionalismile, vaid vastupidi, just see Saksa natsionalism on see, mis oma vaimse üleolekuga kõigist teistest küsimustest üksi suudab tagada õiglase tasakaalu, mida kogu maailm igatseb. Autoritaarne riik, mis tänapäeval põhineb natsionaalsotsialistlikul liikumisel, on võimeline kõrvaldama õigustamatu kultuuripropaganda teiste rasside seas, samuti seadusetu majandusliku laienemise, mis vastasel juhul võiks viia Saksa rahva majanduslikest konfliktidest poliitiliste võitlusteni teiste rahvastega.

Saksa natsionalism, rassil ja päritolul põhinev „maailmafilosoofia“, ei ole universaalsusega seotud dogma; ei selle eeldused ega järeldused sisalda eeldust, et see peaks mõjutama teisi ja seega erinevaid rahvaid ja rasse. Teisest küljest arvame, et meie filosoofia kujutab endast ka tagasipöördumist looduse ja selle seaduste aupakliku imetluse juurde. Rahvussotsialistlik „maailmafilosoofia“ tähendab meile seega teadlikku pöördumist eemale nendest rahvusliku elu vormidest, mis ei pööra piisavalt tähelepanu erinevate rahvaste ja rasside omadustele; nende kultuurilis-teaduslike doktriinide hülgamist, mis väidavad end kehtivat võrdselt kõigile rahvastele; ja lõpuks vaatleme seda kui katset saavutada kõrgem ja samal ajal sügavam teadlikkus omaenda liikumapanevatest jõududest samades sfäärides. Meie uus „maailmafilosoofia“, kaugel teiste põlgamisest, on oluline element vastastikuse tõelise austuse loomisel rahvaste ja kultuuride vahel.

Sel põhjusel näiteks austab natsionaalsotsialistlik liikumine suurimalt täiesti erinevat rassi ja riiklikku põhiseadust, millel mõlemal on oma eripärad. Kahes Kaug-Ida suures riigis näeme struktuure, mis on ehitatud omaenda alustele. Meie jaoks on Jaapan, mille ajalugu ulatub tuhandete aastate taha, imetlusväärne oma religioosse väljenduse, allumises riigivõimule ja pühendumises rahvuslikele huvidele. Ka Hiina rahvas on arenenud ühest "maailmafilosoofia" vormist, majandusest ja sotsiaaleetikast, mis, kuigi täna tundub lagunenud, võib veel taaselustuda. Ja me jälgime seda ümberkorralduskatset sama huvi ja austusega, mida osutame kõigi teiste rahvaste üllastele ambitsioonidele.

On tüüpiline, et paljude rahvaste praktiliselt kontrollimatu laienemise ajastu üle kogu maailma viis konfliktini ja arusaamani tõsiasjast, et pärast seda majandusliku laienemise perioodi on alanud kokkutõmbumise periood. Selles leiab iga rahvas oma tõelise vormi. Seda, et see võitlus toimub eranditeta kõigis rahvastes, näitavad vägivaldsed sotsiaalse või maailmafilosoofilise iseloomuga kokkupõrked kogu maailmas. Need tõestavad peaaegu universaalse usu puudumise olemasolu ja näitavad, et rahvaste tegevust ei juhi lõppkokkuvõttes selgelt määratletud idee, vaid et mitmed erinevad süsteemid võitlevad ülemvõimu pärast, jõudmata püsivale otsusele.

Kui me tõlgendame tänapäeva poliitika märke ja ilminguid õigesti, näib, et kõigi rahvaste vaimne võitlus keskendub soovile asendada kõik süsteemid, mis peavad otsustusvõimetut sõda, ühe konkreetse süsteemiga neist või täiesti uuega, mis ületab neid kõiki.

Saksamaa võib selles maailmavõitluses olla üheks näiteks – ja mitte tingimata

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

eeskujulik näide – tugevdamaks võimalust, et niinimetatud „saatuslik“ areng ei pea sugugi lõppema kommunismiga, vaid et tugeva iseloomuga sündinud otsusekindlus suudab ületada iganenud mõtteviisi, mis enam tänapäeva oludega ei sobi. Saari vaba ja salajane rahvahääletus on näidanud kogu maailmale, kui sügavalt on uus elukäsitlus imbunud kogu saksa rahvasse, hoolimata kõigist vastandlikest vooludest, millel lubati takistamatult oma mõju avaldada. Meie ise oleme vähemalt veendunud, et ainult Saksa süsteem, mis takistab igasuguste erapoliitiliste või eramajanduslike huvide võimuletulekut, on võimeline määratlema Saksa Riigile need piirangud, mis on olulised mitte ainult Saksamaa, vaid ka teiste riikide eluliste huvide jaoks.

See võimaldab esimest korda paljude pikkade aastate jooksul eristada erahuve, olgu need siis kui tugevad, ja rahva kui terviku elulisi huve. Samal ajal on meil aga võimalus stabiilseks välispoliitikaks, mida me näeme sellisena, et eri rahvaste eluga seotud loomulikke liikumapanevaid jõude ei saa enam meelevaldselt üksteise vastu suunata, vaid need toimivad vastamisi nii üksikute rahvaste kui ka kõigi rahvaste orgaanilise koostöö huvides. Selles suurriikide kompleksis on siis võimalik, et arvuliselt väiksemad rahvad ei ole enam kitsarinnalise egoismi instrument, vaid üksused, millel on võrdsed õigused suurriikide orgaanilises tegevuses. Lubage mul lisada, et "väikestest rahvastest" rääkides pean silmas ainult nende pindala ja rahvaarvu ega soovi mingil moel alahinnata nende intellektuaalset ja kultuurilist tähtsust.

Seega sünnitab natsionaalsotsialistlik „maailmafilosoofia“ ja rahvusliku ideaali taassünd uue riigi ja rahvamajanduse kontseptsiooni; uue hästi reguleeritud riikliku kontrolli indiviidi üle, mis ainsal moel suudab luua tõelise vabaduse, selgelt vastandina indiviidide väärkasutusele, mis kontrolli puudumisel mõjutas paljusid eluvaldkondi, mürgitas ja rikkus tervete rahvaste tundeid ja mõtteid, mitte rikkujate, vaid rahvaste kahjuks.

Erinevate eluvormide vahelise kokkuleppe loomine, kokkulepped autoritaarse riigi, mis reguleerib kõiki rahvusliku tegevuse harusid, ja teiste riikide vahel ning selliselt moodustunud riikide rühmade („komplekside“) ja muude poliitiliste, rassiliste ja geograafiliste tegurite poolt määratud üksuste vahel – vastupidiselt 19. sajandit iseloomustanud juhuslikele elementidele – kõik see moodustab meie praeguse ajastu otsustava muutuse. Ja natsionaalsotsialism on valmis neid eesmärke teenima kõigi rahvaste huvides. Seega leiame, et uuel „maailmafilosoofil“ on otsustav kujundav mõju poliitilisele mõttele ja lõpuks ka majanduslikule ja välispoliitilisele tegevusele.

Usume, et selles lühikeses kokkuvõttes esitatud kaalutlused väärivad lähemat uurimist nende võimalike praktiliste rakenduste ja mõjude seisukohast; pidades meeles sajand tagasi vabaduse eest võidelnud sakslase sõnu: „Austa teiste isamaad, aga armasta oma isamaad“.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Fašism, naised ja demokraatia, autor Norah Elam

„Kogemus näitab, et tänapäeva riikides saab demokraatia kõigis riikides oma olemust vabalt arendada, kõige skandaalsemat korruptsiooni näidatakse ilma, et keegi peaks seda kasulikuks oma kelmuste · · varjamiseks. Demokraatia on küllusemaa, millest unistavad hoolimatud rahastajad.“
— Georges Sorel, *Reflexions sur la Violence.*

Too, tõeline küünik, kes elas läbi naiste hääleõiguse eest peetud võitluse aastatel 1906–1914, pole ükski vaatemäng lõbusam kui sõjajärgne entusiast, kelle ainsaks kinnisideeks näib olevat väidetav oht valimisõigusega naistele fašistlikus Suurbritannias.

See ootamatu hoolitsus leiab oma kõige pealekäivamad eestkõnelejad ootamatutes kohtades ja need, kes olid sõjaeelse võitluse vastu nii kibedad, on täna teinud täieliku kannapöörde. Meie äsja leitud toetajad on oma otsusekindluses ületamatud, et naistelt ei tohiks põhimõtteliselt midagi ära võtta, isegi kui praktikas tuleb neilt ära võtta enamik nende eksistentsiks vajalikke asju.

Naisele, kes osales selles ajaloolises võitluses ja pidas hääletust vaid sümboliks ning uskus, et selle abil võib olla võimalik luua uus ja parem maailm, on selline patronaaž sama ebameeldiv kui ühe põlvkonna tagune. Ta arvab ja teatud õigustusega, et on pettus, et need, kes kõigil neil väsitavatel aastatel ei tõstnud kunagi kätt, et teda aidata, vaid vastupidi, kirjeldasid teda kui seksitut virgat või pettunud vanatüdrukut, peaksid edutunnil püüdma tema sugu ära kasutada reaktsioonilise ja dekadentliku süsteemi huvides. Selline jultumus on võimalik ainult seetõttu, et need, kes selle poole pöörduvad, said selle võitluse tähendusest täiesti valesti aru ja tõlgendasid seda poliitilise vabaduse nõudmist isikliku vabaduse soovina.

On saabunud aeg, mil tuleks uuesti sõnastada põhimõtted, mis on aluseks sellele tähelepanuväärsele ja otsustavale korrapärase muutuse ilmingule mitte ainult naiste positsioonis, vaid ka nendesse suhtumises.

Mis siis oli aluseks kirglikule elevusele, mis liigutas tuhandete naiste südameid ja juhtis nende mõtteid neil tormistel aastatel? See ei olnud, nagu nii paljud ette kujutasid, alatu individuaalne omakasu ega võitlus naiste enda soo eest. Vastupidi, alates juhtidest kuni kõige alandlikumate lihtliikmeteni oli see põhiline uskumus, et maailmas, kus elavad mehed ja naised ning kus poliitiline süsteem kontrollib mõlema soo saatust, on riik, mis jätab oma nõukogudest välja enam kui poole oma rahva mõju, vaated ja anded, selles ulatuses takistatud parima valitsemissüsteemi loomisel. Kui mehed olid kaootiliste majanduslike tingimuste ohvrid, kannatasid naised koos nendega. Kui sotsiaalsed tingimused, mille all mehed peaaegu lootusetu eksistentsi välja vedasid, olid talumatud, olid need samamoodi talumatud ka nende naiste jaoks.

Vaadates ringi oma maa suurlinnades põhjast lõunasse ja idast läände, nägid nad elamistingimusi, mis olid nii meeste kui ka naiste arvates tänapäeva tsivilisatsiooni häbimärgiks; tööturgu jälgides silmitsesid nad kartusega palgatöötajat kummitavat ebakindluse kummitust, mis on vanale süsteemile omane. Poliitikavaldkonnas märkisid nad...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

et nii sise- kui ka välispoliitikas aeti asju viisil, mis külvas hirmu iga inimese südamesse, kes Suurbritanniast sügavalt hoolis või kes mõistis dekadentsi, mis oli juba hakanud kõiki riigiparteid õõnestama. Nad nõudsid, et naisi kutsutaks meestega võrdsetel alustel appi, enne kui on liiga hilja.

Lühidalt öeldes oli see ülestõus väljakutse vanadele vastuoludele ja üleskutse koostööle riigi juriidilises kehas.

Selles praktilise kodakondsuse kontseptsioonis sarnaneb naiste võitlus suuresti fašismi uue filosoofiaga. Tõepoolest, fašism on loogiline, ehkki palju suurejoonelisem, arusaam möödunud põlvkonna militantsete naiste tõstatatud olulistest küsimustest. Sarnasused ei lõpe siin. Naisliikumine, nagu ka fašistlik liikumine, toimus range distsipliini all ja hõlmas kõiki parteisid; selle toetajaid oli pärit igast klassist ja parteist. See kutsus naisi üles unustama omakasu; loobuma tühistest isiklikest eelistest ja väheste kaitstud inimeste privileegidest paljude hüvanguks; ning seisma koos vastu ülekohtule ja ebaõiglusele, mis olid omane süsteemile, mis oli nii katastroofiline rassi heaolule. Nagu ka fašistlik liikumine, valis see oma Juhi ja kui ta oli valinud, andis see Juhile absoluutse võimu suunata oma poliitikat ja saatust, näidates üles lojaalsust ja pühendumust, mida selle riigi ajaloos pole kunagi ületatud. Lisaks, nagu ka fašistlik liikumine, seisis see silmitsi tänavate julmusega; oma vastaste pilkamisega; heatahtlike inimeste väärarusaamu; ja poliitikute vimma. See pidas vastu valitseva valitsuse vihale ning lõpuks vangikongi üksindusele ja sundtoitmise õudustele. Selle avalikel platsidel ja tänavanurkadel seisvatelt kõnelejatelt võeti sõnavabadus; see pooldas oma kirjanduse müümist, nende peale sülitati ja neid laimati; selle delegatsioone koheldi halvasti. Sufražetidest sai iga lärmaka mehe spordiala, kes viitsis seadust enda kätte võtta. Analoogia täpsemaks muutmiseks ei olnud ükski laim liiga jäle ega ükski laim liiga labane, et kritiseerida selle juhtide moraalset iseloomu või neile truudust võlgu olevate naiste eesmärke ja sihte.

Nii juhtuski, et sellises ühenduses kokku liidetud naistel polnud poliitiliste ja parteiliste lubaduste osas illusioone ning kui pühad sõnad „demokraatia“ ja „isikuvabadus“ olid nende kriitikute huulil tavalised, meenus neile, et neid asju tehti liberaalse valitsuse all ja partei eestkõnelejate poolt, mis oli teinud demokraatlikust süsteemist oma poliitilise tarkuse tipu. Et selle partei all liigitati nad kurjategijate, hullude ja lastega samasse gruppi. Nad väitsid ja teatava veenvusega, et kui see on demokraatia, siis pole naistel sellest suurt midagi loota.

Nende kogemus demokraatliku süsteemi lindpriidena oli tühiasi võrreldes sellega, millega nad silmitsi seisid, kui nad leidsid end austatud kodanikena selle kahtlase kaitse all.
Nad olid küll lühikeseks ajaks iga viie aasta tagant välja teeninud õiguse individuaalsele vabadusele, aga kui nad olid selle saatusliku risti hääletussedelile pannud ja valimisjaoskonna ukse enda järel sulgenud, leidsid nad end sellest hetkest demokraatliku masinavärgi ees täiesti abituna.

Kuigi meile öeldakse, et just selle eest me võitlesimegi, näitab hetkeline järelemõtlemine, et seda peeti vaid sümboliks. Naised ei teinud kunagi saatuslikku viga, kujutades ette, et kuna mehed hääletasid, olid nad tingimata vabad. Tänapäeval on arutu naise tunnuseks arvata, et naine on vaba, kuna ta samuti hääletab, või et demokraatia saab kunagi pakkuda midagi muud kui meeste ja naiste hoolikat ja organiseeritud ärakasutamist, kes seda eksisteerida lubavad.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Kuna sõja lõpus oli naistel piiratud hääleõigus, anti neile ka õigus parlamenti pääseda ning 1918. aasta hilissügise valimised andsid neile esimese võimaluse. Parteisüsteem hakkas juba ilmutama esimesi allakäigu märke ja karistusliku õigluse halastamatu seaduse kohaselt oli partei, mis oli Suurbritannias demokraatia sünnitanud, oma tänamatute järglaste ees täielikult taandumas. Sellest hoolimata pöördusid naised oma võidukäigu esimesel hooajal tolleaegsete parteide poole kas valijate või potentsiaalsete kandidaatidena.

Minu enda umbusaldus parteipoliitika vastu tegi mind selles suunas pöördumise suhtes ettevaatlikuks ja eelistasin kandideerida sõltumatu kandidaadina, astudes seekord koos kõigi teiste naiskandidaatidega peale ühe. Erandiks oli Sinn Feini krahvinna Markievicz, kes oli küll kurikuulus ja avalik Suurbritannia vaenlane, kuid leidis demokraatliku süsteemi tingimustes, et on täiesti lihtne kindlustada endale parlamenti pääsemine riigis, mille hävitamise, lagundamisega ja diskrediteerimisega ta oli avalikult kiidelnud. Kui ma õigesti mäletan, naasis ta valimistele ilma vastaskandidaadita. Järgmine näide polnud sugugi julgustavam, sest esimene Inglise valimisringkonda valitud naine oli Ameerikas sündinud kodanik, kellel polnud volitusi Briti naisi nende endi parlamendis esindada, välja arvatud see, et ta oli abiellunud Briti alamaga, kes oli oma isa surma tõttu sunnitud ülemkotta. Naisliikumise kriitikud osutasid sellele lõpplahendusele vaevu varjatud rahuloluga ja nägid vaeva, et seda daami naiseliku vastutustundetuse haletsusväärseks näiteks esitleda. Need ei pidanud olema nii isiklikud, sest ta polnud sugugi parem ega halvem kui ükski teine naine, kes valiti Briti Alamkotta tänu militantsete naiste aastatepikkusele pingutusele ja võitlusele. On kurb fakt, kuigi sellegipoolest tõsi, et partei naiste hilisem valimine Westminsterisse ei ole muutnud karvavõrdki ei meeste ega naiste olukorda ning kuigi meie valitud esindajate ridadesse on astunud palju võimekaid naisi, on nende mõju Suurbritannia või tema impeeriumi saatusele olnud täiesti tühine. Nad, nagu ka nende meeskolleegid, on lihtsalt demokraatliku süsteemi parteirataste hammasrattad, marsivad parteihääletuse alguses fuajeesse, abitud ametliku masinavärgi tohutu jõu ees, mis veereb edasi, purustades kogu initsiatiivi ja iseseisvuse ning taandades iga inimese, kes on parlamendile truudust võlgu, pelgaks šifriks selle poliitika ja meetmete elluviimiseks. Ja kui see kehtib parlamendi kohta – ja kes saab seda eitada? –, kehtib see veelgi enam naisvalija kohta. Ka tema on selle halastamatu süsteemi lõksus, oma parteiorganisatsiooni tõeline ori.

Neile, kes seda vaidlustavad, tuleb esitada küsimus: milline võim on naisliikmel või naisvalijal praeguse süsteemi kohaselt muuta ükskõik millise juba valitud valitsuse poliitikat? Kas praeguse süsteemi kõige entusiastlikum imetleja väidab, et naised, olenemata sellest, millisesse parteisse nad kuuluvad, on rahul selle riigi praeguse olukorraga? Kas nad on valmis nägema, et majanduslikud tingimused, mille tõttu tööhõive näitajad on ulatunud uskumatu kahe kuni kolme miljonini, jäävad samaks? Kas nad on rahul nende mahajäetud piirkondade vaatepildiga, mis külvavad meeleheidet iga elava inimese südamesse? Kas nad on ükskõiksed põllumajanduspiirkondade allakäigu ja põllumajandustööstuse olukorra suhtes ning kas nad on muretud kohutavate elamistingimuste pärast, mida kõik parteid ühtviisi hukka mõistavad?

Pöördudes impeeriumi ja välispoliitika laiaulatusliku valdkonna poole, kas võib väita, et suurem osa Briti naistest soovib näha impeeriumi lagunemist või väidetava rahvusvalitsuse praeguse välispoliitika suunda, kus pakte ja kohustusi sõlmitakse nende nimel ja salaja selle riigi avalike vaenlastega, samal ajal kui meid jäetakse kaitsetuks mitte ainult meie endi otsese kaitse eesmärgil, vaid ka juhul, kui peaks tekkima vajadus neid kohustusi täita? Kas me ikka teame, mille vastu meid rünnatakse?

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

pühendunud; mida see kollektiivse julgeoleku poliitika endast kujutab või mis on see pahaendeline jõud, mis seda dikteerib? „Demokraatia on küllusemaa, millest unistavad hoolimatud rahastajad,“ ütleb Georges Sorel. Kas valimisõigusega naistel on mingit võimu kontrollida sise- või välispoliitikat, mis on dikteeritud selle unistuse elluviimiseks? Pidagem meeles, et kui saabub aeg arve tasumiseks, aetakse meid nagu lambad tapale, abitult selle poliitika tulemuste ees. Mis väärtus on niinimetatud vabadusel, kui see ei saa anda meile võimu neid olulisi küsimusi muuta?

Kui on tõsi, et keskmine naisvalija ei soovi midagi neist asjadest, siis miks ta neid lubab, kui ta on demokraatliku süsteemi all vaba? Kui tal on see vabadus, kas ta ei ole siis kahe- ja kolmekordselt süüdi, et ta neid veel tund aega talub? See on proovikivi tema nõude kohta vastutustundlikule osalemisele oma riigi valitsuses. Kui ta on olemasoleva süsteemi all saavutanud vajaliku võimu ja vabaduse, on süüdistus, et ta ei ole võimeline oma riigi asjades kodanikuna osalema ja on tegelikult vastutuse kandmiseks kõlbmatu, lõplikult tõestatud.

Ükski neist väidetest ei ole tõsi. Tõde peitub selles, et praeguses vananenud süsteemis pole vabadust ei meestel ega naistel. Nii mehi kui ka naisi seob see, et parteisüsteem on allakäigus ja see on veelgi märgatavam pärast täiskasvanutele valimisõiguse andmist ohjeldamatu demokraatia all. Üle kogu maailma on alanud sama allakäik, aja ja olude paratamatu kulgemise tõttu, kus üleminek vaesusest maailmast piiritu külluse maailmaks muudab korrastatud planeerimise mitte ainult vajalikuks, vaid ka eluliselt tähtsaks. Nende muutuste tõttu on vana maailma meetodid vananenud ja peavad andma koha uuele. Kui naised tahavad olla oma koha väärilised rahva nõukogudes, peavad nad realistidena silmitsi seisma uue maailma tingimustega, mis nende ümber kogunevad. Varem või hiljem peavad nad valima. Otsus on üliolulise, sest sellest sõltub naiste staatus märkimisväärse aja jooksul. Seetõttu pole kerge asi, et nad peaksid maailma ajaloo kaalukausil hästi kaaluma.

Naisel on kaks võimalust. Esiteks, ta peaks võitlema vana maailma laguneva süsteemiga, olles rahul sellega, et on teenijanna erinevate parteide professionaalsetele poliitikutele, kellega ta end seob. Selle kohta võib öelda, et ta on seda pikalt ja ustavalt proovinud ning et kui ta oleks selle all suutnud saavutada mingeid praktilisi muutusi sotsiaalse, poliitilise või majandusliku vabaduse suunas, on ta kahetsusväärselt läbi kukkunud. Nüüd peab ta kaaluma, kas viga on temas endas või süsteemis, millest ta endiselt kinni hoiab. Sellega seoses märgib ta, et eraldi parteid ise järk-järgult kaovad. Liberaalne partei on langenud minevikku; Konservatiivne partei on kiiresti lagunemas ja me teame tema enda juhi kinnitusel, et tal pole lootust oma iseseisvust taastada. Sama saatus ootab Sotsialistlikku Parteid, kuna ka tema peab käima sama teed, mis on imenud kaks ülejäänud parteid sotsiaaldemokraatia alla.

Seetõttu peab ta otsima paremat süsteemi; sellist, mis oleks kooskõlas tänapäeva tingimustega.
Mis asendab mineviku lagunevat ehitist?

Iga poliitikaõpilane mõistab, et küsimus seisneb nüüd fašismi ja kommunismi vahel.
Briti naiste jaoks pole kommunismil erilist külgetõmmet. Lihtsamalt öeldes on see hävingu filosoofia ja naiselikkuse loomulike instinktide eitamine. See on iga põhimõtte ja praktika vastand, mida naised hindavad ja vajavad.

Fašism näib olevat ainus lahendus. Selles peituvad kõik põhimõtted, mis on Briti iseloomu geeniusele eriliselt sobivad ja kohandatavad. See pakub tõelist vabadust ja iseseisvust kõigile inimestele ja

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

naised, kellel on selle riigi suhtes hea tahe. Et ei tekiks arusaamatusi, defineerime need nii sageli lõdvalt kasutatavad terminid sõnadega, millega ükski demokraat ei vaidleks, sest need on võetud puhta demokraatia apostlilt John Stuart Millilt.

„Ainus eesmärk," kirjutas ta, „mille nimel inimkonnal on õigus individuaalselt või kollektiivselt sekkuda ükskõik millise oma liikme tegutsemisvabadusse, on enesekaitse. Ainus eesmärk, mille nimel saab tsiviliseeritud ühiskonna liikme üle tema tahte vastaselt õiguspäraselt võimu teostada, on teistele kahju tekitamise ärahoidmine."

See on täpselt fašistlik arusaam individuaalsest vabadusest ja see on ilmselge kontseptsioon, mis naiste puhul annab neile kõik võimalused, mida nad oma tulevases naiskodaniku staatuses õigustatult vajavad. Üheski teises süsteemis neid põhimõtteid ei kehastata. Lisaks tagab fašism korporatiivse riigi mehhanismis naistele meestega võrdse staatuse, sest see sisaldab endas ainsat vahendit, mille abil nad saavad juhtida ja kontrollida oma elutingimusi; seega saab ainult fašism lõpule viia töö, mille militantsed naised nende heaks aastatel 1906–1914 alustasid. Lisaks päästab see nad parteisüsteemile omasest korruptsioonist tulenevast õhkkonnast ja annab esmakordselt võimaluse nende endi spetsiaalsete korporatsioonide mehhanismi kaudu lahendada teatava edulootusega neid suuri küsimusi, mis puudutavad nii lähedalt nende endi ja nende laste elu.

Majandusvallas tagab see turvalisuse võrdse töö eest võrdse palgaga, selle igavese luustiku tüli, mis on sugupooled lõhki rebinud, millel on nii kohutavad tagajärjed tööstusele.

Sotsiaalses sfääris kõrvaldab see kõik klassibarjäärid, samas kui poliitikas annab see õigluse ja võrdõiguslikkus esimest korda naiste võitluse ajaloos.

Ja mis kõige tähtsam, fašism tuleb igaveseks hävitava sõjavaimu kõrvaldamiseks, kõrvaldades põhilised põhjused, mis eksisteerivad ja peituvad internatsionalismis – vahendis, mis on loodud selleks, et võimaldada „süütutel rahastajatel" ära kasutada seda „küllusemaad", mida nimetatakse „demokraatiaks" ja millest nad unistavad.

Selle kõige saavutamiseks nõuab fašism, et naised meestega võrdselt teeksid distsiplineeritud koostööd korrastatud riigi kokkuehitamisel, ning fašism paneb õigusega kõigile riigi kodanikele vastutuse ja kohustuse töötada harmoonias mitte ühegi sektsiooni või klassi, vaid kogu oma rahva hüvanguks. See kutsub nii naisi kui ka mehi üles alistama kõik isekad individuaalsed privileegid, et vähem õnnelikud võiksid selle kaitse all olla ärakasutamise eest kaitstud.

See on fašism. Kõik muu on miraaž. Kas võib öelda, et Briti naised ei suuda oma riigi ajaloos selle suure sündmuse jaoks tõusta? Need, kes käsivad neil seda võimalust tagasi lükata, on mitte ainult naiste, vaid kogu progressi ja tsivilisatsiooni vaenlased. Need naised, kes pidasid vastu sõjaeelsete aegade suure võitluse katsumustele, on vähemalt teeninud õiguse esitada väljakutse inimestele, kes tahavad neid taas orjastada mineviku võimu alla ja aheldada nad süsteemi, mis võtab neilt võimaluse mängida auväärset rolli oma riigi vajalikus ümberkorraldamises. Briti naised pole kunagi läbi kukkunud ega kõhelnud, kui Suurbritannia on neid vajanud. Ka nemad tõstavad koos oma põlvkonna meestega Briti fašismi lipu kõrgele ja kannavad seda kõrgel parteisüsteemi segaduste ja räpaste tülide kohal, kiirendades päeva, mil nende rahvas sünnib uuesti. Sel võidukal tunnil on nad tõeliselt välja teeninud uhke õiguse avaldada austust taassünninud Suurbritanniale ning puhata lõpuks tema suveräänse rahva rahus, turvalisuses ja õitsengus.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Jorian Jenksi

"Väärislikud aakrid"

Need, kes võivad tunda kiusatust eeldada, et kuna Suurbritannial puudub maapoliitika, pole tal maaprobleemi, teeksid hästi, kui kaaluksid neid murettekitavaid fakte hoolikalt.

Välja arvatud Belgia ja Holland, on Suurbritannia maailma kõige tihedamalt asustatud riik; ja kuna looduslikult viljatu maa (nt mägede) osakaal on nendel saartel palju suurem kui Madalmaades, tundub vaieldamatu, et meil on elaniku kohta vähem toidutootmiseks sobivat maad kui ühelgi teisel riigil.

Suurbritannia on ainus tsiviliseeritud riik maailmas, millel puudub väljakujunenud maakaitse, maaparanduse ja parendamise poliitika. Mitte ükski valitsus pole astunud mingeid samme, et peatada põllumaa iga-aastast kadu, mis pärast Esimese maailmasõja lõppu ulatub nüüdseks üle 2 miljoni aakri ehk 7% kogu maast.

Suurbritannia on ainulaadne selle poolest, et tema rahvas on suure osa ulatuses ilma igasuguse kontaktita oma kodumaaga, ning riigi toidusedelis on suur osa vananenud ja konserveeritud toitu.
Teadlased hakkavad avastama selle kunstlikkuse tagajärgi alatoitluse, närvihäirete ja sotsiaalsete rahutuste näol.

Välisvaatlejale võidakse andestada, kui ta järeldab, et me püüame oma perversse britiliku kombel end muuta äärmiselt ohtliku eksperimendi objektiks, nimelt selleks, et avastada, kas rahvuslikku elu on võimalik tervislikult säilitada täielikult linnastunud ja praktiliselt parasiitses kogukonnas, mis sõltub eluks hädavajalike asjade osas teiste rahvaste pingutustest ja heast tahtest. Ta võiks lisaks eeldada, et nii ebakindla olukorra on meile peale surunud meie kliima karm olemus või pinnase vaesus. Ja tema suhtumine meisse oleks pigem haletsuse kui imetluse poolt väljendatud.

Kui valus on siis tunnistada, et see murettekitav olukord tuleneb ühest ja ainult ühest põhjusest, nimelt esmaste põhimõtete kalkist ja püsivast eiramisest. Selles ei tohi olla kahtlustki. Meie kliima ei ole halb; vastupidi, see on üks maailma ühtlasemaid. Meie pinnas ei ole vilets; vastupidi, see on keskmiselt üks maailma produktiivsemaid. Kuid meil on oma pattude eest poliitiline süsteem, mis keeldub vaatamast kaugemale kui järgmised valimised, mida ründavad kõik omakasupüüdlikud huvigrupid, kellel on käsil kirves, ja iga eksiteele sattunud majandusteadlane, kellel on akadeemiline maine, mida tuleb hoida.

On suurim viga eeldada, et meie loomulik saatus on olla ülejäänud maailmale tootjad, vedajad ja pankurid ning et selline olukord eeldab pidevat tooraine ja toidu andmist. Lühikeseks ajaks muutis selle hüpoteesi küll värvikamaks asjaolu, et õnnelike kokkusattumuste jada andis meile teiste riikide ees märkimisväärse edumaa nende teenuste arendamisel, mille eest maailm oli sel ajal valmis maksma peaaegu iga hinda. Kuid tööstusliku ja finantsnatsionalismi kiire ja peaaegu universaalne tulek on pühkinud minema meie ajutise monopoli ja muutnud hüpoteesi mitte ainult vastuvõetamatuks, vaid ka lausa ohtlikuks. Mida kauem me sellest kinni hoiame, seda vähem suudame me tänapäeva elu tõsiasjadega silmitsi seista. Iga žest pöördumatu "rahvusvahelise kaubanduse taastamise" suunas lükkab edasi paratamatut arveteõiendamise päeva, mil peame seisma oma jalgadel ja tegema inventuuri omaenda...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

ressursid.

Kuna see on elutähtsate vajaduste peamine allikas, on selle hoolikas ja teadlik arendamine riigi õitsengu eeltingimus. Kuna see on rahvuspärand, nii kultuuriline kui ka materiaalne, on selle säilitamine pühalik rahvuslik kohustus.

Tasub meeles pidada, et kuni suhteliselt uusajani tunnistati neid fakte üldiselt, kuigi mitte alati õigesti tõlgendati. Maaomandit peeti mitte ainult suurte privileegide, vaid ka suure sotsiaalse ja rahalise vastutuse andjaks. Valitsevad klassid koosnesid peaaegu eranditult maaomanikest. Põllumajandust peeti suureks põhitööstuseks ja selle heaolu oli riikliku tähtsusega küsimus.

Alles siis, kui vaesunud maaomanik aristokraatia oli asendunud tõusva ja suuresti võõra päritoluga plutokraatiaga, mis oli tekkinud Napoleoni perioodi kaootilisest rahandusest, hakkas rahvuslik suhtumine maasse tõsiselt halvenema. Ja alles siis, kui viktoriaanlik ekspordikapitalism hakkas saama oma tohutuid imporditulusid, ei suutnud Briti põllumajandus sammu pidada Briti manufaktuuride arenguga. Aga kui oli kehtestatud doktriin, et organiseeritud kapitali kasum on rahvusliku õitsengu mõõdupuu, võis organiseerimata põllumajandus asjatult Westminsterilt abi või juhtimist otsida.

Ja nii on Briti maapiirkondade uurimine tänapäeval peaaegu väljasurnud tsivilisatsiooni uurimine. Sügavad rajatud teed, kus terve põlvkonna pole rattaid olnud, laiuvad hekid, kus pole kümme aastat rauda nähtud, iidsed adrajäljed, mis on endiselt nähtavad tiheda muruga karjamaadel, lagunemisjärgus laudad ja suvilad, kirikud, mis on ehitatud viis korda suurematele kogudustele kui praegused kihelkonnad, vaiksed vesiveskid ja lagunevad mõisad: kõik need räägivad kadunud maapiirkondade elanikkonnast, kes kunagi aktiivselt tegeles kõige mehelikuma ülesandega.

On muidugi tõsi, et paremat maad haritakse endiselt ja sageli haritakse seda hästi, kuigi nende arv, kellel on sellest otsene huvi, väheneb aasta-aastalt. Ja siin-seal võib leida vapraid seiklejaid, kes panustavad kogu oma raha sigadele või kodulindudele, puuviljadele või piimale. Kuid suure osa maapiirkonna kohal ripub käest suhu meetodite räpasus, mis on sündinud enesekindluse puudumisest ja väljendub hooletusse jäetud karjamaadel, kus on vähe silmapaistmatuid kariloomi. Õhkkond on nii apaatne, et isegi spekulatiivse ehitaja raiskavad ja ebameeldivad sissetungid aktsepteeritakse vaevumärgatava pahameelega, mida selline rüvetamine oleks tekitanud paar põlvkonda tagasi.

Oluline on mõista, kui ulatuslikku kahju on tekitatud sellele asendamatule rahvuslikule varale. Teoreetiliselt on maa hävimatu, välja arvatud muidugi juhul, kui meri seda minema uhub – protsessi, mida võib muide näha meie rannikul mitmes kohas. Kuid sellega võib juhtuda mitmeid asju, mis muudavad selle toidutootmise seisukohast praktiliselt kasutuks ja see on rahva jaoks kõige olulisem vaatenurk.

Esiteks võib haritav maa, olgu see siis põllumaa või karjamaa, kiiresti langeda lagunemisseisundisse, kus see ei anna midagi peale nappide söötade kariloomadele ja lammastele ning isegi neil jääb väheks, kui küülikud esimesena kohale jõuavad. Põllumajandusmaa pindala kurjakuulutav suurenemine, mis taastatakse „karjamaadena“ perioodil, mil haritav maa on pidevalt vähenenud, näitab piisavalt selgelt, mis on toimunud. Suurem osa meie karjamaadest on muidugi mäetipud ja nõmmed. Kuid kogu hiljutine suurenemine ja palju muudki koosneb haritavast maast, mida haritaks igas teises Euroopa riigis või isegi meie endi valdustes, kuid mida siin ametliku hooletussejätmise tõttu harida ei saa.

Inskipi tüüpi poliitikutele meeldib, kui me usume, et see mahajäetud maa saab tuua ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

tootmine hädaolukorras. Ilmselt pole viimase sõja pettumust valmistavad kogemused neile õpetanud, et maad ei saa mõne traktori ja oskusteta tööjõu abil äkiliselt tootlikuks muuta. Maaparandus on kõrget kvalifikatsiooni nõudev töö, mis nõuab tulemuste saavutamiseks aastaid kannatlikku tööd. Seda saab väga kasulikult lisada pikaajalisse põllumajanduspoliitikasse, kuid toidu tootmise vahendina hädaolukorras on see praktiliselt väärtusetu.

Teiseks, ehitustegevus, olgu see siis elamu- või tööstuslik, kasutab igal aastal ära suure osa maast ja steriliseerib täielikult sama palju, kui tegelikult kasutatakse. Alates 1929. aastast on ainuüksi Inglismaa ja Wales kaotanud 421 000 aakrit põllumaad, millest vaid 159 000 aakrit on taas karjamaaks muudetud; peaaegu kogu ülejäänud 262 000 aakrit on läinud ehitaja valdusse, millest suur osa on tasane ja viljakas haritav maa kõrge harimisastmega.

Tuleb meeles pidada, et põllumajandusmaa kadu ei piirdu ainult tehaste, elamute ja aedade poolt hõivatud alaga. Tuleb rajada teid ja puhkealasid ning alati leidub, eriti äsjaarendatud piirkondades, suuri tühermaad. Lisaks kannatab märkimisväärselt põllumajandusmaa hoonestatud ala äärealadel või põllumaa, mis on tänapäevasel viisil piserdatud üksikute elamutega. Varblased ja rotid tulevad tuhandetes; väravad ja aiad lõhutakse; hulkuvad koerad kiusavad kariloomi ja pisikahjud suurenevad tohutult. Odava maanteetranspordi tulekuga ja sellest tuleneva äärelinna arenguga peab mõjutatud ala, mis siiski tagastatakse põllumajandusmaana, ulatuma sadade tuhandete aakriteni.

On võimatu vältida järeldust, et Suurbritannia raiskab oma rahvuspärandit ajal, mil maailmasündmuste käik muudab iga aakri säilitamise üliolulise. Neil, kes võivad seda pidada paanikaks, soovitatakse hoolikalt uurida professor RG Stapledoni hiljutist teost „ Maa; *nüüd ja homme“.* Autoriteet leiab, et „meie põllumajandusmaa pindala väheneb kiiresti ja peab paratamatult vähenema ning kui ei tehta otsust minimaalse pindala kohta, mida tuleks iga hinna eest toidutootmiseks säilitada, ja ei võeta asjakohaseid meetmeid, ei pruugi Inglismaa põllumajandusmaa pindala enam kui kahesaja aasta pärast poole võrra väheneda.“

Kakssada aastat võib tunduda pika ajana, aga kas leidub kedagi, kes on piisavalt julge, et väita, et meie lapsed, rääkimata meie lapselapstest, suudavad ammutada piiramatuid toiduvarusid Ameerikast ja Antipoodidest? Kas me soovime minna ajalukku põlvkonnana, mis raiskas rahvusliku vara ja jättis meie järeltulijad silmitsi näljahäda elementaarse probleemiga? Viktoriaanlik ekspordikapitalism on meile pärandanud hädas olevad piirkonnad; kas me peaksime vastutama uute raisatud piirkondade eest?

Meie maaprobleemi toitumisalaste ja majanduslike aspektide edasine kaalumine viiks meid sügavamale arutelule põllumajanduse paljude funktsioonide üle kui rahvusliku elu lahutamatu osa.
Seetõttu on vaja teha paus, et arutada sama olulist kultuurilist aspekti.

Tõsi küll, see aspekt saab linnaplaneerimisliikumise raames juba ajutist ja ühekülgset tähelepanu. Kuid juba selle liikumise nimigi paljastab selle piirangud. Kogukond, mida on julgustatud unustama oma põllumajanduse olulisust ja pidama imporditud toiduvarusid loodusnähtuseks, on hakanud maapiirkondi pidama pelgalt linnade lisandiks, omamoodi ülistatud avalikuks pargiks. On tõepoolest suur oht, et Inglismaa maapiirkonnad võivad muutuda iseloomutuks „avatud ruumiks“ samamoodi nagu tohutu osa kodumaakondadest on muutunud ilmetuks aiaäärelinnaks.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Linnastunud rahva kaasasündinud soov põgeneda oma linnade lärmakast ja saastunud atmosfäärist ei suuda äratada midagi muud kui kaastunnet. See, et need inimesed veedavad rõõmsalt poole oma pühapäevast ummikutes peatänaval bensiiniaure neelates, et teise poole värskes õhus veeta, on haletsusväärselt tähendusrikas. Kahju on selles, et nii paljud neist ei suuda oma ettevõtmise viljadest rõõmu tunda ilma neid rikkumata.

Sest maapiirkond ei saa täita oma kultuurilist funktsiooni, kui tal ei lubata säilitada oma iseloomu, ja see iseloom on lahutamatu selle materiaalsest või põllumajanduslikust funktsioonist. Linn ei saa linnast põgeneda, kui ta linna endaga kaasa võtab, samamoodi nagu intellektuaal ei saa oma mõistusele puhkust anda, kui ta võtab oma argumendid maal jalutades kaasa. Vaatepilt külast, mis on äärelinnastunud nende poolt, kes on tulnud „maale elama“, on sama hale kui vaatepilt intellektuaalide kambast, kes sammub täies hoos jutuhoos, samal ajal kui nende ümber on kümme tuhat tegevust, mis on huvitavamad ja olulisemad kui nende endi omad. Nagu üks talunik hiljuti ütles: „Mind ei häiri nii väga see, et nad mu põldudel jalutavad. Mind ei häiri nii väga see, et nad minu kulul oma lollikoeri treenivad. Mind ei häiri isegi see, kui nad üle väravate ronivad, mida laps saaks avada. Aga kui ma mõtlen, et nad on kõndinud üle kahe miili head põllumaad ja pole kordagi mõelnud vaadata, mis toimub, tunnen, et mu viisakus on raisatud.“

See, mida võime nimetada „avaliku pargi” suhtumiseks, leiab väljendusi tõsisemates viisides kui ükskõiksus maapiirkondade tegevuste suhtes. Nii nagu väikelaps arvab, et pole paha pardidele kive visata, kui loomapidaja ei vaata, nii on ka tuhandeid haritud täiskasvanuid, kes ei näe tühises sissetungis mingit kahju, kui avastamise võimalus on väike või puudub üldse. Ja tühiste sissetungide kumulatiivne mõju loob ebameeldiva olukorra linnaelust põgenejate eelistatud piirkondades.

Saksamaal istutatakse teeäärsetesse hekkidesse viljapuid ja maad haritakse otse metalli servani. Inglismaal on selline protseduur täiesti võimatu, sest organiseeritud rüüsterühmad laasiksid puud ja saagi tallaksid keti laiuselt tasaseks. Britt ei ole tingimata vähem aus või destruktiivsem kui sakslane; ta on lihtsalt sedavõrd maapiirkondadest eemale tõrjutud, et tema väärtustunnetus ja moraalse käitumise koodeks lõpevad viimase laternapostiga. Inimesed, keda šokeeriks mõte poelettidelt pennipliiatsi varastamisest, ei näe midagi ebamoraalset selles, et poole tosina heki vahelt läbi murda, et seeni varastada.

Maapiirkonnal on oma külastajatele pakkuda nii palju tõelist rikkust, et ilmselge viis praeguste taunitavate kalduvuste ületamiseks on näidata inimestele, kus see rikkus peitub. Isegi praegu on palju neid, kes oskavad ja hindavad üksinduse tervendavat palsamit, rahu ja turvalisuse vaimset lohutust ning pidevalt muutuvate põldude ja metsade haaravat huvi; kuid neid kõiki on liiga vähe.
Keegi ei hakka meelega kahjustama ega rikkuma seda, mille vastu ta tunneb isiklikku huvi, ja esimene samm maapiirkondade säilitamise suunas on riiklik püüdlus arendada seda, mida professor Stapledon nimetab „maapiirkondade mõtteviisiks“.

Fašistlik valitsus peab loomulikult maaprobleemiga tervikuna tegelema, sest maa on üks aluseid, millele on rajatud tema arusaam elavast rahvusest. Tegelikult loob tema avalik põllumajanduse arendamise poliitika ise pakilise probleemi, stimuleerides spekulatiivset tegevust kinnisvaraturul, ja selle tegevusega tuleb enne põllumajanduspoliitika täielikku väljatöötamist tõsiselt tegeleda.

Fašistide suhtumist maasse saab kirjeldada mõne lausega.

Maad ei tohi enam pidada spekulatiivseks kaubaks. Selle väärtust tuleb õiglaselt hinnata ja kogu juurdekasv tuleb jagada nende vahel, kes on selle loomisele kaasa aidanud, sealhulgas ...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Riik.

Maakasutus peab olema hoolika pikaajalise riikliku planeerimise objekt. Ehitustegevust tuleb võimalikult palju piirata madala põllumajandusliku väärtusega aladega.

Maaomand peab olema võimalikult laialt levinud, eesmärgiga luua suur hulk väikeseid ja kindlaid perekondlikke vabamaid. See toob aga kaasa ka vastutuse ja neid, kes oma maad kuritarvitavad, peetakse sotsiaalseteks vaenlasteks.

Avalikku juurdepääsu maale tuleb parandada põlluradade, telkimisplatside ja teeäärsete peatuskohtade laiendamise ja täpsema määratlemise abil. Samal ajal tuleb läbi vaadata sissetungimise seadus ja pakkuda maapiirkondadele paremat kaitset sekkumise ja kahju tekitamise eest. Võimalik, et on vaja moodustada valvurite korpus.

Sõda tuleb pidada selliste kahjurite vastu nagu küülikud, varesed ja tuvid; ja kuigi välialadel harrastatavaid spordialasid ei diskrimineerita, ei tohi lasta neil segada ei põllumajanduslikku ega vaba aja tegevust.

Avalikkust tuleb harida maapiirkonda austama ja hindama ning selle tegevuste vastu arukat huvi tundma.

Meie rahvas ei ole eriti kaldu maa suhtes sentimentaalsust üles näitama. Me kasutame sõna "kodumaa", aga harva, "isamaa" mitte kunagi. Sajand kestnud *laissez-faire* liberalism ja finantskonservatism on loonud lühinägeliku ja kommertsialiseeritud suhtumise meie maasse.

Ometi ei ole meie unistuste Suurbritannia, meie rahvusliku vaimu füüsiline kehastus, tänavate ja tehaste või isegi parkide ja avalike hoonete Suurbritannia, vaid naeratavate orgude ja lainjate kõrgendike, haritud põldude ja hubaste talude Suurbritannia. Linn on linn kogu maailmas; ja maailma linnad kalduvad igal aastal standardiseerimise poole. Kuid maapiirkondade Suurbritannia on meie oma, lahutamatu meie rahvuslikust iseloomust. Me peame seda kiivalt säilitama, mitte Stratford-upon-Avoni muuseumilaadses atmosfääris, vaid tootlikkuse loomulikus elujõus.

Vähesed meist on maast eemal rohkem kui paar põlvkonda. Natuke ümberõpet ajakirjanduse ja raadio abil teeks meist taas maainimesed, vähemalt meie vabadel hetkedel: mitte kutselise kooliõpetaja haridus, kelle „põllumajandus” koosneb kasulikust, kuid üsna süngest algteadusest, vaid haridus, mis saadaks meid avatud silmade ja uuriva meelega teedele ja põlluradadele. Sissejuhatus maaelu ajalukku ja igapäevaellu mitte ainult ei julgustaks linnainimest põllumajanduse probleeme hindama, vaid pakuks ka tema maaväljasõitudele haaravat huvi. Arukast maainimese mõtteviisist võiks saada parim võimalik vastumürk linnaelu stressile, sest emake Maa saab pakkuda lohutust nii hingele kui ka kehale.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Hitleri Berchtesgaden – Uue Saksamaa idüll, autor Joan Morgan

Isegi kui sa Baierit hästi tunned ja kui sa pead meeles, et Wittelbachid kogu Baierimaaga ja Führer kogu Saksamaaga valisid Berchtesgadeni oma suvemajade jaoks, ei valmista miski sind päriselt ette selle paiga jaoks, mis suudab olla ühtaegu nii vana Baierimaa süda kui ka uue Saksamaa hing. Kõik, millest sa unistasid Baierimaast selle kõige muinasjutulisemas vormis ja rahvussotsialismist selle parimas vormis, on kokku surutud selles mägedega piiratud turulinnas, kus elab umbes sama palju elanikke kui Londoni uusimas kortermajas.

Pärast seda, kui rong Bad Reichenhallist lahkub, liigub see üha sügavamale mägedesse, kuni tunned, et need mässivad sind täielikult endasse, kui sa lookled mööda sügavat orgu, mis on Saksamaa kiil Austriasse surutud. (On võimalik ja üsna põnev jalgsi Austriasse jõuda mis tahes kolmest suunast.)

Esimene mulje on liikumisest. Kõik alates kaheaastasest on varvastel mingisuguses ootuses. Kas see on tingitud kõrgusest, Baieri heast tujust või tõsiasjast, et Führer võib iga hetk läbi sõita, pole ma kunagi avastanud; fakt jääb, et õhk kiheleb elujõust.

Selles armsalt muusikalis-komöödias tundub natsionaalsotsialism väga lõbus.
Välja arvatud juhuslikel kohtumistel, mis on lihtsad ja kummalisel kombel inspireerivad, ei ole te nii teadlik selle kõige sügavast müstilisest tõsidusest; täidetud ülesande ja eesootava ülesande tohutusest ulatusest.

Teie arvates on SS oma atraktiivse vormiriietuse, kontakti füüreriga ja tervisliku eluga kaunis keskkonnas väga meeldiv amet ning SS on tõepoolest suurepärane organisatsioon, mis on avatud igas vanuses ja klassis inimestele ühisel patriotismi pinnal.

Siin, rohkem kui kusagil mujal Saksamaal, näed, kuidas kõigil alates vanimast SS-liikmest kuni noorima lapseni, kes müüb Winter Reliefi märke, on riigis oma panus; keegi ei kannata hingematvat soovimatuse tunnet. Iga saavutus on nende saavutus; iga tagasilöök nende oma. Sa mõistad, kuidas natsionaalsotsialism on lootuse taastamisel ja usu taaselustamisel oma riigi tulevikku andnud inimestele midagi, mille nimel elada.

Selle koha sajanditevanune elu jätkub nagu alati, millele lisandub natsionaalsotsialism; ja seetõttu on elu Berchtesgadenis lakkamatu etendus. Kui ühe vaatuse eesriie langeb, tõuseb järgmine. Akna tagant kostab monotoonne sumin – sada talunaist rahvuslikes riietes, väikestes mustrohelistes-punastes kootud mantlites, mida nad kutsuvad Berchtesgadneriteks. Nendega on preester ja nad liiguvad aeglaselt, lauldes, silmad maha langetatud. Hiljem kuuled noorte BDM-ide (Hitleri tüdrukute) kriiskavaid hääli, kes marsivad lühikestes pruunides mantlites, või Hitlerjugendi salka, tohutuid mehiseid poisse, kes kannavad lippe. Õhus on alati marsilaul.

Kui kõik muu ebaõnnestub, korraldavad nad tuletõrjeõppuse. Sada tuletõrjujat (või üks iga kolmekümne elaniku kohta) tuunikates, kiivrites ja neljaste varustusega esinevad vapralt teie akna ees. Pühapäev on aga see päev. Markt Platzil, mis on linna tipp, kogunevad talupojad; mehed võistlevad omavahel roheliste mütsidega harjade tohutus suuruses purskkaevu ühel küljel ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

oma Baieri lõviga, teisel pool lamedate mustade kübaratega naised patsidest kroonide otsas. Kell kümme suunduvad nad õlle ja vorstide nautimiseks Neuhausi (Hofbrauhausi väike vend) oma kastanipuude all asuva õlleaiaga, kus nad tuulutavad teie voodipesu Wittelsbachi lossi aia ääres, selle *õllekõrtsis* oma ületamatu gemütlichkeitiga, kus parteijuhid kohtuvad giididega; elava linna elav keskus.

Grand Hotel, piisavalt uhke igaühele. Kurhaus oma suurepärase orkestri ja Münchenist pärit külalisartistidega. Talupoegade teater oma toore vaimukuse ja köitva muusikaga. Seal on tantsupaigad; Hofschaffer oma intiimse atmosfääriga, taskurätikuteta põrandaga, mis on Londoni peakorteri unistustest ülerahvastatud , ja Kur Cafe, kus tohutud, elegantsed SS-ihukaitsja poisid tantsivad kunagi Baieri dünastia kuninglikus villas. Seal on kunstnikud Fritz Richter oma kummaliste puulõigetega ja üks moodsa Alpi koolkonna esmaklassilisi maastikumaalijaid.

Avalikkuse ette tulles: esiteks on seal maailma tipus füüreri maja, mille klaasseinalt avaneb vaade mägede rongkäigule, mis asub nii järsu nõlva peal, et tundub, nagu see kalduks tahapoole. Maja domineerib orus, nagu füürer domineerib linnas.

Seal on Königsee, kõigist Alpide järvedest kauneim, sügavaima rohelise värviga, mida igast küljest ääristavad kõrged mäed. Seal on Zauberwald, võlumets, kus Hinterseest lähtuv oja läbi roheliste pehmete kaljude voolab.

Seal on soolakaevandus, kus (selles vormiriietuse maal) riietud musta tuunika ja valgete pükste selga (mis pole kaugeltki nii *šikk* ja sobiv, kui see kõlab) ning kelguga alla maa-alusesse järve, mille kaugemas otsas on tulede kaelakee ja haakrist. Seal on Schloss Platz oma sõjamemoriaaliga.

Seal on alpi niidud looduse vahelduvate värvilahendustega – ühel nädalal roosa, järgmisel sinine ja kollane –, mis ajaksid Londoni, Pariisi ja New Yorgi lillepoed kadedusest segadusse.

Seal on metsad, ühtlased, marssivad sirgelt ja tugevalt lumepiirini. Mäed; kaunis Watzmann, Saksamaa teine kõrgeim; sünge Goll ja karm, legendidest kummitav Untersberg. Vapramatele on Untersbergi sisemuses kahe tuhande jala kõrgusel asuv valgustatud jääauk ja seal on ka Almbach Klamm, möirgav, vapustav kuristik, kus tundub, et laskud palju sügavamale kui üles, mis lõpeb alles siis, kui oled lootuse kaotanud ja kuulub pealkirja „Emotsionaalne kogemus“, mitte „Maastik“ alla.

Berchtesgadener Landis tervitatakse sind võrdselt hüüetega „Grass Gott“ ja „Heil Hitler!“. Pole ime. Tervitused Jumalale, et ta on loonud kõik nii kauni, ja elagu Hitler, et ta selle säilitas inimestele, kes seda rohkem armastavad kui elu.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Vidkun Quislingi teos

"Põhjamaade maailmaföderatsioon"

NORRA NASJONALI SAMLINGU JUHT

A Vana maailm langeb, uus sünnib. Samaaegselt meie kolmanda iga-aastase miitinguga Stavangeris eelmisel aastal avati Moskva endises aadliklubis Kommunistliku Internatsionaali seitsmes maailmakongress, pärast seitsmeaastast vaheperioodi pärast viimast maailmakongressi 1928. aastal.

Kongress kestis 25. juulist 21. augustini. Selle peamine eesmärk oli vaadata üle, mida juudi rahvusvaheline marksistlik vandenõu oli saavutanud nende seitsme aasta jooksul Nõukogude Venemaal ja väljaspool seda Stalini maailma bolševiseerimise programmi elluviimisel, mis oli arutlusel olnud eelmisel maailmakongressil.

Teiseks kinnitas see oma programmi taktikat rahvusliku vastupanu jõudude hävitamiseks ja kommunistliku maailmarevolutsiooni tule süütamiseks. Erilist rõhku pandi niinimetatud ühtse ja rahvarinde taktikale, mida oleme näinud arenevat Prantsusmaal, Hispaanias, Belgias ja mujal. Me oleme sellega hästi tuttavad ka siin Norras niinimetatud „kriisikokkuleppe" näol talunike parteiga ja Tööpartei uue kamuflaažitaktika näol, mis seisneb kodanliku ja rahvusliku maskeeringu omaksvõtmises. Teine küsimus, mis puudutab otseselt meie riiki, nimelt Nõukogude Venemaa osalemine Rahvasteliidus, on samuti sümptom samast rahvarinde taktikast, mis on juba ammu sisse lülitatud Komintemi programmi.

Sel aastal, kui meie, Nasjonal Samblingi liikmed, oma iga-aastasel kokkutulekul kokku saame, näeme, et uue maailmakongressi kokkukutsumine.

Seekord peavad Rahvasteliidu pankrotis oleva kontserni aktsionärid oma erakorralise üldkoosoleku, et arutada ettevõtte likvideerimist või võimalikku ümberkorraldamist sügisel, kui assamblee peab oma tavapärase aastakoosoleku.

Mainin neid sündmusi, mis on toimunud samaaegselt meie kahe viimase riikliku miitinguga, mitte ainult nende suure tähtsuse tõttu, vaid ka seetõttu, et need asjad illustreerivad väga ilmekalt välispoliitilist olukorda, millega me täna silmitsi seisame.

Ühel pool on meil väsimatult aktiivne maailmabolševism, mis ajaloolisest vaatepunktist on lihtsalt vana maailma möödumise murettekitav sümptom ja kurjakuulutavate võimude järjekindel püüd sundida maailma evolutsiooni omaenda hävinguteele, see tähendab universaalse materialistliku vabariigi poole juudi diktatuuri all.

Teisel pool leiame vana maailma sihitud katsed lahendada tänapäeva pakilisi nõudmisi, rahu ja rahvaste koostöö nõudmisi. Kogu ettevõtmist nurjab individuaalsete huvide kokkupõrge, just nagu klassisõda ja isekad parteidevahelised konfliktid hävitavad olukorrale omase siseriikliku koostöö. Selle lagunemisprotsessiga kaasnevad rahutused ja kriisid, sõda ja kodusõjad.

Internatsionalistlikud jõud sekkuvad ja kogu ettevõtmine taandub järk-järgult marksismi ja hävingusse, just nagu kodanlik-liberaalne riik järk-järgult hävitatakse ******ebook converter DEMO Watermarks******* poolt.

Machine Translated by Google

Marksism, nagu me oma riigis nii selgelt näeme. Kõige selle keskel ajab inimkonna alati noor tüvi uusi võrseid; rahvuslikud taassünni ja ühinemise liikumised kuulutavad uue ajastu saabumist, tuues kaasa uue riigi ja uue maailmakorra. Uus kord on käimas ka selles riigis.

SANKTSIOONID JA LIIGA KOKKUKUKKUMIST

Teine oluline fakt on see, et selle kodanliku parlamentaarse kapitalistliku institutsiooni, Rahvasteliidu, kokkuvarisemine ei tulene ainult selle enda ebakindlusest ja marksismi varjatud tegevusest ega ka Rahvasteliidu korralduse põhimõttelistest ja vormilistest vigadest.

Selle hävitas fašistlik Itaalia, üks uue ajastu organiseeritud kogukondade esindajaid. Vaatamata viiekümnele sanktsionistlikule riigile ja kogu demokraatliku ning marksistliku maailma vastuseisule ning fašismi ja Itaalia vastu mobiliseeritud maailma avalikule arvamusele osutus rahvuslik ühtsus tugevaimaks jõuks.

Ilma et nad end mingil moel Itaalia fašismi või Itaalia huvidega samastuksid, on Rahvusliku Kogumise juhid algusest peale võtnud Etioopia konflikti suhtes selge ja kindla seisukoha. Nad on toetanud Norra neutraalsust ja olnud vastu tema osalemisele niinimetatud sanktsioonides.

Selles mõjutas meid ainult meie riigi huvide arvestamine. Usun siiski, et avalik arvamus langes siin, nagu paljudes teistes kohtades, propaganda ohvriks, mis tegelikult teenis hoopis muid huve kui kõrgeid ideaale, mida see teeskles sisendavat.

Meie liikumine aga ei valinud poolt. Me nõudsime Norra neutraalsust ja demonstreerisime kogu sanktsioonimängu silmakirjalikkust ja sihitust. Täna võime öelda, et hindasime olukorda õigesti.

Sõjalisest vaatepunktist oli meil õigus. Vaatamata üldisele arvamusele hindasime õigesti nii tänapäevaste sõjamaterjalide tähtsust kui ka Etioopia ja Inglismaa vastupanuvõimet ning eelkõige tohutut moraalset ja materiaalset tugevust, mis tekkis rahvas, kes oli organiseeritud ühiseks pingutuseks ajaloolisel ja rahvuslikul alusel.

Ka poliitiliselt hindasime õigesti. Sanktsioonide poliitika mõttetus ja tõsised valearvestused on nüüd ilmsed. Vaadake võimsa Inglismaa traagilist häbi selle lühinägeliku Liiga poliitika tõttu; see on suurim moraalne ja praktiline kaotus, mida Briti impeerium on kannatanud pärast Ameerika kaotamist.

Nõukogude Venemaa, see Rahvasteliidu uus ja tähelepanuväärne liige, nägi sanktsioonipoliitikas võimalust esmalt Mussolini ja seejärel Hitleriga tüli norida, kuid kui nende arvutused hakkasid nurjuma, taandusid kavalad bolševike juudid vaikselt tagaplaanile ja pääsesid karistuseta, jättes Briti valitsuse süüd ja häbi kannatama.

NATSIONALISTLIK POLIITIKA JA RAHVUSVAHELINE KOOSTÖÖ

Esmakordselt pärast maailmasõda on Norra pidanud välispoliitikas silmitsi seisma tõsiste tõsiasjadega, mis muudavad tavapärase kitsarinnalise poliitika jätkamise väga keeruliseks.

Sellega seoses soovin rõhutada tõsiasja, mida selles riigis kahjuks alahinnatakse:

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

nimelt seda, et rahva elu domineerib välispoliitika, mitte sisepoliitika.
Lisaks rahva enda „elutahtele“ domineerivad tema sisetingimused ja struktuur rahvusvahelised majanduslike ja võimuliste tingimuste poolt. Need tingimused on loonud rahvaste ja riikide primitiivsed ja tungivad vajadused, nende võitlus olemasolu ja eluruumi eest. Kuid riigi mõjuvõim välispoliitikas vastab alati tema sisemise tugevuse arenguastmele.

Seega sunnib sõja korral isemajandamise vajadus ja ennekõike maailmamajanduse struktuuri ümberkujundamine kogukondi lihtsalt majanduslikul alusel organiseeruma rahvuslike töölisriikidena. Muutunud olud kogu maailmas sunnivad iga riiki suhtlema oma naabritega organiseeritud majandusüksusena, millel on täielik ja võimekas kontroll kõigi oma ressursside ja võimete üle, et neid parimal võimalikul viisil kasutada. Selles ulatuses on praegune kriis peamiselt maailma tootmise ja kaubanduse ümberkorraldamise kriis.

Siiski puudub loomupärane vastuolu tolleaegse nõudmise vahel nende ühendatud ja tugevalt iseloomustatud majanduslike rahvuslike üksuste järele ning nõudmise vahel planeeritud rahvusvahelise koostöö järele, mida vastupandamatu jõuga ajendavad nii majanduslikud põhjused kui ka rahu säilitamise kaalutlused.

Just selliste organiseeritud rahvuslike isiksuste kujunemine toob kaasa ausa arengu.
ja tõhus rahvusvaheline koostöö, mis on vaba nii erapoolikusest kui ka rõhumisest.

KAKS VAENULIKKU LAAGRIT EUROOPAS JA MAAILMAS

Olukord on selline, et maailmas ja eriti Euroopas on moodustumas kaks vaenulikku leeri, samamoodi nagu enne maailmasõda. Nõukogude Venemaa, Prantsusmaa ja Tšehhoslovakkia, keda toetab rahvusvaheline juutkond, kes õhutab neid sõtta natsionaalsotsialistliku Saksamaa vastu, moodustavad juba ühtse rinde selle riigi vastu ja püüavad Saksamaad nii poliitiliselt kui ka sõjaliselt veelgi enam piirata.

Nendes tingimustes on Norra positsioon äärmiselt haavatav, kuna see asub Venemaa, Saksamaa ja Inglismaa ristteel ning tema sisepoliitika on juba marksistide võimuses.

Venemaa, mis oli varem suur Euroopa võim Aasia huvidega, on saanud suur Aasia võimaks Euroopa huvidega, eriti Atlandi ookeani suunas. Kuid ennekõike on ta maailmarevolutsiooni baas.

Maailma bolševism püüab muuta Norra ja koos sellega kogu Skandinaavia oma Euroopa rinde parempoolseks tiivaks Saksamaa ja Inglismaa vastu suunatud rünnakul. See plaan sisaldab meie riigi jaoks süngeid võimalusi. Saksamaa ja Nõukogude Venemaa vahelise konflikti korral sunnib Tööpartei kogu ellusuhtumine Norra asuma bolševike poolele Saksamaa vastu opositsioonis ja see on vastuolus meie neutraalsuslubadusega.

Tööpartei vastutustundetu diktaator Tranmal on hiljuti selles suunas piisavalt selgelt sõna võtnud. Niikaua kui Norra ja Nõukogude Venemaa on praeguse Rahvasteliidu liikmed ja Saksamaa mitte, näib, et meid ähvardab tõsine sõjaoht selles suunas, sest Saksa-Vene konflikti korral oleme kohustatud lubama Punaarmeel ja õhujõududel vaba transiiti läbi riigi.

Praegustes Euroopa oludes on ka võimalus, et Saksamaa ja Inglismaa võivad sõtta minna. See võib juhtuda näiteks seoses Saksamaa ja ... vahelise konfliktiga.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Prantsusmaa, Tšehhoslovakkia ja Nõukogude Venemaa kolmikliidu, kusjuures Tšehhoslovakkia on peaaegu tundlikum koht kui Austria. See, et Prantsusmaa seejärel Saksamaa vastu sõtta läheb, annaks Inglismaale põhjuse sõjaks, mis on nüüd veelgi kindlam kui enne lennunduse tohutut arengut.

Selline sõda Inglismaa ja Saksamaa vahel on Norra jaoks katastroofiline võimalus, sest sellest ajast peale maailmasõda on kogu olukord nüüd täielikult muutunud.

Rahvasteliidu kui Briti maailmapoliitika instrumendi kaudu sunnitaksime meid otse sõtta ja isegi kui Rahvasteliit peaks lagunema, peaksime sellise autoriteedi nagu lord Lloydi sõnul kindlasti karistava pommitamise ohvriks langema, kui me lubaksime oma kaubalaevastikul, nagu see oli maailmasõjas, Inglismaale kaupu vedada, mida Inglismaa omalt poolt kahtlemata nõuaks nii praegu kui ka siis.

Norra Tööpartei – valitsuspartei – toetab aktiivselt seda Saksamaa vastu suunatud poliitikat. Kui Norra sellega nõustub, tähendab see, et meid tõmmatakse pöördumatult otse sellesse sõjapoliitikasse, mis on vastuolus vähemalt 99 protsendi Norra rahva soovidega. Norra ei saa ega taha marssida, kui meie endi vabadus ja piirid pole ohus.

RAHU INGLISMAA JA SAKSAMAAGA

Ma olen juba rõhutanud, et rahu Saksamaa ja Inglismaa vahel on meie enda riigile eluliselt tähtis. Mida me peame ennekõike takistama, on see, et Saksamaa ja Inglismaa oleksid uues sõjas vastaspooltel. Meie jaoks oleks see saatuslik; tegelikult tähendaks see hävingut.
Seega sõltub meie endi ülesanne teha kõik endast olenev, et luua rahu ja mõistmine nende kahe riigi vahel, kes on nagu meiegi põhjamaise päritolu ja maailmavaatega. Isegi kui me ei suuda selles osas palju ära teha ja peame olema ettevaatlikud, et mitte sekkuda teiste riikide asjadesse, peab meie otseseks kohustuseks olema kõigi õiglaste vahenditega vastu astuda neile, kes üritavad õhutada tüli meie hõimlaste vahel, tavaliselt valedel ja ebaausatel alustel.

Me teame jõude, kelle huvides neid pingutusi tegelikult tehakse. Üks neist on maailma bolševism. Norra välispoliitika eesmärk peaks olema Saksamaa ja Inglismaa vahelise rahu ja leppimise saavutamine, arvestamata parteilisi huve. On äärmiselt ilmne, et Norra huvid nõuavad seda. Ainus viis, kuidas me saame sõjast ja kaosest pääseda, sõltub rahu ja mõistmise säilitamisest meie suurte lõuna- ja läänenaabrite vahel, kellega meil on ka suurim kaubandusside.

Umbes 40 aastat tagasi oli, nagu ka praegu, võimalus ausaks katseks luua püsiv mõistmine suurte Põhjala rahvaste vahel. Võimalus jäeti kasutamata või lükati tagasi ning sellele tegematajätmisele järgnenud katastroof hõlmas kogu maailma. Igaüks, kes nüüd julgeb sama katastroofilist poliitikat edendada, peab seda tegema avatud silmadega.

Kuid igaüks, kes mõistab aega, milles me elame, peab end kokku võtma ja tugevaid ning positiivseid vastumeetmeid võtma.

Veel üks otsustav kaalutlus viib meid sama järelduseni kui meie välispoliitika põhisuunad. Dekadentliku liberalismi ja selle järglase ning mantlipärija marksismi eesmärgid on suunatud rahvuskogukondade, eelkõige põhjamaiste vastu.

Teadlikult või alateadlikult on selle poliitika eesmärk lõhkuda loomulikku rahvuslikku
rahvaste organisatsioon rahvusvahelise maailmavabariigi loomiseks. ******e-raamatute
konverter DEMO Watermarks*********

Machine Translated by Google

Siis hävib rahvaste sisemine ühtekuuluvus. Nad saavad selle rahva saagiks, kes erinevalt kõigist teistest rahvastest on hajutatud üle kogu maakera ja elab parasiitidena teiste rahvaste peal; just sel põhjusel vajab ta sellist korraldust, et *saavutada* oma kirglikult ihaldatud maailmavalitsemine. Sest selles valitsemises peitub juudi natsionalismi ja imperialismi saladus.

Duell judaismi ja põhjamaise vaimu vahel on vältimatu, kuna marksism ja internatsionalism on tegelikult juudi natsionalism ja imperialism, judaismi inspireeritud ja juhitud vandenõu selgelt põhjamaise Euroopa tsivilisatsiooni vastu. On selge, et tänapäeva allakäiguprotsessid on eluideaalidele kõige tõsisem oht ja et meie aja võimsaimad vastasseisud on taandunud judaismi ja põhjamaise-euroopaliku printsiibi vahelisele võitlusele. Seega peame mõistma, et praeguse dekadentsi ja marksistliku materialismi maa-aluse tegevuse kõige tõhusam ravim leitakse meie rahva rahvuslikus taassünnis, mis põhineb põhjamaise rassi ja iseloomuliku temperamendi elustaval või elujõulisel alusel.

Ja teisest küljest peab Põhjala ja Põhjalale omaste rahvaste vahel kogu maailmas olema kõige laiemas mõttes tihedam kultuuriline, majanduslik ja poliitiline koostöö: Skandinaavia riikides, Hollandis, Flandrias, Briti impeeriumis, Saksamaal ja teistes riikides, kus Põhjala perekonna liikmeid on suhteliselt vähem.

Seega ei piirdu sõna „põhjala” tähendus ainult Skandinaavia rahvastega, vaid kehtib kõigi suurte põhjamaiste rasside kohta ning me ei vaatle praegu ebakindlat põhjamaist koostööd.

Vastupidi, see on ühelt poolt paratamatu tagajärg arusaamast, et rahvusliku iseloomu ja organiseerituse säilitamine on kõigi loominguliste rahvaste jaoks kõige olulisem eluküsimus. Ainult sel viisil on võimalik tagada Skandinaavia kultuuri ja iseloomulike joonte vaba ja rahumeelne areng nii rahvuslikus kui ka universaalses sfääris. Samal ajal on see üks teiste rasside väärtuse ja kultuurilise panuse sügavalt juurdunud tunnustamise tingimustest ning seeläbi kaitseb see kõiki rahvaid lagunemise ja kaose eest.

Teisest küljest on see paratamatu tagajärg tõsiasjale, et rahvusvaheline koostöö, mida praegusel ajal tuleb üles ehitada, peaks eelistatavalt põhinema Põhjala rahvastel, kes on rassi, keele, kultuuri ja huvide poolest nii lähedalt seotud. Neil on sama elatustase ja sarnane eluvaade ning nad on ka geograafiliselt rühmitatud.

Ka majanduslikult on nad üksteise parimad kliendid.

PÕHJA RAHVASTE LIIT

Nende rahvaste plokkformatsioon, Põhjala rahvaste liit, on vallutamatu. Selline liit on palju paremini võimeline kui pankrotis Genfi liberalistlik-marksistlik Liit toimima kaitsevallina maailma *bolševismi* vastu ja looma tagatisi maailma rahumeelsele arengule. Tee organiseeritud inimkonnale leitakse suure Põhjala rahvaste perekonna liidus sellises plokkformatsioonis, millel on ühine valuuta, sisemine vabakaubandus ja ühine tollipoliitika; nende eesmärk on kaasata sellesse süsteemi ka teisi riike ja võimurühmi.

Selline välispoliitika on parim garantii Norra positsioonile maailmas ja bolševismi vastu. Ja meie endi ning teiste hüvanguks loob see tegutsemisvälja välismaal.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

energia ülejäägi eest, mida selles riigis oodata tuleb, kui meie endi ressursid on ebapiisavad.

Koostöö põhineb rahvuslikel liikumistel

Rõhutades Põhjala ühist saatust, ei tohi me alahinnata teiste ega meie ühise inimlikkuse tähtsust ja saavutusi; ja ennekõike ei tohi me alahinnata tavapärase Euroopa ja universaalse koostöö olulisust. Kuid see rahvusvaheline osadus peab tuginema rahvusriikide süsteemile. See peab olema loodud Euroopa ja kogu maailma rahvaste rahvusliku tõusu tulemusena, mitte liberalistlike ja marksistlike eksperimentide, näiteks Rahvasteliit, Pan-Euroopa ja Nõukogude Venemaa, maailma Nõukogude Vabariigi keskus, tulemusena.

Elu ajalugu näitab, et igasugune progress sõltub vabaduse ja diskrimineerimise ühendusest vennaskonna ja organiseeritusega. Universaalsed monarhiad ja maailmavabariigid lõpevad anarhia ja lagunemisega. Ühe rahva hegemoonia on katastroofiline nii teistele kui ka iseendale.
Paabeli-sarnane kõigi rahvaste ja rasside segu, mis on liberalismi ja marksismi eesmärk, hävitab igaühe individuaalsed omadused ja väärtused. Ajalugu õpetab meile, et tõeline harmoonia on segregatsiooni ja arengu tulemus.

Inimkonna organiseeritud kujunemise instinkt on suunatud rahvuslikule elule ja rahvuslike üksuste koostööle. Sel põhjusel on kõik liberalismist ja marksismist lähtunud rahvusvahelised institutsioonid oma väidetavates eesmärkides, milleks oli rahvaste hea mõistmise tagamine ja nende progressi edendamine, läbi kukkunud.

Pidades silmas liberalistliku Liiga ideede ja rahvusvahelise marksismi läbikukkumist, on hädavajalik luua uus rahvaste osadus, millel oleks Euroopa ja globaalne iseloom ning mis põhineks uutel kogukondade korralduse ideedel, mis sätestati uue korra kongressil Montreux's 16. ja 17. detsembril 1934. Kongressi esmane kaalutlus on vaimsete ja rahvuslike väärtuste austamine.

Vana diplomaatia silmakirjalike ja tehniliste meetodite asemele peab arenema spontaanne ja auväärne koostöö kõigi noorte ja tervete rahvuslike liikumiste ning nende poolt taasloodud rahvusriikide vahel, et saavutada üldine vaimne uuenemine ning poliitiline ja majanduslik taastumine kogu maailmas. Kuid selle universaalse plaani raames peavad samast soost pärit ja sama kultuuri ja tsivilisatsiooniga rahvad koonduma vastavalt oma lähimatele huvidele.

Põhjamaade liikumine

Peamine põhimõte, millele Rahvuslik Kogumik oma seisukoha võtab, on see, et meie poliitika peab lisaks tänapäevaste muutuste poolt hädavajalikuks tehtud nõudmiste rahuldamisele olema kooskõlas kõigega, mida meie rahvaste perekond vajab ja soovib. On mõttetu oodata rahvuslikku taastumist, kui me ei sütita taas Põhjala vaimu tuld ja ei ehita üles vaimset ja vastutustundlikku eluvaadet.

Edusamme ei ole oodata, kui me ei hoia Põhjamaade tüve segamata; kui me seda ei tee
Kui me säilitame oma eripära, kaotame selle ja liigume rahvusliku hääbumise poole.

Nn Põhjala idee, et Põhjala rahvast saab taastada ainult uue riigi loomise teel

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

vastavalt tänapäevastele nõudmistele ning rahvusliku baasi ja vaimse maailmavaate kahekordsel alusel omab pidevalt kasvavat mõjuvõimu ja väärtust vastavates Põhjamaades ning mängib juba olulist rolli praktilises poliitikas.

Seega on põhjamaise koostöö seeme ja pinnas juba olemas. Kuid selleks, et idee saaks piisavalt kiiresti levida, peab see leidma kindla ja piisavalt organiseeritud väljenduse.

Neil asjaoludel pean ma õigeks ajaks edendada kultuurilist, majanduslikku ja poliitilist koostööd Põhjala rahvaste ja teiste Põhjala maailmavaatega rahvaste vahel, järgmiste eesmärkidega:

- Rahvusvahelise Põhjala liikumise loomine.
- Põhjala rahvaste liidu loomine.

Aktiivne osalemine maailma korraldamise ja selle rahumeelse arengu töös; ning meie enda riigi koha ja panuse tagamine käimasolevate revolutsioonide ja uute põhiseaduste ajal. See koostöö peab nagu ikka algama ideede valdkonnas, et see poliitiliselt kindlal majanduslikul alusel teoks saaks.

Kui seega olemasolevat valuutabaasi saaks laiendada Põhjala rahvaste vaheliseks valuutaliiduks ja kui poliitilise ja fiskaalse koostöö kaudu saaks nende rahvaste vahel sõlmida tolliliidu, oleks meie avalike eesmärkide poliitiliseks elluviimiseks: Põhjala rahvaste suureks liiduks maailmaosaduses, loodud põhjalik alus.

See ideaal on juba pikka aega olnud osa Rahvusliku Kogu programmist. Sellest järeldub, et pan-Põhjala koostöö eeldab tegelikult kitsamas tähenduses põhjariikide – Norra, Rootsi, Taani, Soome ja Põhjamere saarte – koostöö edasist intensiivistumist. Taani ja Soome positsioon on Norra ja Rootsi omast nii palju haavatavam, et Norra on igal juhul välistatud oma saatuse vabatahtlikult nende riikidega siduma ilma toetuseta, mida annaks rahumeelne ja kindel suhe Inglismaa ja Saksamaaga. Kuid kui see on kaitstud, on ka soovitav, et põhjamaad võtaksid oma koha loomuliku rühmana Põhjala maailmas – tehes koostööd brittide, sakslaste, hollandlaste ja teiste kõrval.

Sellega seoses soovin rõhutada tõsiasja, et asja ei muuda see, kui paljud inimesed selles riigis leiavad, et nad ei nõustu Briti ja Saksamaa poliitika erinevate üksikasjadega.
Tingimused, mis tänapäeval nõuavad koostööd meie sugulastega ja nende vahel, on olulisemad kui need, mis võivad meid lahutada.

Võib olla ka neid, kes on meie igasuguse välispoliitika vastu ja peavad oma asju nii paljuks, kui me suudame hallata. Ma tuletaksin neile meelde, et meie aja iseloomulikuks jooneks on asjaolu, et maailmast on saamas üks suur majanduslik üksus ja et ükski riik ei saa enam iseendale piisav olla; see sõltub teistest; ja kui selline koostöö praeguses poliitikas on meie riigile eluliselt tähtis, on see samavõrd oluline ka meie liikumisele. Kuna meie rahvusliku hävingu nimel töötavad jõud on rahvusvaheliselt organiseeritud, oleme kohustatud neile vastu astuma organisatsiooniga, mis seab eesmärgid kaugemale rahvuslikest huvidest. Sellist täielikult efektiivset organisatsiooni saab üles ehitada ainult meie rahvaste ühisele elulisele alusele, Põhjala põhimõttele.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

PÕHJALADE PÕHIMÕTE

Põhjala printsiip tugineb Põhjala traditsioonidele, Põhjala mõtteviisile ja konstruktiivsele koostööle, vastandina juudi liberalismile ja marksismile, mis edendavad oma hävitavaid eesmärke vihkamise, kadeduse ja klassivõitluse abil omaenda eesmärkide saavutamiseks. Üks on liitlane jumalikuga, teine saatanlikuga.

Seega on Põhjala printsiibi vaimne jõud tugevam ja sügavam kui marksistlik-materialistlik eksistentsikäsitlus, mis ähvardab meie rassi ja tsivilisatsiooni hävinguga. Tegelikult on see meie sisemine rahvuslik printsiip, millest me peame kinni pidama ja mida me peame ellu viima halastamatu järjekindlusega.

Samuti on minu veendumus, et kui me tunnistame nii ajaloolise mineviku kui ka ajaloolise oleviku sügavaid tõdesid ning näeme Põhjala rahvaste suuri saavutusi ajaloo algusest kuni meie ajani, mil nad on võimsamad kui kunagi varem; ja kui me samal ajal oleme veendunud, et jumalik tahe avaldub maailma arengu ajaloolises käigus, siis peame me, alahinnamata teiste tähtsust ja panust, uskuma Põhjala rahvaste jätkuvasse ajaloolisse ja jumalikku missiooni maailmas. Nagu ka minevikus, peab meie suure rahvaste perekonna missiooniks olema vananenud maailma kaotamine ja uue maailma loomine, mis suudab kogu inimkonna kõrgemale tasemele viia.

Rahvuslik Kogu kutsub kõiki põhjamaise rassi ja maailmavaatega inimesi igas riigis – norralasi, rootslasi, taanlasi, islandlasi, britte, sakslasi, hollandlasi ja kõiki teisi põhjamaise vere ja vaimuga inimesi – ühinema Põhjala Maailmaliikumises, et luua rahu ja koostööd kõigi põhjamaiste rahvaste vahel kogu maailmas ning jätkata võitlust meie tsivilisatsiooni päästmise ja edasimineku eest.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Claud Suttoni "Fašismi tõlgendus"

FASCISM, selles tähenduses, nagu seda käesolevas artiklis kasutatakse, on kohmakas ja ebamugav termin kirjeldamaks maailmas toimuvat liikumist, mis on meie ajal tekkinud, et võistelda marksismi ja liberaaldemokraatiaga meeste lojaalsuse pärast. See peaks kahtlemata piirduma selle liikumise erilise vormi nimetamisega, mille see liikumine on Itaalias võtnud. Sellest hoolimata jääb avalikkuse arvamus, tundes, et Itaalia fašismis on tekkinud midagi uut ja ülemaailmse tähtsusega, selle termini kasutamise juurde laiemas tähenduses.

Fašism ei ole rahvusvaheline nagu kommunism – dogma, mis tuleb igale rahvale, olenemata selle ajaloost ja oludest, peale suruda. Pigem on see aluseks olev vaatenurga sarnasus, mida võib täheldada erinevates tänapäevastes rahvuslikes liikumistes ja mis võib ilmneda omamoodi paratamatusena olukorrast, milles meie Euroopa kultuur praegu on. Meie Inglismaal jagame Euroopa ühist kultuuripärandit; nii nagu meid mõjutasid kõige sügavamalt Prantsuse revolutsiooni ideed, mõjutavad meid ka fašistliku liikumise ideed ning reageerime neile ideedele omal rahvuslikul viisil.

Kaks tegurit, mis seda liikumist kõikjal sünnitavad, on liberaaldemokraatia allakäik ja marksismi tõus.

Piisab vaid kergest ajalooga tutvumisest, et mõista, et liberaaldemokraatias pole midagi paratamatut ega igavest. Võrreldes teiste valitsemisvormidega pole demokraatlikud valitsused olnud ei tavalised ega stabiilsed ega ole nad inimkultuurile nii palju püsivat väärtust andnud kui aristokraatlikud ja monarhilised valitsused. Muidugi on võimalik – ja sageli tehaksegi – defineerida demokraatiat nii, et see hõlmaks kõiki talutavaid valitsemisvorme – näiteks kirjeldada Inglismaad kuninganna Elizabethi või Pitti ajal demokraatiana. Kuid see on keele ränk väärkasutus ja intellektuaalse väärtuse alandamine. „Demokraatiat” ei tohiks kasutada iga valitsuse tähistamiseks, mis valitseb peaaegu kõigi valitsetavate nõusolekul; ega ka sellise valitsuse tähistamiseks, mis teadlikult taotleb kogu rahva heaolu; ega sellise valitsuse tähistamiseks, mis on tolerantne mitmesuguste arvamuste suhtes ja soodustab vaba arutelu; ega sellise valitsuse tähistamiseks, mis valitseb väljakujunenud ja teadaolevate seaduste järgi, mida erapooletult kohaldatakse. Paljud demokraatlikud valitsused on nendes aspektides silmatorkavalt läbi kukkunud; paljud mittedemokraatlikud valitsused on neid voorusi suurel määral üles näidanud. On absurdne nimetada „demokraatiaks” iga valitsust, mis ei ole türanlik; Demokraatia on üks ajalooline valitsemisvorm, mis on mõnikord toiminud üldise rahulolu saavutamiseks, mõnikord mitte. Selle peamine tunnusjoon näib olevat kõigi oluliste küsimuste otsustamine kas kogu rahva või suurte esinduskogude häälteenamusega.

Demokraatia, nagu me seda Lääne-Euroopas ja Ameerikas tunneme – mida ma edaspidi nimetan „liberaaldemokraatiaks“ – on Prantsuse revolutsiooni eriline tulemus ning põhineb tolleaegsete mõjukate mõtlejate omapärastel teooriatel. Inimloomuse aluseks olevat filosoofiat, millel see põhineb, pole mõtlevad inimesed alati omaks võtnud ja pole põhjust arvata, et selle mõjuvõim inimeste meelte üle on igavene. Vastupidi, on märkimisväärseid tõendeid selle kohta, et see „inimese ja kodaniku õiguste“ filosoofia ei kanna enam ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

veendumus ja et sellel põhinev valitsussüsteem on seetõttu määratud kaduma.

Nagu teisedki poliitilised filosoofiad, ei saavutanud see üldist heakskiitu ilma võitluseta. Aga kes suudab tänapäeval märgata mingit erinevust konservatiivide, liberaalide ja parempoolse (mittemarksistliku) leiboristide vahel nende ideaalide või nende elluviimiseks kasutatavate meetodite üldise iseloomu osas?

Millised on selle liberaaldemokraatia süsteemi filosoofilised eeldused ehk aksioomid?
Esiteks, kõik inimesed on võrdsed, vähemalt niivõrd, kuivõrd neil peab olema võrdne osalus valitsuses. Teiseks, valitsus eksisteerib ainult selleks, et takistada ühelgi inimesel sekkumast teiste võrdsesse vabadusse (J. S. Mill); või nagu üks tudeng mulle jõulisemalt ütles: „valitsus eksisteerib ainult selleks, et võimaldada igal inimesel omal moel põrgusse minna“. Kolmandaks, selline individuaalne vabadus toob kaasa kõigi suurima võimaliku rahulolu. [1]

Fašism põhineb kõigi nende põhimõtete eitamisel. Esimesele vastab see, et kõik inimesed ei ole oma koostöövõimes võrdsed – ja valitsus on koostööpõhine ettevõte.
Mehed erinevad märkimisväärselt oma julguse, õigluse, lojaalsuse, tõemeelsuse ja muude iseloomuomaduste poolest, mis on vajalikud igas ettevõtte ettevõtmises. Sellised omadused ei ole ühegi klassi monopol ega sõltu haridusest sõna tavalises tähenduses. Mõnel mehel on neid märkimisväärselt puudu – näiteks kõigil vanal bolševike juhil, kui uskuda nende ülestunnistusi; igaüks meist püüaks neid võimult kõrvaldada igas organisatsioonis, mille eest ta vastutab.

Poliitiline esindatus peab põhinema valikulisel süsteemil, mis koosneb reaalsetest rühmadest, mille liikmed on üksteisega isiklikult tuttavad. Hea poliitiline süsteem ei tohiks isegi püüda tagada, et kõigil arvamustel oleks võrdne kaal.

Teise printsiibi kohta märgib see, et võrdne vabadus on võimatu, sest kõik inimesed ei taha teha samu asju; et iga õigussüsteem eeldab mingeid positiivseid ideid selle kohta, mis on objektiivselt hea või halb kõigile; et printsiip on kas mõttetu või katastroofiline.

Kolmandaks, et inimese ja ühiskonna olemuse tõttu ei saa maksimaalse individuaalse vabaduse süsteemiga saavutada suurimat võimalikku rahulolu; samuti ei ole see „suurima hulga inimeste suurim õnn“, et igaüks loeb üheks ja mitte keegi kauemaks kui elu lõpuni. Inimesed on ja peaksid [2] üks”– olema rohkem huvitatud oma perekonna, oma elukutse, oma naabruskonna, oma rahva heaolust; ja hea valitsemine peaks seda asjaolu arvesse võtma. Me tuleme nende punktide juurde hiljem tagasi.

Liberaaldemokraatia on laisk filosoofia. Selle asemel, et otsustada, mida peaks tegema, ja võidelda visalt selle elluviimise eest, ootab hea demokraat ja vaatab, kuhu enamus hüppab, kindlalt uskudes, et masside hääl on Jumala hääl. Me ei tohi isegi püüda veenda tänapäeva inimesi, et liberaaldemokraatia liikumapanev jõud on kõikjal vaibunud. Vähesed inimesed usuvad kogu südamest selle loosungitesse. Pooled selle tänapäeva pooldajatest on tegelikult arglikud marksistid. Nende avalik eesmärk on võrdne rikkus kõigile ja demokraatia on vaid vahend selle saavutamiseks. Nad kujutavad hellitavalt ette, et seda eesmärki saab saavutada pelgalt hääletamisega, ilma jõuta, vähemalt kaugemas tulevikus. Nad reedavad sageli oma põlgust individuaalse vabaduse kui sellise vastu. Nad on kadedad, aga hoolivad oma nahast. Sellised on liberaal-labradori sotsiaaldemokraadid.

Mis on kommunistide ja demokraatide vahelise ebapüha liidu filosoofiline alus,
Kus iganes fašism areenil ilmub? Sellele probleemile peame nüüd oma tähelepanu pöörama.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Kommunism – või õigemini marksism, sest väljaspool kommunistlikku parteid on palju marksiste – on täielikult liberaaldemokraatia individualistliku, võrdõiguslikkusele orienteeritud filosoofia produkt. Ajaloos on sageli esinenud vähem õnnelike klasside revolutsioonilisi liikumisi; see on üle võtnud varase viktoriaanliku ajastu omapärase ideoloogia, milles see sündis. Ka see käsitleb kogukonda kui kogumit ja sotsiaalset õnne kui summat. See aktsepteerib liberaaldemokraatia kahte esimest põhimõtet; kõik inimesed on võrdsed – kuigi Jumalat pole – ja seetõttu peaksid neil olema mitte ainult võrdsed poliitilised õigused, vaid ka võrdne rikkus.3 Jällegi , õnne tuleb saavutada, andes kõigile võrdse rikkuse ja lastes neil seejärel sellega teha, mida nad tahavad; kui majanduslik võrdsus on saavutatud, peab riik „närbuma“. Kuid see lükkab kõige resoluutsemalt tagasi liberaaldemokraatia kolmanda põhimõtte, et see õnnelik olukord tekib inimeste rahule jätmise teel. *Laisser-faire* on lõppeesmärk, kui majanduslik võrdsus on saavutatud; aga see tuleb saavutada proletariaadi, see tähendab oskusteta tehasetöölise vägivaldse diktatuuri abil.

Selle keskseks doktriiniks on klassivõitlus proletaarlaste ja kapitalistide vahel. See ajab kogu inimkonna ikka nendesse kahte aedikusse, kuigi ükski majandusteadlane ei võta enam tõsiselt „lisaväärtuse” teooriat, millel see eristus põhines. Kui ebareaalsed need kaks aedikut on! Rühmade vahel on tõepoolest konflikt ja selline konflikt on elava kogukonna olemus. Kuid suurt osa tänapäeva riigi elanikest, kes elavad oma töö ühisest tulust ja selle töö viljakaks muutmiseks vajalikust varast, ei saa kummassegi aedikusse pigistada muidu kui jõuga. Ja kas huvide konfliktid linnaelanike ja maainimeste, tootjate ja finantseerijate, käsitööliste ja oskusteta tööliste, rassirühmade ja usuliste rühmade vahel pole sama reaalsed ja elulised kui see väidetav huvide konflikt kapitalistide ja proletariaadi vahel?

Marksismi põhiideeks on klassivõitlus, milles on lubatud kõik meetodid. Seepärast muutub poliitika kõikjal, kus see pead tõstab, nii kibestunud ja räpaseks, et see hävitab igasuguse rahva moraalse ühtsuse tunde, mis varem leevendas rühmadevahelisi konflikte. Seepärast tuleb seda võidelda surmani.

Aga, võidakse küsida, kas Venemaal toimunud kommunistliku eksperimendiga pole midagi väärtuslikku saavutatud? Ja kas kommunismi ja fašismi „diktatuuride” vahel pole mingit sarnasust?

Venemaal on kommunismi arengut võimatu mõista, kui me ei erista praegust "bolševismi taandumise" etappi, nagu seda on nimetatud, varasemast etapist, mil doktriiniline kommunism oli täielikult võimul. Seda varasemat etappi iseloomustas rahva inim- ja materiaalsete ressursside – põllumeeste, tehnikute ja õpetajate, kariloomade, masinate, hoonete ja kunstiväärtuste – enneolematu hävitamine klassisõja teooria nimel. Sama nähtus on ilmnenud Hispaanias ja mujal, kus bolševism on võimu haaranud. Kui umbes kümne aasta pärast oli tootmine langenud nii madalale tasemele, et näis, et inimkonna taluvuse piir on saavutatud, hüljati doktriinid suures osas; ja kapitalistlike krediitide, välismaiste tehnikute ja masinate ning töötajate stahhanovliku väljatõrjumise abil alustati uuesti ülesehitamist. Meeleolu muutus pole kindlasti kaugeltki täielik. Üks selle sümptomitest näib olevat praegune konflikt Stalini, Kaukaasia jõulise ja ebadoktriinilise röövli, ning juudi jõugu vahel, kes seni kontrollis Venemaad ja on nüüdseks suures osas likvideeritud. Venemaa ei ole hüljanud Kominterni ja marksismi maailmarevolutsiooni ideaali. Kuid ise näib ta olevat vaikimisi hüljanud rikkuse võrdsustamise ja proletariaadi diktatuuri ning ehitamas üles võimsat...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

natsionalistlik riik. Stalini ajal on märke omamoodi häbiväärsest fašismist, mille puhul on tekkinud süüdlaslik südametunnistus. Kui see pidi olema lõpp, siis millise hinnaga see saavutati! [4]

„Fašism“ on tekkinud liberaaldemokraatia allakäigust ja vastusena bolševismi ohule. Erinevalt bolševismist ei olnud see akadeemilise teooria elluviimine; see tekkis vastusena tegelikule olukorrale ja seetõttu saab seda mõista ainult kahe maailmas toimuva liikumise valguses, mida see on määratud asendama. Algselt oli see Euroopa inimese omamoodi instinktiivne reaktsioon korratuse, materialismi, plutokraatia ja kosmopoliitismi jõududele. See on kommunismiga kooskõlas, eitades täielikult eelnevalt loodud harmoonia olemasolu, mis teeb suurima õnne tulemuseks igaühe suurimast vabadusest. Kuid see on kõik, mis tal kommunismiga ühist on. See võtab radikaalselt erineva vaate nii kommunismile kui ka liberaaldemokraatiale seoses „õnnega“, mida riik peab tagama. Sest see käsitleb rahvust kui paljude erinevate funktsionaalsete rühmade orgaanilist ühtsust; igaüks neist esindab rahvusele teatud ainulaadset panust, millel on oma eluviis, mida tuleb edendada. Kui nende rühmade vahelised õiged suhted on häiritud, ei saa riigis olla püsivat õnne ega terviklikkust. „Me võiksime,“ ütles Platon, „teha oma pottsepad palju õnnelikumaks, lubades neil tule ees diivanitel lebada, süüa ja juua ning oma ketast keerata, kui nad seda soovivad. Aga ärge soovitage meil seda teha, sest meie pottsepad ei oleks enam pottsepad ega meie põllumehed põllumehed.“ [5]

...

Lisaks käsitleb see rahvast, Burke'i sõnade kohaselt, kui „partnerlust mitte ainult elavate, vaid ka elavate, surnute ja veel sündimata inimestega“. Kui see on midagi, mis jääb püsima, siis inim- ja loodusressurssidega, mida võidakse raisata või mida saab muuta viljakamaks.

Igas „fašistlikus“ riigis on võimule tulnud liikumine, millel on soov riigivarast maksimumi võtta, nagu vana aadlisõimlane tegi oma perekonna ja varaga.
Seda on nimetatud vere ja mulla religiooniks.

On ilmne, et need liikumised ei saa tunnistada enamuse piiramatuid õigusi. Näiteks ei saa nad lubada praegusel linnaelanike enamusel maainimesi hävitada ega nautida maksimaalset võimalikku praegust rikkust tulevase võimu arvelt. Kurjust, mida lühinägelike enamuste valitsemine kaasa toob – avaliku aususe ja eneseabivaimu allakäik, perekonna, vaimse ja füüsilise vormisoleku allakäik, maade, metsade ja laevade allakäik – saab ravida ainult juhtidele suure tegutsemisvabaduse ja iseseisvuse andmisega.

Fašism peab ilmselgelt pühendama ja pühendabki oma peamised jõupingutused rahvusliku ahela nõrgimate lülide tugevdamisele, see tähendab kõige raskemas olukorras olevate rühmade olukorra parandamisele. See ei saa aga tunnistada võrdsust laiskate ja aktiivsete, kujutlusvõimelise ja rutiinse töö vahel, isegi mitte kauge ideaalina. „Fašism kinnitab inimeste muutumatut, kasulikku ja viljakat ebavõrdsust.“ (Mussolini.)

Liberaaldemokraatia on halvatud funktsionaalsete gruppide rivaalitsemisest, mille olemasolu see teeskleb ignoreerivat. Fašism tunnistab neid ja rajab neile oma esindussüsteemi, uskudes, et suudab nende potentsiaalsed konfliktid ohjata tugevnenud rahvusliku ühtsustunde ja „juhtimisprintsiibi“, individuaalse vastutuse printsiibi kaudu. „Demokraatia“ – anonüümse enamuse kontrolli printsiip – „on oma proovikivi all mitte vähem kui poliitilisel väljal tööstuses.“ [6]

Majandussfääris on fašismi eesmärk, vastavalt selle üldisele vaatele, saavutada kõigile tootjatele võimalikult suur turvalisus ja stabiilsus, mitte maksimaalne valikuvabadus.
******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

tarbijate jaoks. Sel eesmärgil tuleb rahvusvaheline kaubandus riikliku planeerimise huvides taandada allutatule ja abistavale positsioonile. Ja eetilised kaalutlused – kaalutlused selle kohta, millist eluviisi tuleks soodustada või takistada – peavad sageli majanduslikud kaalutlused üles ütlema.

Fašistlikus natsionalismis pole midagi, mis oleks vastuolus teiste riikide üldtunnustatud huvidega. Selle välispoliitika põhineb põhimõttel tegeleda oma asjadega ja olla tõeliselt valmis võitlema teatud tuntud ja oluliste huvide eest. See on loomulikult vastuolus Rahvasteliidu demokraatlike, võrdõiguslike ja universalistlike põhimõtetega. See soovib sõbralikku koostööd nende koordineeritud riikidega, kellega tal on tegelikult ühised huvid, mis põhinevad võimalike hõõrdepõhjuste plaanipärasel kõrvaldamisel. See soovib juhtimist nii rahvusvahelistes suhetes kui ka kodus. Euroopas on selle ülesanne taastada Euroopa kontserd, mille Rahvasteliidu asutajad hävitasid.

Lõpuks võime proovida vastata nii sageli kuuldud vastuväitele, et fašism allutab indiviidi täielikult riigile, elusolendi ebareaalsele abstraktsioonile. Vastus sellele on eelnevas kaudselt kirjas. Fašisti arvates ei eksisteeri valitsus ainult üksikisikute õnne suurendamiseks. See on kestva rahvuskultuuri ja selle vajaliku aluse moodustavate materiaalsete ressursside usaldusisik. Ilma selleta poleks indiviid midagi; ega saa ta sellest loobuda isegi siis, kui ta lahkub riigi territooriumilt; see on esivanemate traditsioonide kogum, mis eristab teda kiviaja inimesest. Valitsus, mis tagab erinevate kultuuri kandvate rühmade harmoonilise arengu ja takistab neil üksteist hävitamast, pretendeerib meie lojaalsusele. Kuid riik on pelgalt masinavärk, pelgalt "konteiner", nagu Hitler ütles, rahva jaoks, mida peetakse kestvaks bioloogiliseks ja kultuuriliseks tervikuks. Fašism ei ole *etatistlik;* erinevalt hegellastest ei kummarda see "riiki kui sellist".

Ajaloolisest vaatenurgast pakub see analoogiaid iidse Euroopa riigivormiga, nagu see oli „enne kui Orontes hakkas Tiberisse voolama“ – enne abstraktse individualismi ja teises elus pääsemise soovi esiletõusu. Jällegi pakub see analoogiaid feodalismiga, mille kontseptsioon, et valitsus peab põhinema inimese isiklikul lojaalsusel inimesele – ürgne teutoonlik comitatuse idee . Lisaks tuletab see meelde keskaegsete gildide eesmärki reguleerida tootmist kõigi tootjate kategooriate huvides. Nagu igal suurel liikumisel, on ka sellel juured minevikus. Kuid see ei ole pelgalt tagasipöördumine iganenud süsteemide juurde. See on arusaamatu ilma sisuliselt moodsate kontseptsioonideta rahvusest, rassist, vabatahtlikest kaubandusühingutest, omandiõiguse lahutamisest juhtimisest, süütuseta vastutuse ideest, vastastikmõjuvatest kultuuridest vastandina „ühele rajale“ kulgevale tsivilisatsioonile – ja paljudest teistest.

[7] See on läbi ja lõhki moodne ja meie aja loomus. Viis aastat tagasi tundus paljudele meist, et pole muud valikut kui individualistliku liberaaldemokraatia ja marksismi sotsialismi mitte just kõige vastuvõetavamate alternatiivide vahel. Nüüd on olemas kolmas alternatiiv.

---

[1] Nagu M. Haldv on välja toonud, esineb see kolmas aksioom kahel kujul. Ühe versiooni kohaselt tuleneb maksimaalne sotsiaalne rahulolu automaatselt maksimaalsest individuaalsest vabadusest, olenemata ühiskonna seadustest ja institutsioonidest. Teisest küljest on selle suurima rahulolu saavutamiseks vajalikud teatud õiguslikud piirangud. Enamik kirjanikke ei jää ühe või teise versiooni juurde päris järjekindlalt; kuid neil pole kahtlust ei eesmärgi ega vahendite osas – individuaalset vabadust tuleb võimalikult vähe piirata.
(E. Halevy: Filosoofilise radikalismi kasv.)

[2] J. Bentham: Moraali ja seadusandluse põhimõtted. Follett: Uus riik, lk 27.

[3] Vastandage Aristotelest. *Poliitika* III, 9 ja 12: Õiglus on võrdsete võrdne ja ebavõrdsete ebavõrdne kohtlemine. Inimesed jätavad ühe või teise teguri tähelepanuta, kuidas neile sobib; sest nad ei ole oma asjas head kohtumõistjad.“ Kuid see ei tohiks meid vabastada kohustusest hinnata nii hästi kui võimalik.

[4] Stalin ise tundub olevat väga erinev tüüp Venemaa „vanadest bolševike” juudi ülemustest. On silmatorkav, et need kaks tegelikult

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Vene revolutsiooni esilekutsutud suured mehed „ei ole olnud juudid. Kuid me ei tea Stalini mõju ulatust
äi, Lazarus Moisejevitš Kaganovitš, kes näib olevat teine mees riigis.

[5] Platon: sept. 420e. Burke: Mõtisklusi Prantsuse revolutsioonist.

[6] Miller ja Campbell: Finantsdemokraatia, kahe Liverpooli Ülikooli majandusteadlase hiljutine uurimus finantsdemokraatia toimimise kohta.
Briti tööstusettevõtted.

[7] A. Toynbee: *Ajaloouurimus.* I kd, lk 149.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Sõda Hispaanias, autor kindralmajor JFC Fuller

Olles sõduri või ajakirjanikuna osalenud neljas sõjas – Lõuna-Aafrika sõjas, Teises maailmasõjas, Itaalia-Abessiinia sõjas ja lõpuks praeguses Hispaania sõjas –, olen leidnud, et igaüks neist on erakordselt erinev.

Selle põhjus on ilmne – nende põhjused on erinevad, kuid rahva meelest see nii ei ole.
On ilmne, et need põhjused omakorda mõjutavad suuresti sõja vormi.

Näiteks viimase neist sõdadest puhul on üldiselt aktsepteeritud, et selle põhjused on poliitilised; see tähendab, et see on kokkupõrge kahe valitsemissüsteemi vahel, millel on selgelt määratletud, kuid omavahel vastuolus olevad vaated. Kas see on tõsi? Mina nii ei arva; sest kuigi poliitikal on sugugi mitte tähtsusetu roll, mängib tähepööret kindlasti kultuur, mis – kui mul on õigus – tähendab, et selle sõja põhjused on palju sügavamad kui selle pinda katva poliitilise vahu sees.
Seetõttu olen arvamusel, et me ei suuda toimuvast aru saada, kui me ei vaatle seda kui kultuuride kokkupõrget ning poliitiliste teooriate ja relvajõudude kokkupõrget.
Neid kultuure on kolm:

Esiteks ajalooliselt reaktsiooniline Hispaania – stagneerunud kirik, nõrk aristokraatia ja surev kodanlus. Teiseks revolutsiooniline Hispaania – reaktsioon sellele inertsile, mida esindavad sotsialistid, anarhistid ja kommunistid, kes on oma ideaalid suures osas laenanud välismaistest allikatest – Marx, Bakunin, Trotski ja teised. Kolmandaks hüpoteetiline tuleviku Hispaania; millest ei unistanud Primo de Rivera, kes oli vaid sõjaväediktaator, vaid tema poeg José Antonio, kelle punane valitsus hiljuti mõrvas.

1933. aastal, kuigi ta ise Hispaania fašistlikku liikumist ei loonud, koondas see noormees *Falange Espanola de las* JONS-i (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista – aktiivsete rahvussündikalistide komiteed) ning andis sellele elu ja vormi. Selle põhikirja töötas ta välja kahekümne seitsmes punktis, mida saab kokku võtta nelja põhipealkirja alla järgmiselt:

Rahvuslikud alused. Hispaania on kõigi hispaanlaste ülim reaalsus. Igasugune separatism on kuritegu.
Seega on eesmärgiks Hispaania ühtsus ja see ühtsus mitte ainult ei tunnista rahvusvahelist isolatsiooni ega välismaiseid vahendusi, vaid nõuab ka sõjaliste vooruste juurutamist ning võimsa armee ja laevastiku loomist.

Poliitilised alused. Riik peab olema totalitaarne, kus kõik erakonnad kaotatakse. Parlamentaarne süsteem asendatakse korporatiivse süsteemiga. Nõutav on poliitiline distsipliin, kuid eraalgatus on oluline seni, kuni see on kooskõlas natsionaalsündikalistliku riigi kollektiivsete huvidega.

Majanduslikud alused. Kapitalistlik süsteem, „mis ignoreerib rahva vajadusi, dehumaniseerib eraomandi ja taandab töötajad vormituteks massideks, mis on avatud viletsusele ja meeleheitele“, lükatakse tagasi. Sama kehtib ka marksismi kohta. Tugevad ei tohiks enam nõrkade üle domineerida.
Tunnustatakse eraomandit ja õigust tööle. Talurahva elatustaset tuleb tõsta perekondlike talude rajamise abil ning põllumajandust ja karjakasvatust tuleb ratsionaliseerida.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Moraalsed alused. Riigi alustaladeks on ühtsus, distsipliin ja sõjaline väljaõpe.
Haridus tuleb korraldada „nii, et ükski anne ei läheks majanduslike vahendite puudumise tõttu kaotsi“. Poliitikast vabastatud katoliku vaim tuleb kaasata ja elu tuleb pidada kohustuseks, „mida tuleb elada üleva teenimise ja ohverduse vaimus“.

SÕDA HISPAANIAS

Vastupidiselt Briti ajakirjanduses kirjutatule oli sellel liikumisel eelmise aasta juulis puhkenud mässuga vähe pistmist. Sel ajal oli see alles lapsekingades, kuid viimase kaheksa kuu jooksul on selle kasv olnud imeline. Tänapäeval ulatub selle liikmete ja poolehoidjate arv miljoniteni, kellest 180 000 on moodustatud miilitsaks. Selle kasvu ulatust illustreerib hästi asjaolu, et liikumine annab nüüd välja üheksateistkümmet päevalehte ja kolmekümmet nädalalehte.

Kui mäss puhkes, näib kindral Franco eesmärk olevat mõnevõrra ebamäärane.
See oli mäss talumatute olude vastu – tegelikult korra vastu anarhia vastu; sest elu ja vara ei austatud enam ning kirikuid rüüstati või põletati iga päev. Tema eesmärk oli, nagu arvata võis, peaaegu täielikult sõjaline, nimelt korra taastamine, kuid millise valitsemisvormiga tegu oli, on ebaselge. Kui tema võit oleks olnud kiire, oleks see suure tõenäosusega viinud Primo de Rivera tüüpi sõjalise diktatuuri kehtestamiseni.

Hispaaniasse maabudes seisis ta silmitsi mitte ainult täieliku segadusega, vaid ka ühtsuse ja sihikindluse puudumisega tema toetust otsinud fraktsioonide seas. Näiteks Acción Popular ehk Gil Robles'i partei oli tulihingeliselt katoliiklik ja kristlikus sotsialismis kinnistunud; neil puudus kindel poliitika, nad olid poliitiliselt ebamäärased ja kiriku tööriist. Siis olid veel Requetes ehk karlistid, kelle moto on „Jumal, riik ja kuningas“. Nad uskusid absoluutsesse suveräänsusse, korporatiivsesse riiki ja olid vägivaldselt parlamendivastased. Lisaks neile olid veel monarhistid – ja teised fraktsioonid, millest olulisim oli Falange. Kõik need mitmesugused parteid ja liikumised pidi ta endasse neelama.

Esialgu polnud see keeruline, sest punased sundisid konsolideeruma. Demokraatide, vabariiklaste, kommunistide, anarhistide ja muu sellise segu, nende ainus vaenlane Hispaania, tõmbub seetõttu Saksamaa ja tema liitlase Itaalia poole, just nagu Prantsusmaa tõmbub Venemaa ja tema poolliitlase Inglismaa poole. Tegelikult peetakse Saksamaa vastu taas kord okultistlikku sõda Prantsusmaa kindlustamiseks, nagu seda peeti aasta tagasi Itaalia-Abessiinia konflikti ajal.

Sellest sisemisest võitlusest on ajakirjanduses vähe kuulda; aga selle nimi on „mittesekkumine“, mis tegelikult tähendab koostööst hoidumist Burgosega ja Prantsusmaa koostööd Valenciaga Saksamaa ründamiseks. Kui Hispaania rahvusvaheline „blokaad“ oleks erapooletu, pole kahtlustki, et see soosiks natsionalistlikku eesmärki; aga see pole kaugeltki nii, sest ausus ei ole tänapäeva Prantsusmaale iseloomulik.

Kuigi tõe kindlakstegemine on alati väga raske, eriti sõja ajal, pole kahtlustki, et Prantsusmaa abi punastele on olnud ülemäärane ja tulus, sest iga abi eest on makstud kullas. Kus iganes Valges Hispaanias käia, kuuleb ikka sama lugu, nimelt et Prantsusmaa abi punastele on olnud palju olulisem kui Venemaa oma. Et alates eelmise aasta juulist on Prantsusmaa Püreneedest üle andnud kolmkümmend kuni nelikümmend tuhat punast rahvusvahelist võitlejat ja et see kaubandus jätkub siiani. Et prantslased on trükkinud Hispaania passe, ainuüksi Bordeaux's, ja et nad pakuvad "spetsialiseerunud" töötajatele eelkuupäevaga lepinguid, et võimaldada neil punasesse Hispaaniasse siseneda. Lisaks, et suur hulk rahvusvahelisi võitlejaid edastatakse üle ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

piirile tagasi saadetud pagulastena või saadetakse Kataloonia sadamatesse kaubalaevade liikmetena, millega nad reisivad. Moona saadetakse läbi Andorra; bensiini vedavad veoautod ületavad iga päev piiri; Prantsusmaal on punane lennukool ja relvi smugeldatakse Bilbaosse.

Vaatamata kõigele sellele on Rahvusliku Hispaania võitmise tõenäosus kindlasti suur; sest Franco poliitika on loominguline, punaste oma aga mitte.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Kindral Franco kõne

Ringhääling 1. oktoobril 1936, Riigipea volituste ülevõtmisest

GTERVITUSED teile kõigile, kes te kuulate kodudes sõjauudiseid või olete rindel, mõtlete oma kodudele või punaste aladele, ootate igatsusega meie vägede saabumist või olete meie piiride taga, jälgite ärevalt meie saatust – tervitused Raadio Castilla mikrofonist!

Ma ei hakka sõjast rääkima, sest riiklikud kohustused, mida ma enda peale võtan, tingivad vajaduse rääkida teile midagi meie ees seisvast tööst.

Me ei pea arutlema mingisuguse utoopia üle ega jagama oma lootuste täitumist jäikadeks etappideks. Kuid oma kavatsustest rääkimiseks on vaja kõigepealt lühidalt uurida minevikku, et nii oma kogemustest kasu saada kui ka oma otsuseid kasulikult ellu viia.

Hispaania, mille nime ma kogu oma hinge pühendumusega annan, on aastaid kannatanud paljude hädade käes, millest mitte vähem kahjulik pole olnud tasakaalutute intellektuaalide mõju, kes on püüdnud alandada meie rassi mõtlejate prestiiži ning on vaadanud meie piiridest kaugemale, et tuua Hispaaniasse igasuguseid eksootilisi ja hävitavaid ideid, mis olid juurdumas teistes riikides. Demoraliseeriv kirjandus, demagoogilised doktriinid, kibe rassism, lüüasaamist pooldavate ideede imbumine ja ajaloo moonutamine – kõik see ja palju muud on kõigutanud meie patriotismi alustalasid, nii et me kaotasime oma rahva peamised omadused, häbenedes oma olevikku, unustades oma mineviku ja kartdes oma tulevikku.

Olles saavutanud inimkonna moraalse languse, polnud neil inimestel raske riiki enampakkumisele panna ja kõrgeima hinnaga välismaalasele müüa. Meie kaubandus hakkas näitama deebetsaldo krediidi asemel ja meie maa vilju koheldi nagu mõne vallutatud koloonia vilju, samal ajal kui soodustati pseudopatsifismi, et nõrgestada iga võimaliku vabastaja mõõgavõimu. Tekkisid valeprohvetid, kes vihkamist ja klassisõda külvates lubasid talupoegadele maad, töötajatele diktatuuri ja meie provintsidele autonoomiat.

Äärmiselt küünilised inimesed oleksid võimu saavutades võtnud talupoegadelt maa, töötajatelt vabaduse ja provintsidelt igasuguse lootuse autonoomsele paindlikkusele.

Ja nüüd asub meie Uus Hispaania, arvestades oma ülesande ulatust, oma vabastamise poole, otsustanud sotsiaalse koostöö vaimus näidata, et seaduse ja korra taastamine on eeltingimus ja kindel tee vabadusse, mille hüved jõuavad kogu tema rahvani nii emamaa piirides kui ka väljaspool seda.

Hispaania korraldab end suures osas totalitaarse kontseptsiooni alusel, kus tema kohalikud institutsioonid tagavad tema rahvuslikkuse, ühtsuse ja järjepidevuse. Nende uute võimumeetodite rakendamine ei tähenda, et meie režiim oleks eranditult sõjalise iseloomuga; vastupidi, meie süsteem loob hierarhilise režiimi, milles väljenduvad kõik riigi võimed ja energia.

Hispaania provintside isiksust tuleb austada kooskõlas vana rahvusliku traditsiooniga meie suurima hiilguse ajal; alati eeldusel, et see aitab kaasa rahvuslikule ühtsusele.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Hispaania omavalitsus taastab oma ajaloolise tähtsuse, et see saaks toimida
selle iidsed funktsioonid ühikuna meie avalikus elus.

Olles kaotanud üldise valimisõiguse koos selle katastroofiliste kohalike ja riiklike tagajärgedega ning selle rõhumisega ametiühingute ja poliitiliste huvide kaudu, hoolitseme selle eest, et rahva tahe väljenduks nende tehniliste ja korporatiivsete organite kaudu, kus riigi vajadused ja ideaalid on kõige paremini arendatud.

Uue Hispaania riigi jõu kasvades saavutatakse ka detsentraliseerimine, nii et piirkonnad, omavalitsused, ühendused ja üksikisikud saavad riigi ülimate huvide raames võimalikult suure vabaduse.

Sotsiaalsest aspektist lähtuvalt saab tööjõud absoluutse garantii, et ta ei ole kapitalismi ori, eeldusel, et ta ei võta omaks neid kibedaid ja võitluslikke meetodeid, mis muudavad vastastikuse koostöö võimatuks. Tööline on oma palka väärt: mitte ainult ei tagata palgakindlust, vaid säilitatakse ka kõik seni tagatud palgatõusud. Töölise õiguste tunnustamisega jääb alles tema kohustus lojaalse koostöö eest elementidega, mis loovad rahvuslikku rikkust.

Kõik hispaanlased on kohustatud töötama vastavalt oma võimetele. Uus riik ei saa
tunnistada mingeid parasiite.

Riik annab katoliku kirikule kõik selle õigused ja privileegid, austades seega meie traditsioone ja enamiku Hispaania rahva usku; kuid riik ei luba ühegi välise võimu sekkumist valitsuse konkreetsetesse funktsioonidesse.

Tulude osas korraldab riik maksude õiglase jaotamise, tagades, et
nende koorem langeb nende õlgadele, kes seda kõige paremini kanda suudavad.

Põllumajanduse osas realiseeritakse perekondlikud talud põllumehe maale asutamise teel, mitte mingi hüpoteetilise omandiõiguse süsteemi, vaid otsese ja pideva abi kaudu, mille eesmärk on anda talupojale iseseisvus. Meie töö püsiv osa on suunatud just sellele eesmärgile. Põllumajandustööline saab osa sellest, mida linn täna oma kaubanduslike ja vaimulike teenuste eest tasuks neelab.

Rahvusvaheliste suhete osas loodame elada rahus kõigi rahvastega, avades laia sõpruse horisondi kogu maailmaga. Siin on üks selge erand: me ei puutu kokku Nõukogude Sotsialistlike Vabariikide Liiduga, kelle poliitikal on olnud inimkonnale ja tsivilisatsioonile nii katastroofilised tagajärjed.

Olen kindel, et see kangelaste ja märtrite maa kirjutab oma raskustega silmitsi seistes veel ühe hiilgava ajaloolehekülje ning leiab lahenduse, mis ei tulene ei idast ega läänest, vaid on ehtsalt hispaaniapärane.

Hispaanlased, elagu Hispaania!

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Ezra Poundi teos "Majandusortoloogia poole"

Kahtlused *niinimetatud* ortodoksse majandusteaduse olemuse kohta , st selle kohta, kas seda tuleks pidada siiraks uurimiseks või kuritegelikuks ja eksitavaks pettuseks, on tänapäeval vähemalt 50 aastat aegunud. Tänapäeval saavad ortodoksia järgijate hulka kuuluda vaid lihtsameelsed, pimedad ja pahauskselt tegutsevad karjeristid.

Kellelgi, kes mingit teemat tõsiselt uurib, ei kulu 15 aastat, et nähtavatest ja levinud nähtustest teadlikuks saada.

Väita, et majandusteadus ei ole teadus, on pelgalt lüüasaamine ja võib tekitada ainult segadust. Eelmise sajandi keskel ei saanud aeronautikat ja raadiot veel teadusteks nimetada (kuigi teatud Loomisel õnnestus 1864. aasta lõpus edastada elektrisignaale ühelt paadilt teisele ilma juhtmeid kasutamata).

Mida tõsised mehed tänapäeval teha saavad, on eristada majanduse seda osa, mis on teadus (teadmiste valdkond – episteme), ja seda osa, mis on *tehne* ehk oskuste valdkond (liiga sageli kelmus).

Võiks öelda, et laeva juhtimise kunst ei ole tõeline teadus: ometi on laeva juhtimise teadus... Navigatsioon on olemas ja seda täiustatakse: lihtsast laevakompassist güroskoobini.

Tundub küllaltki loomulik, et majandusajakirjanduses valitseb segadus, kui arvestada, et majandusteadust on tegelikult uurinud empiirikud, mehed, kellel puudub tõsine terminoloogiline ettevalmistus. Näiteks mõelge anglosaksi maailma tõsistele ja ausatele kirjanikele, kes on üles ehitanud elava majandusteaduse. Soddy, Nobeli füüsikapreemia; Douglas, insener, Westinghouse'i juht Indias; Larranaga, teedeinsener; Orage, Douglase poolt usule pööratud ajakirjanik; Kitson, Kitsoni lambi leiutaja; Gesell, ärimees; jne. Kõik praktilised mehed!
Väita, et nad on kuu avastanud, ei tähendaks midagi, aga nad on taasavastanud päris kuu, samal ajal kui professorid jätkavad oma lapsikut mängu lavarekvisiitkuuga; illusionistid, kes suudavad publikut petta ainult oma kabiinides.

Et saada aimu niinimetatud ortodoksse majandusteaduse rajajate mentaliteedist, võtame näiteks Ricardo ütluse (loomulikult silmagi pilgutamata faktile, et ta tunnustas paberraha väärtust): „Pole olemas kaupa, mille tootmiseks ei oleks vaja rohkem või vähem tööjõudu.“ Näib, et David Ricardo polnud kunagi kanalas käinud ja muna oli tema majandussüsteemist välja jäetud. Lihtsalt toiteväärtuse (eluväärtuse) mõõduna eelnes muna hinnaindeksile. Loodusnähtuste otsese jälgimise abil eksib keskmine inimene vähem kui siis, kui tema pea on täis logaritme ja pangandusmütoloogiat. Ja ma ei tee nalja! Muna väärtus kasvab ja väheneb seoses nälja ja täiskõhutundega.

Aristoteles pärandas meile sõna, millel on ähmane ja keeruline tähendus: *Xpeia,* kasulikkus, soovitavus, mille Rackham, loomulikult Cambridge'ist pärit, tõlgib nõudluseks. See õpetlane ei valgusta meid. Aristotelesel oli õigus, kuid ta tahtis öelda, et rahaühiku väärtus „on selle väärt, mida selle eest saab“. Täiesti tõsi, aga seda ei saa nimetada teaduslikuks terminoloogiaks.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Tudeng võib minna raamatukokku ja tutvuda 500 teeseldud majandusteadusliku traktaadiga, leidmata ühtegi, mis algaks eukleidilise tabeliga, mis sisaldab majandusküsimuste arutamiseks kõige levinumate, põhiliste ja vajalike terminite definitsioone.

Alustame näiteks terminiga „raha“. Aristoteles defineerib seda halvasti või õigemini ei defineeri seda üldse, vaid räägib sellest seda tegelikult defineerimata. Ja inimene on selles poolvarjutuse seisundis püsinud 20 sajandit.

Püüan anda mõned definitsioonid, kuigi olen teadlik, et need ei ole eriti kasulikud enne, kui mõni akadeemia või kongress või veel parem, rühm tõsiseid ja autoriteetseid spetsialiste on selle leksikograafilise töö paikapidavust tunnustanud.

Vermimata kuld ei ole raha; rahalise kulla vahetamine teiste kaupade vastu on sisuliselt omamoodi vahetustehing: teatud kaubakoguse või teatud kaalu vahetamine eelnevalt kaalutud ja mõõdetud metalli vastu.

Raha peamine omadus on see, et seda saab mõõta ja see võib olla mõõdupuuks. Isegi väärismetallist ketta kauba vastu vahetamisel määrab riigi jäljend selle, kas see on raha. Valitsus, mis ütleks: "Me ei saa teid ehitada, sest meil pole raha," oleks sama naeruväärne kui valitsus, mis ütleks: "Me ei saa teid ehitada, sest meil pole kilomeetreid."

Proovime defineerida, mis on raha. „Raha on mõõdetud nõue.“ Raha on omandiõigus või mõõdetud nõue. „Raha on üldine nõue.“ Raha on omandiõigus, mis ei ole spetsiifiline (nagu rongipilet, kõrtsitšekk, aurulaeva pilet, mis annab õiguse transpordile, toidule, kajutile jne). See on üldine. Pealegi on raha vahetatav, see tähendab, et seda saab ühelt isikult teisele ilma formaalsusteta üle anda. See ei kanna intressi nagu riigivõlakiri, raudteevõlakiri või mis tahes „anonüümse äriühingu“ võlakiri.

Vaatleme terminit „krediit“. Öeldakse, et inimesel on krediiti, kui usutakse, et ta suudab sularahas maksta, ja kui eeldatakse, et ta ei püüa maksmisest kõrvale hiilida ega seda edasi lükata. „Võlg“ ei ole täpselt „krediidi“ vastand. Tegelikult on krediit sageli võimalus võlgu võtta ja ei tähenda alati tingimata juba tehtud võla vastandit. Seega on tegemist mitmetähendusliku terminiga.

Lõpuks vaatleme „inflatsiooni“. Ortodokssete teeskluste pooltõdede hulgas põhinevad mõned vähesed looduslikel ja korduvatel nähtustel. Nn inflatsiooni tuleb kõigepealt eristada tegelikust inflatsioonist, mis toimub siis, kui raha emiteeritakse „vastavalt“ kaupadele või teenustele, mida keegi ei taha, või soovitud kogusest suuremas koguses. Rahal pole väärtust, kui seda emiteeritakse „vastu“ (st pseudovastavalt) kaupadele või teenustele, mida ei saa tarnida ega hankida. Näiteks raha emiteerimine „vastu“ 1917. aastal plahvatanud mürsu oleks inflatsioon ja rahal endal poleks väärtust, kuna keegi ei taha mürsku ja keegi ei saa seda tarnida.

Lühike nimekiri kehtivatest definitsioonidest võimaldaks keskmisel inimesel pääseda suurte liigkasuvõtjate ja monopolistide pettustest ning absoluutsest neetud ja mädanenud reetlikkusest.

Tegelikult kirjutab Soddy pärast hulga varjatud raamatute (st lugeja jaoks varjatud, kuigi professor Soddy jaoks äärmiselt sügavate ja armsate) avaldamist *raha* definitsiooni või õigemini tõsise ja õiglase kontseptsiooniga teoses „ Tomorrow's *Money* “: „Nii nagu on mõeldamatu, et eraisikutel peaks olema õigus makse kehtestada, on ka absurdne, et pangad, eirates kõiki põhiseaduslikke kaitsemeetmeid, peaksid pelga trikiga selle funktsiooni haarama.“

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

parlamendi poolt ja ilma igasuguse volituseta teha sundmaksu kogukonna varale.“

Tehkem vahet Itaalia tänapäeva olukorra ja anglosaksi riikide olukorra vahel. Tehkem vahet riikide vahel, kus rikkuse küllus tekitab kriise, ja riikide vahel, kus on tõsine teatud materjalide puudus; pöörakem veidi ajas tagasi, et visandada „uue majanduse“ ajalugu, mis sisaldab siiski nii palju vanu teadmisi või teadvust.

Tänapäeva majandusmõtte neli elavat suunda: (1) douglaslus; (2) gesellluslus; (3) kanooniline majandusõpetus, mille juured on Püha Ambrosiusel ja mis arenes välja koos Püha Antoninoga; (4)
Korporatiivne majandus oma parenduspoliitikaga (soode kuivendamine jne), la battaglia del grano, säästude, peretoetuste, toidutoetuste, töötoetuste, riikliku kontrolli, kogumise jms-ga.

Ortoloogiline ökonoomika, mille peaksime algatama, peab arvestama teatud faktidega, mida niinimetatud ortodoksia varjutab. Kaubad on ebavõrdse vastupidavusega, toolid, juust: Pheidiase, Praxitelese või Botticelli teosed on erineva vastupidavusega. Primitiivne inimene kasutas ühte instrumenti, tsiviliseeritud inimene aga tosinat.

Mulle tundub, et me peame koostama nimekirja tõsistest meestest, kes tänapäeval majandusteaduses koostööd teevad, isegi kui nad on empiristid, isegi kui nad on oma tegevuses teinud üheainsa avastuse ega tegele selle kooskõlastamisega ajalooga ega teiste koolkondade, teiste aegade või teiste majandussektide õiglaste ja kehtivate ideedega.

Tunnistagem kohe, et see ja see täheldas auru võimet teekannu kaant tõsta. See on väärtuslik isegi siis, kui leiutaja ei avaldanud entsüklopeediat ega mahukat füüsikatraktaati.

Tunnistagem, et CH Douglas avastas ise tööstussüsteemi poolt (ja sees) jaotatud ostujõu ebapiisavuse. Tema tehas jaotas ostujõudu aeglasemalt, kui see lõi „hindu”, st turule paisatud kaupade hindu. Seega loodi kuus suurem hindu kui jaotatud ostujõud.

Kurjategija, imbetsill ja monopolist, kes elab teiste näljast, tahaks inimest tema kuube järgi lõigata. Douglas nägi hoopis võimalust anda ostujõudu, mis vastab inimeste tarnitavate ja soovitud kaupade hulgale. Selles oli vähe uut ja palju ausat. David Hume oli juba näinud, et heaolu ei sõltu antud rahva omandis oleva raha hulgast, vaid sellest, et see hulk peaks suurenema. Täpsustagem, et kasv peab olema aeglane ja pidev.

Kasulike kirjanike hulgas nimetagem MacNair Wilsonit, kes on oma avalikkust harinud mõistma, et pangad ei laena raha, vaid ainult lubavad maksta. *(Maksmislubadus.)* Gesell, lähtudes vaba vahetuse seisukohast, taaselustas keskaegsete piiskoppide *brakteaadid* .
Oma viivisrahaga (margid, mis tuleb rahatähele iga kuu lisada, et säilitada selle deklareeritud väärtus) kavatses ta ergutada raharinglust ja Wörgli linnapea Unterguggenberger demonstreeris selle süsteemi tõhusust.

Gesell hävitas Marxi surnud osa oma lakoonilise lausega: „Marx ei seadnud kunagi kahtluse alla raha.“ See tähendab, et Marx ei seadnud kunagi raha olemust kahtluse alla ega analüüsinud seda.

Geselli süsteemi eelised on vähemalt järgmised: (1) pseudodemokraatlikes riikides võib see vabastada rahva; see tähendab valitsuse ja rahva (sealhulgas kõik tootjad, olgu nad siis tööandjad või palgatöötajad) pankade ja liigkasuvõtjate võimu alt.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Ometi pole ükski puhtatõuline geselliit kunagi kaalunud seisuraha riiklikust – ja korporatiivsest – vaatenurgast.

Kui iga kuu lisanduks tempel, mis oleks proportsionaalne ühe protsendiga rahatähe väärtusest, annaks 8ÿ miljardi tiraaž riigile ühe miljardi aastas tulu, ilma et oleks praktiliselt mingeid kulutusi maksude sissenõudmiseks, mis oleks automaatne ja peaaegu täielikult vaba bürokraatlikust sekkumisest või manipuleerimisest.

Selle asemel, et Roosevelti kombel riigivõlakirjadega võlgu (astronoomilisi võlgu) kuhjata, kustutatakse iga riigivõlg ja iga riigi rikkuse omandiõigus 100 kuuga, selle asemel et kahekordistuda. (Inglased maksavad endiselt Waterloo lahingu eest makse.)

Riigivõlakirju võiks jätkuvalt hoida eraomandis säästuvõimalusena neile, kes soovivad vanaduspõlve ja oma pere eest hoolitseda, kuid neid peetaks riiklikuks dividendiks väärikale kodanikele, mitte vältimatuks vajaduseks valitsusele, kes soovib oma krediiti kasutada.

Ma nõuan: riik ei pea oma krediidi eest „renti“ maksma; see tähendab, et ta ei pea laenama suurtelt professionaalsetelt liigkasuvõtjatelt, nagu seda tehakse peaaegu igas riigis teadmatuse ja eelarvamuste tõttu; näiteks minu õnnetus kodumaal, Prantsusmaal selle praeguses tõsises moraalses kriisis, Inglismaal traditsioonide jõul, mis on omaks võetud ilma uusi maailmasündmusi teadvustamata.

Teine ühiskondlike võlausaldajate põlvkond pärast empiriste ja leiutajaid on toonud kaasa Butcharti, kes AR Orage'i innustusel avaldas esimese majandusliku ortoloogi raamatu " *Raha".* Oma teise köitega " *Homse raha"* on Butchart olnud vähem edukas; ta on tegelikult kogunud seitse erineva arvamusega kirjanikku, kes kõik on kiiduväärt, kuid tal ei ole õnnestunud panna üksikuid autoreid üksteise esseesid lugema ja neid omavahel seostama. Raamat on väärtuslik peamiselt Douglase mõnede kirjutiste kordustrükkimise ja selles artiklis juba tsiteeritud Soddy lehekülje tõttu.

Populaarsete kirjanike seas tuleb nimetada Irving Fisheri ja Christopher Hollist. Kuid tuleb vahet teha: Fisher on ajakirjanik (ametlikult professor, aga südames ajakirjanik), kes kirjutab hästi.
Tema *templikäsikirja* nelikümmend lehekülge väärivad iga tõsise mehe ja ka professorite tähelepanu.
Fisher ei süvene sellesse lahingusse eriti sügavalt. Võib-olla on ta optimistlik ja püüab veenda suuri Ameerika liigkasuvõtjaid leppima poole naela lihaga, selle asemel et viimasegi tüki ja grammi Shylockinguga ära süüa.

Christopher Hollis on kirjutanud väärtusliku raamatu „ Kaks *rahvast“* ning jätkanud avalikkuse eest võitlemist mitmekesistes teostes, milles tal võib öelda, et on õnnelik lähenemine; ta on tegelikult üks väheseid majandusteadlasi, kellel õnnestub käsitleda rahandusteadust ja liigkasuvõtmise erinevaid probleeme nii, et nende raamatuid müüakse ja need jõuavad kolmanda trükini. Need etapid kuuluvad rahvaharidusse, mis on piisavalt vajalik riikides, kus püsivad niinimetatud „enamusvalitsused“.

Wyndham Lewis nimetab Inglise valitsust *võltsantiigiks.* Kuigi ta on peamiselt kirjandusmees ja satiirik, avaldas ta hiljuti valitud publikule mõeldud kõrge sotsioloogilise väärtusega raamatu: „ Count *Your Dead, They Are Alive ”* (ettevalmistus uueks suureks sõjaks eimillegi pärast). Ma ei tsiteeri seda kui majandusteadust, vaid selleks, et näidata rütmi, millega need probleemid tungivad esmaklassiliste elavate kirjanike loomingusse. Neli parimat Ameerika luuletajat tänapäeval tegelevad rahaliste probleemidega (mitte enam vana „roosa” Webbite’i, Fabiani, Manchesteri või Villardi moodi), nagu tegelikult olid suured kirjanikud nagu Dante, Shakespeare, Aristoteles, Hume, Berkeley, Montesquieu jne. ******e-raamatute konverter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Teine mõttevool, mis on suunatud neile ideedele, ilmneb nende kirjutistes, kes panid aluse Põhja-Ameerika vabariigi alustaladele, nimelt Jeffersoni, Jacksoni, Van Bureni, minu *Jeffersoni ja/ või Mussolini teostes,* W. L. Woodwardi raamatutes „A New *American History",* isa Coughlini ja Bucki artiklites või täpsemalt Coughlini raamatu parimas osas pealkirjaga „ Raha" (lk 211–213).

Raske oleks öelda, milliseid inglise ja ameerika ajakirju peaks välismaalane lugema, sest nende riikide intellektuaalne elu avaldub lühiajalistes väljaannetes, mis kestavad vaid kaks või kolm aastat (või isegi vähem) ja siis ootamatult lakkavad eksisteerimast või manduvad omamoodi kirjanduslikuks või ideoloogiliseks bürokraatiaks, omandavad kaitsva varjundi ja naudivad kunstlikke ideid. Siiski peame märkima, et Inglise fašistid hakkasid aasta tagasi välja andma elujõulist sotsiaal-majanduslikku perioodikat: *The Fascist Quarterly.* See on ainus ingliskeelne ajakiri, kus olen saanud lugeda teiste kaastööliste kirjutisi, kelle hulgas on kindral Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, A.K. Chesterton ja J. Jenks.

Hugo Fack, kellel on suur teene selles, et ta avaldas Texases omal kulul Geseli teose *"The Natural Economic Order" ,* ajal mil suured kirjastused ei pidanud sellist avaldamist heaks äriks, värvib oma väikest ajakirja "The Way Out" ideedega, mis jäid üle "Scarcity Economicsist", hoolimata Loebi "Chart of Plenty" avaldamisest (vt Odon Pori tagasiastumist Rivista del Lavoros, märts 1936).

Nende liberaalse tõugu sektide seas sõnavabadust ei eksisteeri. Ei geselliitide väljaanded ega ka douglasluse ametlikud väljaanded luba majandusideede avalikku arutamist. Nad tunduvad olevat hüpnotiseeritud ja jäigastunud nagu dekadentlikud rannakarbimehed. Nad tülitsevad omavahel. Douglas arvab, et viivisraha margid kujutavad endast rõhuvat maksu – kasutut ja igavest, kuigi arusaadavamat kui Douglase krediidi „tühistamine" või tema allahindlus ja muud väljastatud krediidi tühistamise vahendid.

Geselliidid on peaaegu sadistlikult raevunud mõttest, et kogu inimkond saab kasu juba surnute tööst ja teaduslikest avastustest. (Väärtus tuleneb tööst, kuid meie eelkäijad, kes ei söönud siin, et selle vilju süüa, on teinud ära suure hulga tööd.)

„Viigipuu " *(Douglasiit)* ei osuta mitte-Douglasiitide edusammudele – geselliitide või korporatiivse süsteemi poole. *„New English Weekly"* on uppunud inglise äärelinna temperamenti ja seetõttu on seda värvi muutnud pigem see kahvatu elu kui konkreetne ja määratletud ideoloogia. „ New *Democracy"* (New York) oli kasulik, kuid seda enam ei eksisteeri. Coughlin teeb nädalalehe kaudu rahvahariduslikku tööd laiemale avalikkusele, mitte initsieeritutele *(Sotsiaalne õiglus).* Kuid 15. aasta juunis leian tema ajalehest uudiseid, mida kas mujal ei avaldata või on neile antud vaid paar rida, mis on peidetud skandaalide ja kamuflaažide veergude vahele. Üldise iseloomuga perioodika „Press" toimetajatelt saan sageli kutse: *Kas te ei saaks kirjutada millestki muust peale majandusteaduse?*

Ma ihaldan tõsise lugeja järeleandmist: olen rääkinud liiga erinevatest asjadest.

See artikkel koosneb kahest osast: esimeses olen ma peaaegu palunud majandusteadlastel kaaluda täpse terminoloogia pakilist vajadust; teises olen ma lühidalt osutanud teatud fragmentaarsetele, kuid siirastele töödele, mis on valitud mitmete hajutatud autorite hulgast ja mis ei ole küll kooskõlastatud, kuid võiksid olla kooskõlastatud, kui leitaks tuumik, mis koosneb tehnikutest, kes on valmis võtma leksikograafilise vastutuse.

Ma ütlen kõige veendunumalt, et ilma kindla eetikata ei saa olla terve mõistusega ega teaduslikku ******e-raamatute konverterit DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

majandusteadus. Pelgalt dünaamilisuse kaalumine ilma rahapoliitika eesmärki ja sihtmärki arvestamata viiks kaoseni. Tahte suund on üks majandusteaduse uurimise komponente. Badoglio, kes ütleb: „Meie kuld on meie sõdurite tahe ja relvad,“ on suurem majandusteadlane kui kõik Londoni professorid.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Majanduslanguse põhjused, autor A. Raven Thomson

Mina Olen mitmel korral kirjutanud *ajakirjades Fascist Quarterly* ja *British Union Quarterly* tulevasest depressioonist, mis pidi järgnema lühiajalisele taastumisbuumile, mida soodustasid vanad gängiökonomistid. Näitasin, kuidas buumi ja languse kaubandustsükkel oli toiminud viimase saja aasta jooksul, alates kapitalismi loomisest, ja oli näidanud keskmiselt üheksa-aastast perioodi, mis aeg-ajalt langes seitsmele või tõusis üheteistkümnele. Keskmiselt oleks järgmine kriisiaasta pidanud olema 1938, tõenäosusega, et see lükkub edasi 1939. aastasse, arvestades depressiooni ebatavaliselt sügavat olemust. Tegelikult algas kriis aasta varem kui tavaliselt ja järgmine langus on juba alanud 1937. aastal.

See tuli üllatusena isegi neile meist, kes olid veendunud, et „heaolu“ ei saa kesta. Alles Quarterly viimases numbris *arutasin* ma ümberrelvastumise ja odava raha mõju eelseisvale kriisile ning kuigi ma tunnistasin, et liigne spekuleerimine oli loonud enneaegse buumi, arvasin, et ümberrelvastumise tõuge kannab meid vähemalt 1938. aasta sügiseni, mil ma väitsin, et ainuüksi sõda kogunenud relvastuse hävitamiseks hoiab ära majanduslanguse. Tegelikult hoiatasin ma ohu eest, et finantsistid otsivad teadlikult sõda alternatiivina majanduslangusele.

Tegelikult olin ma alahinnanud Ameerika majandusteaduse kaalu finantsdemokraatia kahanevas maailmas ja ulatusliku taasrelvastumise programmi puudumist Ameerikas.
Nagu ka eelmise majanduslanguse ajal, kiirgab uus depressioon Ameerikast ning kogu ümberrelvastumisest saadava kasumi ergutus ei ole piisav, et takistada Throgmorton Streetil reageerimast Wall Streeti aktsiahindade dramaatilisele langusele.

Kuigi see enneaegne majanduslangus, nagu ka 1907. aasta oma, võib olla väiksema intensiivsusega ja seega kapitalistliku stabiilsuse jaoks väiksem hoop kui hilisem ja intensiivsem tagasilöök, on sellel üks eelis: see saabus enne, kui sõjaõhutajad on suutnud meid kõigi oma pingutuste juures sõtta paisata. Depressiooni süvenedes pöördub avalik huvi välisasjadest tagasi pakiliste siseprobleemide poole ja rahvusvahelise konflikti oht väheneb. Sõja oht majanduslanguse ennetajana on juba möödumas.

PAANIKA WALL STREETI LÄBI

Vahoopimata meie ajakirjanduse püüdlustele seda varjata, on Wall Streetil sel sügisel valitsenud paanika sama hull kui 1929. aasta sügisel. Otsustavaks teguriks on olnud terase nõudluse langus kapitalimahutuste jaoks ning United States Steeli ja teiste teraseettevõtete aktsiate väärtuste langust on juhtinud. Selle aasta alguses noteeriti US Steeli aktsia hinnaga 129¼ 100-dollarilise aktsia eest. Isegi pärast aprillikuist kullakriisi oli väärtus üle 100. Pidev langus septembris tõi kaasa US...
Terase hind 80-ni. Seejärel saabus oktoobrikuine langus, kus väärtused langesid päev-päevalt. USA
Terase hind liikus 70ndate algusest 68-ni. Lühike tõus ja seejärel nn mustal teisipäeval toimunud paanikamüük viisid hinna 54-ni. Sellest ajast alates on toimunud edasine taastumine, mis viis US Steeli hinna tagasi umbes 65-ni, kuid juba novembris langes hind uute teadete tõttu terasetootmise vähenemise kohta, mis on nüüd alla 50 protsendi tootmisvõimsusest.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Kõike seda ei saa pidada pelgaks börsi „närveks“. Wall Streeti languse taga on fundamentaalsed põhjused. Tarbekaupade nõudlus võib praegu olla hea, kuid kapitalikaupade nõudlus langeb kiiresti. Ületootmine, kui mitte veel reaalne, on igal juhul potentsiaalne ja töösturid lõpetavad tehaste laiendamise. Selle tulemusena on kapitalikaupade tootjad, millesse teras nüüd üha suuremas osas kuulub, juba rängalt kannatanud ning teraseaktsiate väärtuse langus, mis on turgu deorganiseerinud, ei ole pelgalt turumanööver, vaid mõistlik ootus vähenenud toodangu tõttu väiksemale kasumile.

KAS ROOSEVELT SAAB AIDA?

Terasetööstuslinnades, nagu Pittsburgh, kasvab tööpuudus juba praegu, millel on muidugi mõju tarbekaupade nõudlusele, millel on kahekordne tagasilöök investeeringutele.
Ameerika on taas teel klassikalisse depressiooni, enne kui ta on eelmisest korralikult taastunud. Kui Roosevelt sekkub, mida ta seni näib vastumeelset tegema, ujub ta vastuvoolu, nagu Hoover püüdis teha aastatel 1929–1932. Seekord ei ole Ameerika suunamine üldise maailma taastumise lainele kerge ülesanne, nagu see oli 1933. aastal. Seekord peab võimas president rakendama kogu oma jõudu.

Rahapoliitilised manipulatsioonid, avalikud tööd ja nii edasi ei ole kriisi lahendamiseks piisavad, tegelikult saab Roosevelt oma volituste piires aidata vaid hiiglaslike riiklike ostudega, mis võivad olla nii ulatuslikud, et suurem osa Ameerika tööstusest läheb valitsuse omandisse.
Kuna Rooseveltil puudub võim jõustada fašistlikku alternatiivi, milleks on riiklik kontroll tööstuse üle, ning tema uus kurss on Ülemkohtu otsustega diskrediteeritud ja suures osas hävitatud, võib ta olla sunnitud riigikapitalismi juurutamiseks kommunistliku meetodi poole pöörduma. Kui kaugele tema juudi nõunikud selles suunas töötavad, jääb veel näha. USA ja NSVL võivad veelgi tihedamalt kokku tõmbuda kui kaks suurt materialistlikku vabariiki, kus juutide kontroll on üliloluline.

Briti reaktsioon

Meie konservatiivsed poliitikud kinnitavad meile vaatamata kõigile börsikrahhi tõenditele, et tulevasest „majanduslangusest” (spetsiaalne sõna, mis on loodud avalikkuse rahustamiseks) pole mingeid märke, et Suurbritanniat ei mõjuta samad majandusprobleemid kui Ameerikat ja et taasrelvastumine aitab meil sellest läbi. Kõik see on jama, sest kõik finantsdemokraatiad on tihedalt seotud rahvusvahelise finantsmaailmaga ning Wall Street on ja jääb maailma finantskeskuseks.
Mis iganes seal ka ei juhtuks, sellel on kindlasti tagajärjed ka mujal, sama palju nii 1937. kui ka 1929. aastal. Kas me pole mitte rõhutanud „suurte demokraatiate liitu“ kolmepoolse lepingu kaudu? Kas meie valitsus ei pea „vanade jõukude“ parteide aplausi saatel läbirääkimisi tihedamate kaubandussuhete üle Ameerikaga? See viimane manööver tundub umbes sama kasulik kui ujuja, kes embab teadlikult uppujat – hea, kui meie eesmärk on juudi-ameerika rahanduse päästmine, halb, kui soovime päästa Suurbritanniat uue depressiooni lainetesse uppumast.

Mis puutub taasrelvastumisse, siis kaugeltki mitte et päästa meid depressioonist, on see kahtlemata probleeme tekitanud mitte ainult siin, vaid ka Ameerikas. Spekulandid, kellel on muidugi demokraatia täielik vabadus, nägid taasrelvastumises ja sõja võimaluses lugematuid kasumivõimalusi ning erakordselt odavat raha ära kasutades hakkasid ostma kokku igasuguseid aktsiaid, mida nad pidasid taasrelvastuvate riikide vajadusteks või mis sõja ajal võivad nappida.
Selle tulemusel tõusid kõigi kaupade, eriti metallide hinnad kaheksateistkümne kuu jooksul, mõnel juhul ulatudes 100 protsendini: spekulatiivne buum, mida ajaloos ******e-raamatute konverteri DEMO Watermarks******* ajal enneolematu oli.

Machine Translated by Google

rahuperiood, mis ületati tõepoolest ainult viimase sõja kõige hullematel perioodidel.

Õnneks meile, spekulandid ületasid ootusi. Sõda, mida nad ette nägid, piirdus Hispaania ja Hiinaga, vaatamata vasakpoolsete sõjaõhutajate pingutustele, ning nagu kõik, kes üritavad tooteid enda alla haarata, sattusid nad peagi uuenenud tootmise pärast piinlikku olukorda, mida meelitasid ligi kasumlikumad hinnad. Tegelikult alahindasid nad täielikult tänapäevase tööstuse tohutut tootmisvõimsust ja nad uhuti minema kõrgemate hindade tekitatud kaubatulva poolt. Praeguse tarbimisega võrreldes on ületootmise tekitamiseks vaja väga vähe stiimuleid. Enneolematu hinnatõusu tohutu stiimul on täielikult uputanud mitte ainult spekulandid endid, vaid ka seadusliku kaubanduse, mis ei suuda vaatamata ümberrelvastumisele üleküllusega toime tulla. Tegelikult on juba olemas uued nõudmised tootmiskvootide vähendamiseks, enne kui depressioon on isegi täielikult alanud. Kuidas sellised kärped tööpuuduse ja sellest tuleneva ostujõu puudumise näol reageerivad, jätame lugejate ettekujutuse.

Töötuid on juba 80 000 rohkem kui augustis.

PÕHJUS

Kõigi nende väliste sümptomite ja nende reaktsiooni taga taasrelvastumisele ja sõjahirmule peitub üks peamine põhjus, milleks on krooniline ebavõrdsus tänapäevase tööstusliku tootmise ja üldise tarbimise vahel. Niikaua kui see absurdne ebavõrdsus eksisteerib, on meie majandussüsteem ilmselgelt loomupärase ebastabiilsuse all, mis on seotud finantskapitalismi korduvate buumide ja langustega. Tõepoolest, kuna teadus suurendab pidevalt tootmisvõimsust ja ametiühinguliikumine on võimetu töötajate palku finantsühenduste kasvava vastupanu vastu veelgi tõstma, muutub ebavõrdsus üha suuremaks ja nagu Mosley on välja toonud, muutuvad buumid aina lühemaks ja langused aina pikemaks, kuna kapitalism langeb.

Nagu iga depressiooni puhul, on ka selle peamine põhjus rahvahulkade ostujõu puudumine ning kriisi vallandab seekord ebatavaliselt varakult enneolematu hinnatõus, mis on mitte ainult soodustanud tootmise üleküllust, vaid ka veelgi piiranud rahva ostujõudu, kelle palgad ei ole suutnud sammu pidada elukalliduse tõusuga. Sellest tulenevat langust saab jäädavalt parandada ainult mitte majanduse ja palgalangetuste abil, nagu "vana seltskond" usub, vaid avalike tööde ja konstruktiivsete palgatõusude abil, kuni riik ja rahvas tarbivad omavahel moodsa tööstuse toodangut. Tõsi, riik tarbib praegu ümberrelvastumise kaudu toodangut ebatavalise kiirusega, kuid isegi see ei kompenseeri mingil moel suurema osa rahva ostujõu puudumist, kes on hiljutiste toormehindade tõusu tõttu vaesunud.

ÕIGUSABINÕUD

Üldiselt arutletakse rahareformi ja majandusplaneerimise üle. Esimene neist on kaotanud oma tugevaima argumendi, kuna raha on 1937. aastal sama odav kui see oli 1929. aastal, ja ometi on langus sama hull kui enne. Rahaprobleemid on ilmselgelt teisejärgulised võrreldes esmase probleemiga, milleks on tarbimise ja tootmise majanduslik ebakõla, ning ükski rahateooria vorm ei ole hea, kui see ei selgita, kuidas raha tarbijani jõuab. Sotsiaalkrediidil on selles suunas oma huvi ja see väärib kaalumist, kuid Sotsiaalkrediidi toetajad peavad tunnistama äärmise võimu vajadust praeguse finantsdiktatuuri kukutamiseks. Sellega seoses on Alberta Sotsiaalkrediidi Valitsuse poolt pankade ja isegi ajakirjanduse kontrollimiseks võetud meetmed väga olulised. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Majandusplaneerimine on ilmselgelt vajalik, kuid jällegi on vaja autoriteeti ja tekib küsimus, kuidas see võim oma nime saab. Finantseerijate sõnul, kes pooldavad, nagu Israel Moses Sieff PEP-ist (tööstus- ja jaotusühendus), tuleb planeerimisõigus kapitalistliku ostu ja ühinemise teel. Tegelikult *planeerimine ostu teel .* Sotsialistide sõnul, kes pooldavad tootmis-, jaotus- ja vahetusvahendite natsionaliseerimist, tuleb planeerimisõigus riikliku konfiskeerimise teel avaliku teenistuse all. Antud juhul *planeerimine konfiskeerimise teel .*

Briti Liit pooldab planeerimisõiguse saavutamiseks vähem materialistlikku meetodit, mitte kapitalistliku ostu või riigikapitalistliku eraomandi konfiskeerimise teel, mis on väga sarnased, vaid rahva loal kehtestada majandusplaan nii era- kui ka avalikule ettevõtlusele. *Planeerimine nõusoleku alusel.* Vahendeid, mille abil riigivõim ja eraomand ühendatakse suures osas iseseisvaks majandussüsteemiks, saab uurida mitmetes juba avaldatud raamatutes korporatiivse riigi kohta. Siiski tuleb mõista, et korporatiivne riik eksisteerib tööstustoodangu jaotamiseks rahvale ja rahandus on täielikult allutatud sellele peamisele eesmärgile. Eriti on keelatud igasugune spekulatsioon ja kapitali liigne tootlus, et vältida ebastabiilsust ja võimaldada õiglase osa toodangust tootjale ülekandumist.

ISOLATSIOON EDASISTE LANGUSTE EEST

Korporatiivne riik ei pea mitte ainult tasakaalustama kapitali- ja tarbekaupade tootmist, lõpetades spekulatiivsete investeeringute ebastabiilsuse ja võimaldades inimestel tarbida moodsa teaduse toodangut, vaid peab ka kaitsma riiki odava välismaise tööjõu, näiteks praeguse Jaapani tööjõu välise konkurentsi eest. Sel eesmärgil tuleb kehtestada isoleeritud impeeriumi poliitika, mis reserveeriks keiserlikud turud siseturule ja keiserlikule tööstusele ning pakuks valdustele ja kolooniatele täielikult kaitstud osa siseturu tooraine nõudlusest.

Ainult nende vahenditega saab ellu viia meie majandusasjade täieliku plaani ja ainult nii saame garanteerida oma rahvale, et ta ei korduks kohutavat majanduslangust, millega nad praegu ähvardavad. Wall Streetil ei tohiks enam kunagi lasta paanil Briti tööstust depressiooni paisata. Isoleerigem end, nagu Saksamaa on teinud, kapitalistliku maailma hullumeelsete kõikumiste eest ja planeerigem oma asju täieliku teadmisega, et ükski tundmatu tegur väljaspool meie kontrolli ei saa ootamatult hävitada kõike, mida oleme teinud. Ainult Briti Liidu poliitika, mis näeb ette korporatiivse riigi isoleeritud impeeriumis, pakub turvalisust nii buumi kui ka languse eest ning võimaldab jagada kaasaegse teadusliku leiutise vilju Briti rahvale.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Ezra Poundi poolt reedetud revolutsioon

TReetnud revolutsioon on põhimõtteliselt „meie“ Ameerika 1776. aasta revolutsioon, mitte oma kohalikes ja üksikutes faasides ning kindlasti mitte kui täiesti tarbetu Inglise rassi lõhenemine.

Ükskõik, mis kasu sellest lõhenemisest ka polnud või mitte, oli see täiesti ebavajalik ja suures osas tahtmatu. Suurbritanniale polnud sellest kindlasti mingit kasu. See oli võib-olla esimene suur haav, mille Cromwelli poolt sisse lastud pandimajad teie riigile tekitasid.

Üheksateistkümnes sajand oli kõik, mida La Tour du Pin seda nimetas, kõik, mida Maurras ja Prantsuse rojalistlikud klounid on püüdnud unustada, et La Tour du Pin seda nimetas. See oli liigkasuvõtmise sajand. See oli lagunemise sajand. See oli sajand, mis oli madalam kui ükski teine, mida ma oskan ette kujutada terminite REETMISE, sõnade tähenduste segaduse ja rüvetamise ajastuna.

REETUD REVOLUTSIOON ei ole revolutsioon, mille reedaks aasta või kahega Joe Stalini või ühegi valitsuse üks või kaks valesammu.

Reetnud revolutsioon oli Toscana Leopoldini reformidest sündinud revolutsioon, mis avaldus selgelt Jeffersoni protsessis, mille kulminatsiooniks olid Andy Jacksoni ja Martin van Bureni – liigagi lühiajalised – võidud.

Enne neid olid Leopoldini reformid arenenud autarhia kontseptsiooniks ja uskumuseks, et rahva TERVI eksisteerib peamiselt selleks, et rahvas (iga oma kodaniku isikus) peaks SÖÖMA.

Selle revolutsiooni on üsna selgelt reetnud Dan Websterite, Biddle'ite, Morganite, Baruchide põlvkonnad, kõikvõimalikud maskeerujad, Trotskid, Wallace'id, Perkinsid, Roosevelti nõunike kaks kurku, organismid nagu Morgenthau, kes on hällist peale läbi imbunud liigkasuvõtmise eelarvamustesse, näpuotsatäie ario-kikesed.

Selle termini juurde ma nõuan. Semiitide mürk on semiitide sees, mida leevendab semiitide ebastabiilsus, semiidi kõikumine ühest liialdusest teise.

See ebastabiilsus teeb temast ohu staatiliste ja halvatud mõtlemisega rasside jaoks. Kuid kogu Roosevelti koleda, ohtliku ja õõnestava saatjaskonna seas on just juut, härra Ezekiel, oma *2500 dollariga aastas* esimesena KÜLLUSE poole astunud .

See raamat on ebameeldiv, see on nii kõrvalehoidlik kui ükskõik milline semiidi kirjutis üldse olla saab, see väldib tegelikku rahaprobleemi. See on juudi kompromiss, selles on kogu J. Simoni soov sujuva tehingu ja üldise vaikuse järele, AGA see on parem kui Wallace ja Perkins. Ja iga mõistlik objektiivne antisemiit tunnistab ka seda, et faktid, millega Mordokai Hesekiel püüab kompromissi teha, tulenevad sportliku juudi Loebi (hr Hemingway eneseargliku) juhitud komisjoni aruandest.

Kui te usute, et tervet rassi tuleks karistada mõne selle liikme patu eest, siis tunnistan, et kahe miljoni juudi väljasaatmine New Yorgis ei oleks liigne karistus kahju eest, mida juudi rahandus on teinud inglise rassile Ameerikas.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Mida iganes seltsimees Wyndham Lewis ka juutide hea Inglismaa valitsemise kohta poleks öelnud, ei valitse juudid Ameerikat rahuldaval viisil, aga juudi rahastaja pole meie suurim pahe.

Meie halvim kurjus on aryio-kike, kes suudab võtta räpase rea ja sellest kinni pidada ilma kõrvalekaldumiste või pöördeta, ilma juutidele omase haletsuse, erutuse või külllusliku uhkeldamise vajaduseta.

Rassi võidakse pidada vastutavaks oma halvimate isendite eest. Juudi rass pole ammu võtnud vastutust oma seaduste jõustamise eest. Evangeeliumi loos, olenemata sellest, kas võtate seda faktina või illustreeriva väljamõeldisena, saavutati Jeesuse hukkamine vastutuse teistele lükkamise teel. Seaduse jõustamine oli roomlaste ülesanne. Kui mees kavatseb olla antisemiit, siis olgu ta objektiivselt antisemiit. Las ta kogub nii palju fakte kui võimalik ja ei pilguta neid.

Juut on endale antisemitismi peale toonud ORGANISATSIOONI PUUDUMISEGA, keeldumisega vastutust võtma.

Kui juut soovib elada heanaaberlikus maailmas VALGUSTATUD rahvaste seas, peab ta võtma endale kohustuse distsiplineerida juudi seadusi vähem meeldivate rikkujate ees. Minu teada pole ta selleks 2000 aastat üldse vastu olnud. Ükski teine rass ei palu, et riik selle eest jookseks või selle eest vallutataks, vähemalt mitte õhtumaal. Kui brahmanid seda teevad, väärivad nad nime "räpased neegrid" ja sama teevad võib-olla ka mõned Hiina epigonid, mittekonfutsianistid.

Roosevelti kabinetil on kaks haigust. New Yorgi liigkasuvõtmine, mis on seotud kogu Londoni ja sealt edasi Baseli ning Pariisi kanalisatsiooni liigkasuvõtmisega.

Aga sellel on ka Perkinsite ario-kike õelus ja ihnsus. See on „ümarpea“ õelus ja sellega kaasneb ümarpea visadus, ihnsuse vale moraal, mis on üsna tõenäoliselt sündinud kadedusest, aga igal juhul hukule määratud.

„Tosin majandusteadlast“, keda *NY Tribune* 1937. aasta novembris Roosevelti majanduslanguse lõpetamise nõuandjatena loetles, ei vääri oma nõuannete pärast mingit inimlikku haletsust, olgu need siis antud toore teadmatuse või puhta pahatahtlikkuse ajel.

„Tugevdada avalikkuse usaldust“ jne. Neil meestel oli võimalus lahendada avaliku ostujõu ja saadaolevate vajalike kaupade võrdsustamise probleem, kuid nad ei kasutanud seda võimalust ning nad on sama vähe kaastunnet väärt kui Neimeyer, Baruk või ükskõik milline aktsiaseltsi väimees.

Vaadake seda ja teist!

Organiseeritud riigi osas on meil INKORPORATSEERITUD kapitalile kehtestatud maks.

See tohutu samm ei tekitanud pseudodemokraatlikes riikides ajakirjanduses peaaegu mingitki vastukaja. Vinguvad punased ei tervitanud seda ideede võidukäiguna. Laenukapitali käsitlevad dokumendid esitasid seda kui eraomandile kehtestatud maksu.

Ükski suur päevaleht pole teinud vahet vara (maa, majad, mööbel) ja nõude vahel „intress pluss vara” või intressi vastu „ja täieliku valduse nõude vahel, kui intressi ei maksta viivitamata”. Loomulikult pole nad seda teinud, nad on pärand, surnud ja mädanenud käsi hauast, XIX sajandi ühisest kraavist.

See sajand oli sõnade reetja. See rüvetas iga eelmise sajandi särava idee. Voltaire'i, deisti, peeti ateistiks.

VABADUS – mis tähendas õigust teha seda, mis EI kahjusta teisi – oli maskeeritud kui õigus teisi veritsema
lasta. ******e-raamatu konverter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Jeffersoni suust tähendas VÕRDSUS seda, et meestel on seaduse järgi samad õigused; et ükski mees ei sünni ületamatu puudega. Sellel oli Burnsi ütluse „mees on selleks mees” maitse, kuid Jeffersoni ajal ei tähendanud see isegi üldist valimisõigust. Hääleõigus võis olla teenete eest antav preemia.
Seda ei defineeritud nii rangelt kui partei liikmelisust, aga seda ei heidetud ka ootamatult sigade õlule.
Enne kui seda mõistust sai laimata ja rüvetada, pidid liigkasuvõtjate hordid reetma isegi suhtlusvahendid. Keel tuli torpedeerida. Iga õilistatud sõna tuli õõnestada, et varjata pangandusväljaande „Leihkapital” hiilivaid gangstereid.

VABADUS on võimatu ilma korrata ja kord tuleb organiseeritusest.

Põllumajandusriik, nagu Jeffersoni oma enamasti oli, ei vajanud kohe gildiorganisatsiooni, nagu keskaegsed linnad seda vajasid ja selle välja arendasid. Ükski süsteem pole lollikindel ja ajakindel. Arenda täiuslik sotsiaalne mehhanism ja pane see tööle ning põrgu pojad hakkavad peitliga töötama; kaanid hakkavad verd imema ja kahjurid nakatavad järelevalveta jäetud nurki.

See, mil määral on ajakirjanduse pidev kasutamine Inglismaa ja USA anglosaksi lugejaid segadusse ajanud, ilmneb kirjast, mis saabus eile ja on nüüd minu laual ning mille on kirjutanud mees, kes pole sugugi imbetsill. Tsiteerin seda, et näidata, mis olla saab:

Oma viimases raamatus väidab Christopher Hollis, et Mussolini on andnud Itaaliale korraliku rahasüsteemi, võttes erapankuritelt võimu suvaliselt täitesulepeaga raha või krediiti luua. Ta annab mõista, et valitsus kontrollib ja *põhjustab* seal raha emiteerimist.
Kuna ma ei taha uskuda ainult tema sõna sellise revolutsioonilise riigimajanduse reformi puhul, mille vastu pankurid peavad hambad ristis võitlema, küsin teilt, kas see on nii. Kui jah, siis peaks Itaalia olema hea koht, kuhu minna.

See on dateeritud novembriga 1937, st kaks aastat pärast Itaalia pangareformi. Faktid on olemas, aga noormees on Leihkapitali ajakirjanduse poolt nii mõjutatud, et ta ei suuda neid ilma sõbra isikliku sõnata uskuda.

Härrasmees, keda just äsja Inglismaalt saabunud kohvikus nähti, ei teadnud, et maks oli kehtestatud INGLISMAA kapitalile, mitte erakapitalile. Ta arvas teadvat, mis oli juhtunud. Ta oli lugenud oma Londoni ajalehest lühikest aktsendita teadet.

Vene revolutsioon oli tsükli LÕPP. See jätkas 19. sajandi sõnade reetmist, see kasutas pettemanöövreid, näiteks „proletariaadi diktatuur”, et viidata väheste inimeste diktatuurile jne. Bolševikesed ei defineeri sõnu isegi praegu. Nad ei taha revolutsiooni. Vähemalt mitte keegi, kellega ma olen kokku puutunud trükistes või päevadel, mil nad vastuseid küsisid, ei taha. Nad ei asu võitlema selgete terminite, tähenduste selge defineerimise eest, nii et ükskõik kui väga kellelegi ka ei meeldinud mõned asjad, mida nad hävitada tahtsid, ei saa keegi lihtsalt paigal seista, nende külge ankurdatuna.

Me ei saa või vähemalt mina ei saa praegusel hetkel Venemaalt selget infot selle kohta, mida Stalin rahalises mõttes mõtleb. Keegi ei väida isegi, et tema, Stalin, teab. Vähemalt mina pole sellist väidet näinud ja ka tema oponent, hr Bronstein, pole selles selgemas valguses. Sellest ka roosa intelligentsia.

Nad EI tegele sõnade defineerimisega. Nad EI tegele teabe kogumisega. Nad ei püüa kajastada selle poolsaare tegelikke sündmusi, näiteks Rossoni tegusid ja selgeid...
avaldused.

„ Teravilja *külluses* on lisaks ka poliitiline põhjus: leib peaks olema garanteeritud igale itaallasele ilma absurdsete hinnatõusude ja ebamoraalsete spekulatsioonideta.“ Rossoni möönab seda.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

See ei ole uus majandus või õigemini tema sõnad on: „Me ei saavuta uut majandust.“ Me OLEME aga üsna kindlalt edasi saanud porgandi-nina ette-ajamisest *(õnnejaht).*

Ühes mõttes on see enam-vähem tagasipöördumine Menciuse imetletud üheksa välja süsteemi juurde. Negatiivsest küljest ei võrdsusta see raha OTSESE tarbekaupade massiga. Kuid teisest küljest on see efektiivne, sest iga aus hinnakontroll avalikkuse ja avaliku hüve nimel mõjutab olemasoleva raha ostujõudu. Kaks aastat tagasi kirjutas mulle üks itaallane, tuntud kui Rossoni või ehk paremini tuntud, kuid mitte kabinetis:

„Kaks tänapäeva ühiskonna haigust on pankade kaudu liigkasuvõtmise legaliseerimine ja varguse legaliseerimine osaühingute seadustes.

See oli erakiri ja ma polnud kunagi päriselt teadnud, kas mul on vabadus seda tsiteerida. Nüüd tunnen end täiesti vabalt seda teha, sest selline mõte pole enam ettevaatamatu. Olenemata sellest, kas kiri oli algselt eraviisiline arvamus või vihje sellele, mis pidi sobival ajal avalikuks saama, on algne idee ellu viidud ITAALIAS.

Fašistlikku kursust saab mõõta astmete kaupa:

1. Consegnas, aasta XII: „distsiplineerida majandusjõude ja võrdsustada need rahva vajadused."
2. Järgmisel sügisel Milanos peetud kõne: „tootmine lahendatud, majandusteadlased utsitasid edasi“ Riigi poolt peaks jaotusprobleemi lahendama.
3. Autarhia. CH Douglase doktriin. Analoogia Jeffersoni poliitikaga. Hea majandusteaduse alused on aastatuhandeid samad olnud. „Kindlasti EI SAA rahvas korralikult ja ausalt dividende maksta enne, kui tal on, mida jagada.“

Ostujõu jaotamise erinevad võimalikud meetodid nõuaksid terve rea teemat. see ajakiri nende kirjeldamiseks.

Et kiitus oleks õiges mõõdus, peab antidemokraat tunnistama, et USA põhiseadus annab USA valitsusele täieliku õiguse oma valuutat tsentraliseerida. Põhiseaduslikkuse teemal õhupallide ülespuhumine on vaid Rooseveltilik ila ja Baruchilik jama. Kui USA Kongress oleks aus ja eeldaks, et tema sadade ahvide seas on paar tosinat meest, VÕIKS ta homme määrata dollari ostujõuks ühe buššeli või mis tahes nisu, kuue naela parimat veiseliha, kahe jardi singi või nelja naela teatud klassi villa või mis tahes muu hinna, mis leitakse pärast riiklike ressursside korralikku uuringut.

Keegi peale valetaja või isikliku poliitilise kasu nimel mängiva mehe ei saa seda varjata. USAs ei ole see valitsuse verbaalse instrumendi viga, vaid tahtejõu mädanemine või puhas loomne teadmatus, mis neid reforme takistab.

Kui selline reform on fašism, siis peab see olema Jacksoni fašism. Iga riik vajab mingisugust korda. Hispaania-Ameerika sõda, kui meid lapsi (minu aja lapsi) drillina käidi, tõi sisse avatud korra žargooni. Võib-olla nõuavad äärmussaared ja Ameerika manner AVATUD korda, mis ei oleks kohandatud Euroopa mandrile. Aga igal juhul püüdkem näha, mis on ja mis on olnud, ning püüdkem hoida need reaalsused lahus sellest, mida härrased Bunkum ja Wunkum meile räägivad ja oma ajalehtedes räägivad.

Avatud formatsioonis olevate vägede distsipliin erineb Braddocki juhitud vägede distsipliinist, kes üritasid indiaanlastega võidelda juba enne 1776. aastat. Vabandan sõjaliste võrdluste pärast, kui need on kombed.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

et ma seda teeksin. Aga ma tahaksin oma mõtet kuidagi selgitada. Ma tahaksin luua tõelise piiri sõnade „vabadus“, „kord“, „vastutus“ ja „pööratus“ vahele.

Mussolini hiljutine avaldus, et „Kapital on riigi teenistuses“, on vastus Adam Smithi lausele: „Ühe ameti mehed ei kohtu kunagi ilma vandenõuta üldsuse vastu.“

Kõige hullem on see, et ajakirjandus ja palgatud pseudoökonomistid ei too kunagi esile nende kirjanike tegelikku suurust, keda nad väidavad imetlevat ja kellele nad omistavad oma kahjulikke teooriaid. See Smithi lause oli tõene.

XIX sajand ei tulnud sellega kunagi silmitsi seisma. Vastuse ja tasakaalu leidmiseks kulus sada aastat ja Romagnast pärit sepapoega. Seetõttu tekkisid mitmesugused corporazioni ehk kõrgetasemelised gildiorganisatsioonid, sealhulgas „Ettenägelikkuse ja krediidi“ corporazione. Krediiti kuulutati elujõu allikaks.

Ülejäänud artikkel on mõeldud ausate kirjanike mitmesugustele avaldustele vastamiseks.
Keegi peab püüdma praegust mõtlemist omavahel seostada, peab püüdma kõrvaldada teatud arusaamatused, isegi kui *need kõik ei kuulu* samasse teemavaldkonda.

Allmärkusena vastuseks kirjale, milles küsitakse Itaalia raha loomise kohta: Itaalia loob oma raha, kuid krediit on loomulik inimtegevus. Nii kaua, kui üks inimene teist usaldab, ei saa ükski riik TÄIELIKULT ära hoida väikeste individuaalse krediidilaikude tärkamist nagu rohi, mis on loomu poolest heatahtlik ja vennalik.

Itaalias EI OLE riigikummardamist. Väljend „riigikummardamine” on loodud teadmatusest ja propaganda eesmärgil.

Selle võib otse allikast saada. Itaalia riik ei ole siin selleks, et maha suruda individuaalset initsiatiivi, vaid selleks, et ära hoida kuritarvitusi ja leida õiglane meede, kui vastandlikel huvigruppidel pole piisavalt mõistust oma lahenduse leidmiseks.

Vastuseks tosinale korrespondendile ja kahe tosina vestluse lõppudele, JAH, Itaalia korporatiivses riigis on praegusel hetkel puudusi JA need tulenevad endiste monopolistide ebausust, jääkidest ja räpastest harjumustest. Nagu kõigis riikides, on ka Itaalias inimsigu ning tuimaid ja laisaid meeli, kes ikka veel vanas soos tegutsevad, püüdes saboteerida, püüdes oma naabreid petta, takistades lihtsatel ja naiivsetel inimestel saavutamast maksimaalset tulemust nii endale kui ka nii suurele osale avalikkusest, kui nende tegevus seda mõjutada suudab.

Kuid ma usun kindlalt, et nende puudustega tegeletakse õigel ajal. Ma pole kunagi leidnud kalduvust heidutada kedagi, kes asub iseseisvalt võitlema nende vähenevate takistuste või „tuulikutega“.

„Rooma annetus on mõõt“, mille all pean silmas Rooma geeniust 2000 ja
rohkem aastaid on olnud mõõdupuuks geenius.

Riigi võimul on piirid (ükskõik, millisel teoorial see ka ei põhineks), on asju, mida riik EI SAA teha. Venemaa mõõdutundetu eksperiment illustreerib nüüd, mis juhtub, kui riik üritab oma Plimsolli piiridest liiga kaugele minna.

XIX sajandi riik püüdis ballastita hakkama saada. Mussolini Itaalia on ehk esimene riik, mis endalt tõsiselt küsis, kui palju vabadust saab jätta erakätesse ilma hävingut tooma.
Ma pean silmas, et ükski teine riik pole seda küsimust kunagi tõsiselt uurinud.

Jeffersoni kaaskond ründas privileegide pahesid ja tsentraliseeritud finantssüsteemi mädanemist.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

türannia. Nad teadsid, et omal ajal ei suuda nad vastassuunas kuigi kaugele jõuda.

Kui ma ei usuks, et fašism Itaalias tähendab kõige täielikumat arengut ja maksimaalset individuaalse vabaduse välja, mis on kooskõlas terve mõistusega ühiskondliku korraga, oleksin ma sama antifašist kui roosa tee poisid ja prantsuse pseudokirjandushuvilised, kes ei tea veel, et Itaalias on midagi alanud. On lubatud uskuda vabadusse korra kaudu. Selle saavutamise tõenäosus on palju suurem korralike liikluseeskirjadega kui kanapealisuse või tahtejõuetuse kaudu, nagu kangelasel, kes suutis kaamelirünnaku ajal oma kaameli maha lasta.

Majandus- ja poliitiliste uudiste või näiteks majandusmõtte seisu kajastavate uudiste ebapiisava edastamise pärast olen ma praegu sama mures kui 25 aastat tagasi raamatute kohta käivate tõeliste uudiste puudumise pärast. Siis polnud kohta, kust oleks saanud mugavalt teada, mida välismaal kirjutatakse. Tõsine antifašist tahaks tänapäeval teada, millega ta silmitsi seisab ja kas tema lemmikvihkamine vastab eksisteerivale ja objektiivsele reaalsusele.

„Demokraatlikus maailmas on olemas," ütleb Karl Winter ajakirja Civilta Fascista oktoobrinumbris, „antifašism, mis põhineb õiglasel positsioonil ja pahausksel tegutsemisel; on olemas ka antifašism, mis on ignorantne ja heauskne."

Soovitan Winteri artiklit ja seda, mida ta vasakpoolsete kohta totalitaarsetes riikides konstruktiivse elemendina ütleb. Ka Beniamino de Ritis panustab sellesse „CF" numbrisse artikliga vaenulikkuse kadumisest põhja ja lõuna vahel USA-s, mis võib panna mõtlema uue ja tervenenud Euroopa võimalustele.

Olen korduvalt öelnud, et igaüks, kes tahab uut Itaaliat arukalt armastada või vihata, peab lugema vähemalt mõnda Itaalia kuukirja, näiteks Rossoni „ La *Stirpe", „La Revista del Lavoro", „Critica Fascista"* või professor Spinedi, senaator Bevione ja Furio Lenzi *toimetatud „Rassegna Monet aria" .*

Lõpuks on üks väljend Montague Fordhami detsembrikuu BUQ-s ilmunud tänuväärses artiklis, mida ma tahaksin selgemini defineerida. Kui ta „kahtleb spetsiaalsete rahaemissioonide väärtuses tarbijate jaoks kui sellistes", siis ma pole päris kindel, mida ta selle all mõtleb. Kas mõned lugejad ei võiks arvata, et sellised emissioonid olid osa Douglase põhiteesist? Nad ei ole.

Pelgalt kogu ostujõu võrdsustamise küsimuses saadaolevate soovitud kaupadega saaks lahknevuse, kui see peaks teoreetiliselt olema, vahetul turul kompenseerida igaüks, kes suudaks luua ja kulutada uut raha (või krediiti).

Paljud Douglas'i-vastased on näinud, et abivajajatele jagamine tähendab kiireimat kulutamist. Briti (neetud) abiraha antakse kindlasti inimestele, kes EI tegele tootmisega, see tähendab pro-temp mittetootvatele inimestele. „Pro-temp" on kaheksa aastat tööta olnud meeste puhul üsna õhuke teooria.

Aga nagu ma mäletan, makstakse Douglase dividendi aktsionäridele kui sellistele riigis. Seda makstakse töö (peamiselt leidliku, aga ka tehaseehitusliku töö) eest, mida tegid meie esivanemad, st töötajad, kes enam ei söönud ega kasutanud maju.

Ma ei tea, kas hr Fordham peab Itaalias lastetoetust tulevastele tootjatele või mittetootjatele pro temp; see makstakse kindlasti vahetutele tarbijatele ja pro temp mittetootjatele.

On vähemalt järgmised alternatiivid, millel on järgmised tingimused.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Krediidiemissioon – kui seda ei tehta intressi mittekandvate „mõõdetud nõuete” otsese emissioonina, st riigivõlakirjadena (nagu seda vähemalt 1816. aastaks Jefferson ja kõik sellest ajast alates teadlikud majandusteadlased mõistsid), siis emiteeritakse laenamise ja intressi maksmise teel ning ma tahaksin teada, kes hr F. arvates peaks sellist intressi saama, isegi kui see on nii madal, kui hr Roosevelt peaks maksma vanade ideede toetajatele.

Laenatud krediidi emiteerimist kajastatakse võlana.

Laenamata krediidi väljastamine on rahaküsimused.

Härra Fordham ütleb „erilised rahaküsimused” ja ma ei taha ebaõiglaselt sellesse sisse lugeda
mis tähendab „erilise liigi raha emiteerimist”.

Siiski tahan selgelt öelda, et moneta d'Avigliano või geselliidi väärtpaberite emiteerimine koos viivisetasuga on mõõdetud nõuete küsimus, mis kaovad 100 kuuga, jättes võlga maha.

Douglas nimetab kuumarke maksuks, aga ma juhin taas tähelepanu sellele, et riik, pakkudes vahetusvahendit, mis on samuti vahetatav nõue, osutab teenust ja kuumarki võib pidada tasuks selle teenuse eest. See igal juhul välistab vajaduse muude maksude järele kuni 12 protsendini ringluses oleva rahatähe väärtusest aastas.

See on kergemini mõistetav kui ükski Douglase tühistamisskeem. Selle pedagoogiline väärtus on tohutu. Ma mõtlen seda, et isegi üsna lihtsatel inimestel, kes on sellist raha kasutanud, on palju selgem ettekujutus sellest, mis raha ON, kui Cambridge'i majandusteaduse tudengitel üldiselt.

Kasutamata ostujõu pealt seisurahade kehtestamiseks on arvukalt alternatiivseid skeeme, kuid ükski neist pole üldiselt nii hariv. Näiteks Milhaudi plaan hariks vaid mõnda eksportijat ja importijat ning mõnda nende ametnikku.

Loomulikult, kui te emiteerite krediiti või raha või isegi spetsiaalseid rahaliike, mis ületavad saadaolevaid SOOVITUD kaupu, on teil inflatsioon ehk haigus, mis nurjab emissiooni eesmärgi, VÄLJA ARVATUD juhul, kui teil on valitsuse poolt hinnafikseerimine, nagu Douglas ja OPERATIVE täna Itaalias nõuavad.

Devalveerimine on petmine ja pealegi on see ostujõu drastiline vähenemine üldiselt. Inimene, kes valib devalveerimise aja, saab alati kedagi teist petta.
Isegi kui tal on head kavatsused, ahvatleb ja peaaegu sunnib ta spekuleerima pettureid ja raskustes olevaid mehi, kes näevad vaeva, et elada merkantilismi ja merkantilistliku liigkasuvõtmise keskkonna põrgus.

Kullaomanikud, olles kaugeltki kavalamad, kavalamad ja verd imevamad kui üldsus, on üsna loomulikult ja (kui me poleks sellised eeslid) õpetlikult loonud stabiliseerimisfondid, et oma huvide eest hoolitseda.

ORI on see, kes ootab, et keegi ta vabastaks.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Marksism, lagunemise doktriin, autor Francis Mcevoy

MARKSISM on Saksa juudi Karl Marxi propageeritud universaalse hävingu doktriin, mis on Venemaal leidnud poliitilise väljenduse „kommunismi” sildi all.
See viimane pettus, ilma pseudoteadusliku dialektilise materialismi žargoonita ja lollide kohta käiva jamata – proletariaadi diktatuur, inimeste vendlus ja muu –, ilmneb vaid despootliku riigikapitalismi režiimina, mida hoitakse üleval mõrvade ja terrori abil. Selle kollektiviseerimissüsteemis on domineerivaks teguriks kollektiivne vampirism.

On ilmselge, et denatsionaliseerunud intellektuaali utoopilist võrdõiguslikkust pole kusagil kunagi eksisteerinud, kuid see pole mitte poliitiline niinimetatud kommunism, mis seda riiki otseselt ohustab. See oleks lõplik kulminatsioon, kuid enne, kui idamaised komissarid saavad oma võimule tulla, tuleb potentsiaalsete ohvrite meeled sündmuseks ette valmistada, see tähendab vajaliku vastuvõtlikkuse astmeni moonutada ja mürgitada. Siin peitubki kultuurilise marksismi ülesanne, meele esialgne bolševiseerimine, mida soodustab liberalismi valimatu sallivuspsühhoos, mis on sotsiaaldemokraatiale omane ja viib selle lõpliku paratamatu kokkuvarisemiseni.

Seega on Venemaal marksismil praegu poliitiline ülekaal ja seeläbi kontrollib see kõiki tegevusvaldkondi, samas kui siin ja teistes demokraatiates on selle korrumpeeriv mõju seni peamiselt ilmne ühiskondlikus ja kultuurielus. See on palju salakavalam ja põhimõtteliselt hävitavam kui ükskõik milline pelgalt doktriiniline poliitiline tegevus, sest õõnestava materialismi kreedo, mis on peenelt rahva ellu juurutatud, hävitab kogu vaimsuse, moraalsed väärtused ja rahvuskultuuri. See on, tsiteerides Mommseni sõnu, „kosmopolitismi ja rahvusliku lagunemise aktiivne käärimisprotsess“. Paljud inimesed, nii poliitilise kommunismi vastased kui ka petised, aga ka suured osad pealiskaudsetest massidest, triivivad teadmatult kultuurilise bolševismi Saragossa merre paljude ebatervislike hoovuste tõttu, mis nakatavad tänapäeva elu.

Arvukalt on kurjuse lilli, mis ahvatlevad sensatsiooniotsijaid ja hedoniste
tänapäeva linnad oma mädanemise sillerdava läikega!

Võrrelge seda, mida tänapäeval kunstiks nimetatakse, Elizabethi ajastu kütkestavate saavutustega või teiste ja väiksemate ajastute saavutustega isegi käesoleva sajandi alguseni. Rahvameele kängumine *algas* tõsiselt tööstusrevolutsiooni tulekuga ja sellega kaasnenud talurahva hävinguga. Olles nüüdseks muutunud vormituks, ei ole see võimeline vaimsele nakkusele reageerima. Kõigele vaatamata suutis 19. sajand oma languses siiski näidata mõningaid suurepäraseid kirjanikke ja luuletajaid, häid maalikunstnikke ja võimekaid heliloojaid.

Mis on tänapäeva rahva intellektuaalne toit, meie õnnistatud demokraatia ambrosia?
Sürrealistlik maalikunst ja skulptuur, süngete ja moonutatud kujutluste orgia, mis leiab oma kakofoonilise vaste ümisevas ja kuumas rütmis – džunglimuusika, mis on rütmiliselt rikutud ööklubi neuroosiga. Filmid, mis on laetud erutuse, kosmopoliitsuse ja propagandaga. Raamatud ja ajakirjad, kas sensatsioonilised või seksuaalsed või mõlemat. Ajalehed, mis on täis valet, tühiasju ja fotosid, mis on pigem kavandatud tähelepanu köitmiseks naiste kehadele kui nende nägudele. On kummaline, et nii paljud „ilusad ja glamuursed preili nii-ja-nii“ peaksid oma seelikud üles tõmbama...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

pildistada lasta.

Majandussfääris annab liberalism, mis on kõigi demokraatlike parteide filosoofiline juhtmotiiv, takistamatult mängu kiskjalikele instinktidele ning tugevate poolt nõrkade ja vähem kavalate domineerimisele või hävitamisele. Apokrüüfilised humanitaarid, kes nördinult mõistavad hukka igasuguse füüsilise jõu kasutamise, ei nõua massilise rahavõimu kasutamise piiramist ega hoolimatu "ärivõime" majandusliku türannia rakendamist. Ja ometi võib olla ka teisi ja põlastusväärsemaid kiusamise vorme kui toores füüsiline vägivald.

Orjus ja allutamine ei ole alati ainult füüsiline. Inimesed, kellel pole ühtegi päästvat armu ega annet peale pelga kaubandusliku kavaluse, saavad ja teevadki seda, sundides teisi lõpmatult väärikamaid ja andekamaid inimesi armetusse majanduslikku sõltuvusse. Nad on toonud võitluse väljale, kus nad teavad end kindlad olevat võidus, kus valitseb täielikult Mammona seadus. Rahadiktatuuri all on kasum paratamatult esimene ja viimane eesmärk ning massiline standardiseerimine igas elufaasis pakub kõige ratsionaalsemat ja seega tulusamat meetodit avaliku piimalehma kurnamiseks. Rahvas leiab end üha enam finants- ja kaubandusahela süsteemi poolt domineerituna hällist hauani. Moraalsed, vaimsed ja kultuurilised ideaalid ei ole "tasuvad ettepanekud". Neid ei saa börsidel "sundida" ega "kannatada". Samuti puudub inimestel, kellel need ideaalid on, vajalik kuulekus ja apaatia, et saada standardiseeritud ekspluateerimise ja pettuse ohvriteks.

Seega marksistlik vaimne õõnestustöö marsib käsikäes kommertsliku materialismiga, „kasutades“ rumalust ja dekadentsi. Üks pretsedent laieneb teiseks (fraas, mis kristalliseerib tänapäevase demokraatliku mõtteviisi kokkuvarisemist), litsents sünnitab veelgi litsentsi ja kulmineerub kontrollimatu kuritarvitamisega. Kiilu klassikaline peenike ots surutakse siia, sinna ja kõikjale sisse ning pragu laienes, kuni „päris“ rahvas vankub oma langusesse.

Lagunemise apostlid nimetavad seda „progressiks“. See ongi progress, aga edasiminek neile endile määratud teel Gehennasse. Vaimse bolševismi reha progress, marksismi mädanenud sisikond, mis söövitab rahva elutähtsaid organeid – pahaendeline afrodisiaakum, mida dekadentsi nõiadarstid manustavad demokraatliku vabaduse, eneseväljenduse ja arenenud mõtte mitmesuguste siltide all. „Ajaga tuleb kaasas käia“ on mõttetu tunnuslause, justkui oleks praegune sotsiaalne anarhia „vääramatu jõu“ tagajärg ja Briti rahva parandamatuks saatuseks oleks langeda kosmopoliitse allakäigu keerisesse.

Moraalse ja kultuurilise mädanemisega kaasneb rassilise atroofia ja segarahvastumise doktriin ning samad mürgi destilleerijad on esirinnas rassi piiramise ja värvipiiri kaotamise kampaanias. Maarahvas, rahvusliku tervise ja kultuuri allikas, kägistatakse majanduslikult ning nende instinktiivse vastuseisu barjäär eemaldatakse. Viimased jäänused kogutakse linnadesse kunstliku ja ebaloomuliku keskkonna loomiseks, et muuta nad osaks juurtega väljarebitud megalopoliitsest massist, mis on loodusest lahutatud ja suurendab finantsdemokraatia passiivsete ja pimedate ohvrite arvu rahvusvaheliste ketipoodide ja kinode suurema kasumi nimel.

Ei nädalavahetuse reisid maale või mere äärde ega elamine aiaäärelinnades asuvates paarismajades ei suuda kompenseerida rahva täielikku hävingut, Inglise talurahva peaaegu täielikku hävingut, sest lisaks majanduslikele ohtudele on moraalsed, füüsilised ja kultuurilised tagajärjed ettearvamatud. Meie rahvamajanduse täieliku ümberkorraldamise ja ümberplaneerimise vajaduse ees pakub sotsiaaldemokraatia meile „rohelisi vöösid“ ja „rahvusliku vormisoleku“ kampaaniaid. Lapsikud leevendavad meetmed, liivalossid ja väljamõeldised. Nädalavahetuse põgenikud...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

mehhaniseeritud tsivilisatsioonist võtavad linna endaga kaasa oma mõtetes ja peegeldavad seda oma alateadlikes tegudes. See saadab neid nende kõnes ja kirjanduses, nende džässiplaatides kaasaskantavale grammofoni ja traadita raadiotele, nende linnalikul libedusel ja teesklustes.
Nutikas Alick asendab ammu unustatud Amyntast ja lühikestes pükstes steatootiline juuditar on tema Amaryllis. („Oo, Persephone laulja.“) Arkaadiat otsides leiavad nad maanteeäärse maja. Nad ei kuule Paani vilepille lehtpuulagendikel, vaid halavad neegridide džässlaulu või internatsionaali mahajäetud põldudel, mis ootavad „arengut“, kust haldjad on põgenenud.

Sellises allakäigu õhkkonnas õitseb marksism nagu Surnumere vili, samal ajal kui inimlikku nõrkust, ahnust, edevust ja pahesid hellitatakse ja ära kasutatakse. Ebatervislikke maitseid ja kalduvusi õhutatakse soovituste ja „juhtimise andmise“ propagandaga ning seejärel nimetatakse neid küüniliselt „avalikuks nõudmiseks“. Meie kaunimad tüdrukud demonstreerivad oma võlusid filmides, rahvusvahelistes tantsutruppides või „striptiisi tegemas“ välismaistes kabareedes inimkonna mitmevärvilise räpase ees.

Rahvusliku allakäigu apoteoos, kui seda ei kontrollita, on poliitilise bolševismi kontroll. Marksismi plaan on see salaja pseudoidealistliku sotsialismi maski all peale suruda, kui kollektiivne meel on kollektiivse lagunemise viirusega piisavalt mürgitatud. Marksismi käsilased õõnestavad ondatrite katku intensiivsusega ning iga vastutustundetu naudingute otsija, iga apaatne egoist ja iga rumal imbetsill, kes arvab, et on moekas või nutikas hukka mõista kõike traditsioonilist, patriootilist ja tervislikku, aitab meie rahvusliku allakäigu hoogu suurendada.

Kirjutis on seinal. Kas rahvas ei pilgu millelegi muule peale börsiaruannete, sporditulemuste, igapäevase armetute naudingute programmi, julmuste ja tagakiusamise õhutamise ning antifašistliku vihkamise litaania? On tähendusrikas, et kogu see hüäänilaadne urisemine on suunatud just nende vastu, kes on näinud ja mõistnud selle kirjutise tähendust.

Marksism lõikab kasu igast rumalusest ja nõrkusest, otsib ühist külge kõigis soomusrüüdes ning nõuab sallivust ja veelgi rohkem sallivust, kuni saabub aeg omaenda mõõtmatu sallimatuse pealesurumiseks.

Isegi kui selle kurjuse töö jääks vaid poolenisti teostatuks, oleks Britannia hinge hävitamine kindlasti liiga suur ohver Antikristuse altaril.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Vaenlane on liberalism, autor J. K. Heydon

ESIMENE OSA

T Rahvas on loomulik ühtsus, mis toimib elava organismina ühise armastuse tõttu, mis seob seda moodustavaid indiviide. See eksisteerib loomupäraselt, sest inimene on loomult nii sotsiaalne kui ka individuaalne; see eksisteerib ühise hüve nimel, mis, nagu Aristoteles märkis, on ülevam kui individuaalne hüve; ja seetõttu moodustab see elu, mis mõnes mõttes ületab seda moodustavate indiviidide elu igal konkreetsel hetkel.

Ma ütlen „mõnes mõttes“, sest tõde on alati tasakaalus vigade vahel, mis liialdavad ühte aspekti ja eiravad teist. On ekslik öelda Hegeli kombel, et rahvas ületab indiviidi igas mõttes, just nagu on ekslik öelda liberaalide kombel, et rahvas pole midagi enamat kui oma indiviidide aritmeetiline summa. Tõde peitub nende vigade vahel. Rahvas on osadest koosnev ühtsus ja seetõttu on tal suurem olemine kui tema osadel; sest see, mis koosneb, on suurem olemine kui see, millest ta koosneb. Sellel on koosseisu printsiip, antud juhul armastus, mis aktualiseerib selle komponentide potentsiaali ja moodustab seeläbi suurema olemise. Pealegi ilmneb rahva suurem olemine mitmel moel.

Rahval on teatud loomupärane surematus, mida selle üksikisikutel pole; tal on teatud määral loomingulist jõudu, mis on antud selle põhiüksustele, perekondadele; tal on õigus võtta üksikisiku elu piisaval põhjusel, mida ühelgi üksikisikul pole. Seega on ilmne, et rahvas, täiuslik kogukond, ületab seda moodustavad üksikisikud.

Kuid kõik see kehtib ainult loomulikus korras, mille kohaselt rahvas eksisteerib.
Inimene, indiviid, on erinevalt rahvusest üleloomulik olend. Tal pole rangelt võttes loomulikku eesmärki; tal on ainult üleloomulik eesmärk, millele on allutatud kogu tema loomulik elu, olgu see siis isiklik või sotsiaalne. Sellest järeldub, et rahvus, mis eksisteerib ainult loomulikus korras, on indiviidile allutatud lõplikkuse poolest. See eksisteerib loomu poolest just selleks, et selle indiviidid saaksid tekkida ja seejärel saavutada üleloomuliku eesmärgi, milleks nad on tekkinud.

See küsimus on äärmiselt oluline ja fašistid peaksid seda endale selgelt meeles pidama, vastasel juhul võivad nad oma seisukoha tugevuse tuuma ohtu seada. Sõna „totalitaarne” kasutamine on taunitav, sest see on väga mitmetähenduslik, eriti kui äsja tehtud eristus pole selgelt meeles. Kui kommunism on rangelt totalitaarne, eitades indiviidi üleloomulikku eesmärki või mingeid õigusi riigivõimu vastu, siis fašistid on mõnikord rahul religiooni suhtes halvustava suhtumisega, justkui võiksid nad õigusega väita absoluutset totalitarismi, kuid loobuvad sellest suuremeelselt usupraktikate puhul. Kui see esindaks nende tegelikku suhtumist, purustaks see kogu nende eesmärgi tugevuse, õigustades süüdistust, et fašism ei erine sisuliselt kommunismist. Hoidkem keskpäeval selge, et me peame rahvuslikku organismi indiviididest suuremaks ainult loomulikus korras ja ühise hüve nimel, mida tuleb mõista indiviidide üleloomuliku saatuse valguses.

Isegi kui see on selgeks tehtud, on sõna „totalitaarne” kasutamine ikkagi aegunud, kuna see viib ******e-raamatute konverteri DEMO vesimärkideni*******

Machine Translated by Google

Arusaamatus. See viitab sellele, et riik võiks valitseja tsiviilvõimu tähenduses nõuda õigust teha selliseid asju nagu laste äravõtmine vanemate kontrolli alt, kui seda peetakse sobivaks, isegi kui vanemad ei pruugi olla teinud midagi, mis oleks kaotanud oma loomuliku õiguse oma lapsi kasvatada. Riik ei saa muidugi sellist õigust nõuda, sest perekonna hävitamine on loomuvastane ja seetõttu ei saa see olla ühise hüve nimel. Fašistid ei taha esitada sellist ebaloomulikku väidet; kuid nad nimetavad end mõnikord rõhutamiseks totalitaarseteks, pidades silmas täielikku võimu ühise hüve nimel valitseda. Selline sõnakasutus on kaitstav, kuid see on liiga avatud väära tõlgendamisele ja isegi süütule arusaamatusele.

Pealegi on kavandatud rõhuasetus täiesti ebavajalik. Õige ilmaliku võimu doktriin ei vaja rõhutamist, sest see ütleb, et valitsejal on loomuseaduse kohaselt *täielik* võim ilmaliku hüve nimel. Ükski võim ei saa olla täielikum kui täielik ja sellega on parem asi piirduda, välja arvatud see, et vaadeldakse, mida ilmaliku hüve all mõeldakse.

Sellega seoses tuleb märkida, et rahvuslik organism ei ole ilma sisemise struktuurita. Vastupidi, see on kogu oma massis orgaaniline. Armastus on selle eluprintsiip, alates abielulisest ja vanemlikust armastusest perekonnas kuni patriotismini, mis annab rahvusele tervikuna isiksuse; ja nende piiravate ilmingute vahel moodustab see igasuguseid vahepealseid kontsentratsioone, poliitilisi, kultuurilisi ja majanduslikke, mis vastavad rahvuse või üksikisikute vajadustele erinevates sotsiaalsetes, kuid rahvusvähemustes. Mees võib olla korraga abikaasa, valija riiklikus ja rahvusvähemuste poliitikas, arst, mitme ettevõtte aktsionär, golfimängija, loodusteadlane, kunstihuviline ja palju muud; ja igas ametis, millest mõned on riikliku tähtsusega ja mõned mitte, leiab ta end teiste üksikisikutega ühendatuna ühise armastuse sideme kaudu.

Mõned orgaanilised kontsentratsioonid rahva sees on nii eluliselt tähtsad, et saame neid võrrelda vaid inimese peamiste organitega, teised aga on pigem dekoratiivsed. Seega on Valitseja selgelt rahva pea, Põllumajandus ja Tööstus on selle Käed ning Transport on selle Punane Veri; Avalikkus on rahvuslik Kõrv ja Armee on Kaitsev Nahk; Politsei on ehk Fagotsüüdid jne. Kuninglik Akadeemia seevastu on kena lohk, ihaldusväärne ja teenib eesmärki tervise ja õnne nimel, kuid vähem pakiline.

Kuna rahvusliku organismi elu on selline, siis järeldub sellest, et vabadus seisneb iga üksikisiku jaoks võimaluses saavutada harmooniline tasakaal kõigi oma elu aspektide vahel, mis on talle omased tema üldise ja individuaalse olemuse tõttu, olgu need aspektid individuaalsed või sotsiaalsed, olulised või ebaolulised. Ja mis veelgi olulisem, võimalust tuleb selles seoses mõista positiivses tähenduses, kuna armastus on sotsiaalse elu põhimõte.

Võimalus ei ole pelgalt *laissez faire* teha muudatust, mis võib olla praktiliselt võimatu, vaid kogukond peab pakkuma inimesele kõiki võimalusi ja julgustust saavutada harmoonia kõigis oma elu aspektides, nii et miski peale tema enda armastuse puudumise ei saa teda takistada.

Võimalust teises tähenduses, mis tähendab pelgalt aktiivse ennetamise puudumist, võib ehk nimetada vabaduseks, kuid see on kaugel vabadusest. Näiteks pakub eetika mitmesuguseid kriteeriume, mille abil saame vähemalt ligikaudselt hinnata, milline on töötaja õiglane palk antud oludes.
See palk ei saa mingil juhul olla väiksem kui palk, mis tagab mehe ja tema perekonna tagasihoidliku mugavuse, ning see on suurem kui see, kui inimese tööga osaliselt toodetud rikkus on enam kui piisav, et maksta tühine tasu kõigile rikkuse tootmises osalevatele inimteguritele. Kuid liberaalne teooria eirab eetika õiglast palka ja käsitleb tööjõudu kaubana, mida tuleb tööturult võimalikult odavalt osta; see arvab, et loomulik palk tekib tööjõu pakkumise ja nõudluse vabast vastastikmõjust;

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

ja see on palgateooria, mis on tänapäeva Inglismaa kogu liberaalses organisatsioonis kehastunud, isegi kui absoluutset *laissez faire'i* on sotsiaalseadusandlus märkimisväärselt piiranud. Neil asjaoludel ei pruugi olla täielik jama öelda, et töölisel on *vabadus* keelduda turupalgast ja nõuda õiglast palka, et tööandjal on *vabadus* maksta õiglast palka ja turupalka eirata. Majandusteadlased räägivad palgalepingust kui vabast lepingust ja sellel võib olla tähendus, just nagu on tähendus öelda, et mul on vabadus kuule ronida. Töölisel on vabadus vastu võtta ebaõiglast palka või liituda töötutega; meie vabas riigis ei ole töötu olemine karistatav kuritegu. Ja nii on ka tööandjal vabadus maksta ebaõiglast palka või alistuda oma konkurentide vabale konkurentsile ja lõpetada oma sotsiaalse funktsiooni täitmine tööandjana. Kuid ei tööline ega tööandja ei saa nõuda ega pakkuda õiglust ja samal ajal pikka aega oma sotsiaalse funktsiooni täitmist jätkata. Seetõttu ei ole kummalgi neist vabadust.

Vabadus nõuab absoluutse miinimumina õiglust sotsiaalsete funktsioonide täitmisel, sest õiglus on enne armastust. Kui armastus on sotsiaalse organismi eluprintsiip ja see ei saa avalduda paljas sotsiaalses õigluses, siis on selge, et sotsiaalne organism on haige ja vabadus kahjustatud. Vabadus on sotsiaalne tervis, sotsiaalne keskkond, kus indiviidil on kõik võimalused ja julgustus saavutada harmoonia kõigis oma elu aspektides.

See on tõeline vabadusteooria ja võrdleme seda vale liberaalse teooriaga, mille surmaagoonias anglosaksi tsivilisatsioon ikka veel mehiselt ja haledalt püüab edeneda. Oma parimal juhul ei samasta liberaalne teooria vabadust *laissez faire'iga;* see samastamine oli loomulik areng teooriast, mis oli algselt vähem ilmselgelt vale. Oma parimal ja esinduslikumal kujul käsitleb liberaalne teooria vabadust tasakaaluna isikliku tegutsemisvabaduse ja ühiskondlikust lepingust tulenevate kohustuste vahel, mille kodanikud on omavahel hea korra huvides sõlminud, ja mille lepingu tingimused tuleb kindlaks teha avaliku arvamuse põhjal, sest rahva hääl on Jumala hääl.

Individuaalne omakasu on ainus toimiv jõud, nimelt tavaline omakasu isikliku vabaduse kaalumisel ja valgustatud omakasu isikliku vabaduse vajalike piirangute kaalumisel. Armastus ei tule siin üldse mängu, sest kogu isikliku vabaduse ohverdamist, mis võib korra nimel olla vajalik, peetakse valgustatud omakasu poolt piisavalt seletatavaks.

See teooria võiks küll väga hästi toimida, kui inimesed oleksid täiuslikud. See oleks küll kunstlik ja lihtsalt vale oma sõnastuselt, aga ma ei näe põhjust, miks see ei peaks andma samu tulemusi kui tõeline teooria; sest omakasul oma täiuslikkuses on sama eesmärk mis armastusel, nimelt kõrgeima hüve valimine.

Aga me ei ole täiuslikud. Me oleme oma olemuselt head ja tõde armastavad, aga mitte täiuslikud; me oleme kindlasti kaldu omakasu poole, mida nimetatakse isekaks ja mis on armastuse vastand. Sellest moonutusest ei piisa, et muuta meid loomult millekski muuks kui heaks ja ilusaks, aga see on selge ja vaieldamatu plekk. Keegi ei eita ega saa selle olemasolu eitada, olenemata sellest, kas ta järgib kristlikku langemise doktriini või peab meid ahvidest üliinimeste suunas arenevateks.

Seega võite eeldada, et liberaalne teooria kaldub täiuslikust toimimisest sama palju kõrvale, kui inimkond kaldub täiuslikust valgustatusest omakasu hindamisel, aga mitte rohkem; ja võite küsida, millist paremat tööhüpoteesi saame ebatäiuslikus maailmas oodata või loota. On küll väga ilus rääkida armastusest kui ühiskonna eluprintsiibist; aga kuna armastusteooria toimimist mõjutab meie kalduvus isekusele sama palju kui valgustunud omakasu teooriat, siis mis kasu mul on ühe teooria asendamisest teisega?

Selline arutluskäik võib tunduda petlik, kuid see oleks vale, sest armastusteooria on tõene, samas kui ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

valgustunud omakasu teooria, mis võidan ma sellest, et vale teooria töötab paremini kui lihtsalt vale teooria peaks, sest armastus jääb seda aitama; ja ma tunnistan, et tõeline teooria ei tööta nii hästi kui peaks, sest armastus on saastunud isekusest. Aga kõigele vaatamata on ikkagi tõsi, et liberaalne teooria on vale teooria ja vale teooria inimasjades peab, kuna me oleme ebatäiuslikud, pikas perspektiivis paratamatult hukatusele viima. See peab nii olema, abstraktsetest põhimõtetest lähtuvalt.

Kuid ma ei pea toetuma abstraktsele arutluskäigule. Liberaalne teooria on meiega olnud piisavalt kaua, et võimaldada meil jälgida tegelikult toimivat hävitavat protsessi. Alguses sõnastatuna ei olnud selle toimimise ebatäiuslikkus ehk suurem kui inimkonna ebatäiuslikkus. Tegelikult ei olnud sellel üldse mingit märkimisväärset toimimist; alles siis, kui teooria leidis väljenduse majandusdoktriinis ja sellel põhinevas poliitilises tegevuses, kasvas selle toimimine ühiskonna liberaalseks organisatsiooniks, mis meid nüüd peaaegu abitult oma haardes hoiab.

Liberalismi puhtteoreetilise hüpoteesi väljendamine majandusteaduses ja sellel põhinevas poliitikas oli arutluskäigu küsimus; ja see arutluskäik oli degeneratiivse protsessi algus. Niikaua kui süda oli vaba vale teooria ümber lükkama, ei saanud olla tulemusi, mis oleksid inimkonna madalusest madalamad; kuid vale teooria põhjal arutlemine võib lõputult madaluse poole liikuda. Alguses oli oletatav tasakaal isikliku tegutsemisvabaduse ja korra nimel tehtud ohverduste vahel ehk vaid veidi isikliku vabaduse poole kaldu; aga kui inimesed selle vale tasakaaluga harjusid ja asja üle arutlema hakkasid, leidis nende isekas joon kergesti vabandusi, et tasakaalu veidi rohkem isikliku vabaduse poole kallutada. Ja nii protsess jätkus, kuni jõudsime palja laissez- *faire'ini,* mida pidulikult kuulutati kõrgeimaks majanduslikuks ja poliitiliseks tarkuseks.

Selleks ajaks olime me vale teooria orjad, vähemalt üksikisikutena. Polnud mõtet olla heasüdamlik; piiramatu konkurents oli päevakord ning seda kaitsesid nii riigi seadused kui ka kogu ühiskonnakorraldus; heasüdamlik inimene võis vaid ohkata ja endale kinnitada, et äri on äri, et majanduse seadused on džungli halastamatud seadused – söö või sind süüakse ära.

Kuid inimloomus jäi heaks ja ilusaks ning *laissez-faire'i* tulemused olid avalikult šokeerivad. Üksikisik ei saanud selle muutmiseks midagi teha, kuid kogukond tervikuna sai džungliseadust ohjeldada; ja nii juhtuski, et mehed pöördusid poliitilise tegevuse poole, millelt nad varem olid nõudnud tööstuse rahule jätmist, kutsudes seda üles üha enam sekkuma sotsiaalse seadusandluse kaudu.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Rahvussotsialist, autor William Joyce

THOMAS CARLYLE on tema eelkäijate seas esikohal, kelle kirjutistes ilmnesid mõned fašistliku filosoofia põhisuundumused ning nende hulgast panustasid palju Shakespeare ja Goldsmith; kuid Carlyle'i laiaulatuslikes kirjutistes pole midagi, mida võiks pidada muuks kui natsionaalsotsialistliku meelelaadi viljaks. Tal endal oli natsionaalsotsialismi vaim juba ammu enne selle nime tekkimist. Tema sõnad on alati patrioodi sõnad. Tema kirglik armastus kodumaa vastu poleks tema enda ajal ehk patriotismi testidele vastanud, sest ta ei armastanud abstraktsiooni, vaid rahvast; ja just siin peitubki vana ja uue patriotismi põhiline erinevus. Vana tegeleb ideede ja väliste joontega: uus tegeleb rahva tegelikkusega ja on patriotism, sest see on sotsialism ainsa auväärse tähendusega, mida sellele terminile saab omistada.

Selle lühikese artikli eesmärk ei ole kirjutada Carlyle'ist, teda kritiseerida ja lisada niigi mahukale üldistuste massile, mis paratamatult iga suure kirjaniku ümber kokku põimitakse. Veelgi vähem on meie eesmärk arutleda selle üle, mida ettevaatamatud nimetaksid „Carlyle'i poliitikaks“. Las need, kellel on küllaga aega, asuvad uurimistööle, mille eesmärk on näidata, et suur autor oli whig või tory. Selle tõestamine, et ta oli kumbki, oleks keeruline; aga peale raskuse oleks see kasutu, sest need iidsed terminid ei tähenda midagi sellist, mis tänapäeva Briti poliitikas eksisteeriks. Seetõttu, selle asemel, et proovida oma teesi tõestada, tutvustame lihtsalt veel kord Thomas Carlyle'i.

Neile, kes on temaga rumalalt pikalt hüvasti jätnud, las ta räägib ise ja tema sõnad pakuvad natsionaalsotsialistile nii inspiratsiooni kui ka kinnitust fašistlikule teooriale. Iga fašistliku natsionaalsotsialismi pooldaja on teadlik süüdistusest, mida tema liikumise vastu pidevalt esitatakse: et ta sepitseb vandenõu vabaduse hävitamiseks. Võib-olla tõepoolest, natsionaalsotsialistliku usutunnistuse vastu ei esitata sagedamini ühtegi süüdistust.

Heites pilgu raamatu *„Past and Present”* lehekülgedele , loeme:

> „Vabadus? Inimese tõeline vabadus seisneb selles, et ta leiab või on sunnitud leidma õige tee ja seda käima. Õppida või saada õpetust töö kohta, milleks ta tegelikult võimeline on, ja seejärel loa, veenmise või isegi sunni abil sama tegema hakata. See on tõeline õndsus, au, „vabadus“ ja maksimaalne heaolu. Kui vabadus pole see, siis mina isiklikult ei hooli vabadusest eriti.“

Tõenäoliselt pole kunagi olnud selgemat väidet, et ilma distsipliinita on vabadus võimatu.

Samamoodi näeme siin selget nõudmist tegutsemisõiguse järele. Nagu Sir Oswald Mosley ütleb: „Vabaduse algus on majandusliku kaose lõpp. Aga kuidas saab majanduslikust kaosest üle ilma tegutsemisvõimuta? Põhiseaduslikku vabadust tuleb säilitada, kuid see vabadus väljendub rahva võimuses valida parlament ja valitsus ning seega valida endale sobiv juhtimisvorm. Sellest kaugemale ta minna ei saa.“ Või tsiteerides ametlikku manifesti...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Briti Liit: Fašism on rahva juhtimine. See ei ole diktatuur sõna vanas tähenduses, mis tähendab valitsust rahva tahte vastaselt. See on diktatuur sõna tänapäevases tähenduses, mis tähendab valitsust, millel on rahvas ja täielik tegutsemisvõime probleemide lahendamiseks, mis tuleb lahendada, kui rahvas tahab ellu jääda.

Carlyle'i juhtimise ja autoriteedi doktriin ei hõlma kumbagi vanade parteide klassi suhtes omaks võetud hoiakut. Samavõrd eemaletõukavad on tema jaoks snobism ja klassivõitlus. Pikad tsitaadid on vaevalt õigustatud, kui need pole erakordselt väärtuslikud, kuid siin võtame endale vabaduse tsiteerida pikka lõiku, sest see on üks parimaid, mis meie keeles kunagi kirjutatud:

> „Ma austan kahte meest ja kolmandat mitte. Esiteks, see väsinud käsitööline, kes vallutab vaevaliselt maapealsete tööriistadega Maa ja teeb sellest meheliku. Minu jaoks on auväärne see kõva käsi; kõver, jäme; milles aga peitub kaval voorus, vankumatult kuninglik, nagu selle Planeedi valitsuskepil. Auväärne on ka see kare nägu, päevitunud, määrdunud, oma toore intelligentsusega; sest see on mehe nägu, kes elab mehe moodi."
> Oh, aga seda auväärsem oled sa oma ebaviisakuse pärast ja isegi sellepärast, et me peame sind nii haletsema kui ka armastama! Vaevalt palutud vend! Meie jaoks oli su selg nii kõver, meie jaoks olid su sirged jäsemed ja sõrmed moonutatud: sa olid meie ajateenija, kellele loos langes, ja meie lahingute pidamine oli nii rikutud. Sest ka sinus peitus Jumala loodud kuju, aga seda ei tohtinud lahti voltida; see pidi seisma kaetud töö paksude liidete ja moonutustega; ja sinu keha, nagu su hing, ei tohtinud vabadust tunda. Aga rüga edasi, rüga edasi: sa oled oma kohuses, ole sellest väljas, kes iganes tahab; sa rügad täiesti hädavajaliku, igapäevase leiva nimel.
>
> Teist meest austan ma veelgi kõrgemalt: Teda, keda nähakse vaimselt hädavajaliku nimel pingutamas; mitte igapäevase leiva, vaid Eluleiva nimel. Kas temagi ei ole oma kohustustes; püüdlemas sisemise harmoonia poole; ilmutades seda teo või sõnaga kõigi oma väliste püüdluste kaudu, olgu need siis kõrged või madalad? Kõrgeimaks kõigest siis, kui tema väline ja sisemine püüdlus on üks: kui me võime teda nimetada Kunstnikuks; mitte ainult maise käsitöölise, vaid inspireeritud Mõtlejaks, kes taevase tööriistaga vallutab meie eest taeva! Kui vaene ja alandlik töö, milleks meil on toit, ei peaks vastutasuks olema kõrge ja auline töö tema nimel, et tal oleks valgus, juhatus, vabadus, surematus? Neid kahte, kõigis oma astmetes, austan ma: kõik muu on aganad ja tolm, mis laseb tuulel puhuda, kuhu tahab."

Töö väärikust pole kunagi nii ustavalt väljendatud kui nendes ridades, mis üksi kuulutavad Carlyle'i suureks natsionaalsotsialistlikuks mõtlejaks. Lugematud sotsialistlikud kirjatundjad on samal teemal palju kirjutanud, kuid mitte ükski neist ei käsitle seda teemat sel viisil. Parimal juhul kujutatakse tööd raskusena ja halvimal juhul needusena, kusjuures nende üldine seisukoht on, et töö on otstarbekas ja vältimatu ebaõiglus, mida inimesele pannakse, kes peab end häbist lunastama, nõudes oma teenuste eest kõrgeimat hinda. Kuid ükskõik kui kõrget hinda ta ka ei saaks, on ta sotsialistlikus filosoofias vaid "palgaori". Seetõttu on huvitav lugeda, mida Carlyle'il on öelda kangelaslikkuse ja saavutuste motiivide kohta. Ta kirjutab: „See on meeste laim väita, et neid õhutab kangelaslikule tegutsemisele kergus, lootus naudingule, tasu – mingi suhkrune ploom selles maailmas või järgmises. Kõige viletsamas

> surelikus on midagi õilsamat. Vaesel vanduval sõduril, kes palgatakse mahalaskmiseks, on sõduri au, mis erineb õppevormide eeskirjadest ja päevasest šillingist. Aadama vaeseim poeg ei igatse ähmaselt mitte magusate asjade maitsmist, vaid üllaste ja tõeliste asjade tegemist ning enda õigustamist Jumala taeva all jumala loodud inimesena. Näita…"

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

> Kui ta seda nii teeb, sütitab ka kõige igavam igapäevane rügamine kangelase. Nad teevad suurt ülekohut inimesele, kes väidab, et teda võlub mugavus. Raskused, loobumine, märtrisurm, surm on ahvatlused, mis mõjutavad inimese südant. Kui süütad tema sisemise rõõmsa elu, on sul leek, mis põletab ära kõik madalamad kaalutlused.

Sellised tunded ei saa kunagi pärineda finantsdemokraatiast ega selle austajatest. Olgu märgitud, et Carlyle arutleb siin kangelaslikkuse, mitte pelgalt töö motiivide üle. Ta lööb lahti vana marksistliku dogma, mida tuntakse töö väärtusteooriana, juurte juurest ja hävitab selle. Ta näitab kõige selgemat arusaama sellest, mida Marx kunagi ei mõistaks: et loominguline intellekt ja kangelaslik tegu on täiesti võrreldamatud tavaliste tööprotsessidega; ja et inimese kõige õilsamaid ja seega kõige olulisemaid saavutusi ei saa mingil juhul liigitada pelgalt mehaanilise pingutuse kategooriasse.

Võib väita, et Carlyle kujutab inimest lihtsalt ebamõistliku või ebamõistliku olendina. Kui see nii on, on Carlyle'il õigus.

Mõnes ühiskonnas kahaneb kangelaslikkus äärmiselt madalale. Tänapäeval finantsdemokraatlikes riikides alahindavad ja vihkavad juudi finantsistid seda isegi, sest see annaks rahvuslikule iseloomule uhkuse, mis nõuab rahvuslikku iseseisvust; aga seda, et kangelaslik motiiv võib olla pigem reegel kui erand, on demonstreeritud Saksamaal ja Itaalias, kus, kuigi fašistliku süsteemi eesmärk on rahva saatuse tundmatuseni parandamine, on valdav enamus mehi valmis ohverdama kõike mitte materiaalse kasu, vaid põhimõtete nimel, mida nad pühaks peavad.

Meie autor näitab ühes väga silmatorkavas lõigus töö ja impeeriumi vahelist tõelist suhet. Kui väidetakse, et Thomas Carlyle oli pelgalt sotsialist, peame mõtlema propagandale, mida rahvusvaheline sotsialism on nii palju aastaid imperialismi vastu pidanud, ja tooma esile ühe silmatorkavama lõigu teoses „Sartor Resartus“:

„Tõsi küll, sina Kuldne Hofrat,“ hüüab professor mujal: „Liiga rahvarohke.“ Millise osa sellest arvestatavast maismaakerast olete te tegelikult harinud ja kaevanud, kuni see enam ei kasva? Kui tihe on teie rahvaarv Ameerika pampades ja savannides; iidse Kartaago ümbruses ja Aafrika sisemaal; Altai aheliku mõlemal nõlval, Aasia keskplatvormil; Hispaanias, Kreekas, Türgis, Sünges Tatarimaal, Kildare'i Curraghis? Üks mees ühe aastaga, nii nagu mina olen aru saanud, kui te talle Maa laenate, toidab ennast ja üheksa teist. Paraku, kus on nüüd meie ikka veel hõõguva, ikka veel laieneva Euroopa hengistid ja alariklased; kes, kui nende kodu on liiga kitsaks jäänud, astuvad appi ja juhivad nagu tulesambad neid üleliigseid vapruse masse; varustatud mitte nüüd lahingukirve ja sõjavankriga, vaid aurumasina ja adraga? Kus nad on? – Oma saaki säilitamas?

Siin on huvitav märkida näidet aristokraatia suhtes valitsevast suhtumisest, mida Carlyle peaaegu igal korral kordab. Ta oli liiga sügavmõtteline ja lõpmatult liiga aus, et teeselda aristokraatia tarbetust. Tema kirjutistes tehakse ikka ja jälle selgeks, et ta ei suuda ette kujutada ühtegi inimest, kes tegutseks kogukonnana ilma juhtide klassi juhtimiseta. Kuid see, mida ta sellelt klassilt ootab, on samuti väga selgelt välja toodud ja on teravas vastuolus sellega, mida tema aja inimesed said ja mida meie aja inimesed peavad veel väga lühikeseks ajaks saama. Ta tahtis ehitada tõelise Briti impeeriumi ja see soov on selgelt kirja pandud tema enda sõnadega:

> „Inglismaa, peagi mahutab see meie saar vaid väikese osa inglastest.“

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

> Ameerikas, Uus-Hollandis, idas ja läänes kuni antipoodideni välja, tekib Saksimaa, mis hõlmab suuri alasid maakeral. Ja mis suudab nüüd kõiki neid ühendada praktiliselt üheks rahvaks, nii et nad ei tülitseks ega tülitseks, vaid elaksid rahus ja vennalikus läbikäimises? Seda peetakse õigustatult suurimaks praktiliseks probleemiks, mille saavutamiseks on siin kõikvõimalikud suveräänsused ja valitsused.
>
> Mis seda saavutab? Parlamendi aktid, administratiivsed peaministrid ei saa. Ameerika on meist lahutatud niivõrd, kuivõrd parlament seda lahutada suutis. Ärge nimetage seda fantastiliseks, sest selles on palju reaalsust. Siin, ma ütlen, on Inglise kuningas, keda ei saa troonilt tõugata ei aeg ega juhus, ei parlament ega parlamentide kombinatsioon. See kuningas, Shakespeare, kas ta ei sära kroonitud suveräänsusega meie kõigi üle kui kõige õilsam, leebem, kuid samas tugevaim ühendav märk; hävimatu?

Järeldus ei ole muidugi see, et me tahaksime Shakespeare'i fašistlikuks keisriks, vaid see, et kõige tugevamad sidemed peavad tegelikult olema meie rahva vaimses kultuuris, olenemata sellest, kus maakera osas nad asuvad; ja lõppkokkuvõttes ei tähenda see väide midagi muud kui seda, et rahvaste käitumist ja saatust määravad nende filosoofiad, mida nad järgivad. Kõige õilsama filosoofiaga põhjalikult kursis olemine tähendab õilsate tegude tegemist; neegrite ja semiitide kultuuride räpases korruptsioonis allakäimine tähendab valge inimese hävingut.

Carlyle teadis, et ei lepingud ega konverentsid suuda luua maailma ühtsust, mida ta nii väga soovis. Selle saavutamine on võimalik ainult vaimse ühtsuse abil. Nagu me oleme teisel korral kirjutanud: „Kus puudub kollektiivne vaim, seal ei saa olla ka kollektiivset julgeolekut.“ Kuid see vaimse jõu allikas, see kultuur ja filosoofia saavad pärineda vaid tõelisest aristokraatiast, mis ei põhine sellistel klassikonventsioonidel nagu need, mis eksisteerivad finantsdemokraatias. Teisest küljest rõhutas Carlyle õigesti seost maaomandi ja rahva kultuuri mõjutamise võimu vahel. Raamatus *„Past and Present“* öeldakse tabavalt: „Maa on aristokraatia õige alus; kes iganes maad omab, see on rohkem kui keegi teine maavalitseja, maa peal elavate inimeste asekuningas. Nii on see ka tänapäeval, nagu see oli Henry Plantageneti ja abt Samsoni ajal, nii saab see olema ka edaspidi. Maa on meie kõigi ema; toidab, pakub varju, rõõmu, rikastab meid kõiki armastavalt: kui mitmel moel, alates meie esimesest ärkamisest kuni viimase uneni tema õnnistatud emarüpus, haarab ta meid kõiki otsekui õnnistatud ema kätega.“

Carlyle ei näinud aga tööstusrevolutsiooni tagajärgi täielikult ette. Ta ei suutnud ette kujutada päeva, mil kõik peaks olema hävinenud ning põllumees, talunik ja maaomanik langenud armetusse jõuetusse olukorda, koormatuna juudi liigkasuvõtmise ahelatega.
Ta poleks osanud arvata, et sellises haletsusväärses olukorras olev maaomanik võiks mängida heatahtliku aristokraadi rolli; sest tema jaoks oli aristokraatia võim ja võim tähendas vastutust ja teenimist. „Kõrge klass,“ kirjutab ta, „on ilma kohustusteta nagu kuristikule istutatud puu, mille juurtest on kogu maa kokku varisenud. Loodus ei oma ühtegi inimest, kes poleks märter. Mis mõte on õilsusel, kui see on õilis? Õilsus ei peitunud kunagi vapras teiste eest kannatamises, mitte teiste laiskuses meie eest kannatama panemises.“

Carlyle'i raamatutest võib tundide viisi lugeda lõike tema aja olude kohta, mis oleksid samavõrdselt rakendatavad ka meie olude kohta. Vaevalt tekib küsimus, kas parlamendiga on viimase saja aasta jooksul midagi juhtunud, kui lugeda:

„Parlament peab end iga pingutusega neist sügavatest rutiinsetest mitte midagi tegemise urgudest välja tõmbama ja õppima igast küljest ütlema midagi harivamat kui Laissez-faire. Kui parlament seda õppida ei suuda, mis saab parlamendist? Inglismaa töötavad miljonid küsivad oma ******e-raamatute konverterilt DEMO Watermarks*******”

Machine Translated by Google

Inglise parlament ennekõike, kas sa saad meid valitseda või mitte? Parlament oma privileegidega on tugev; aga vajadus ja loodusseadused on sellest tugevamad. Kui parlament ei saa seda teha, siis ennustame, et parlament teeb midagi muud ja asju, mis kõige kummalisemal ja mitte kõige õnnelikumal viisil selle tegemist soodustavad – ilmselt mitte parlamendi kasuks! Asi tuleb teha ühel või teisel viisil.“

Nagu ütles Adolf Hitler: „Etwas muss geschehen.“ Või nagu Oswald Mosley on täheldanud: „Riigi kahe suure organisatsioonilise partei mõlema süsteemi tulemus on lõpuks sama: stabiilsus segi reaktsiooniga ja vastupanu muutustele, koos progressiga segi tõkestava debati ja komisjonide vastutustundetusega, lõpevad ühtviisi kaosega. Mõlemad on vahendid asjade tegemise takistamiseks ja moodsa ajastu esimene nõue on, et asjad tuleks ära teha.“ See lõik teosest „Suur-Britannia“ näitab nõusolekut Carlyle'iga, mis liigub veendumusest kaugemale väljendusmeetodiks.

Meie autorilt võib valida suvalise lõigu, et illustreerida tema viha räpase vastu. Manchesteri koolkonna materialism:

„Nendel keerulistel aegadel,“ kirjutab ta, „kus sularaha maksmine on ainus ühenduslüli inimeste vahel, kuulutavad inimkonna töörahva klassid oma segasel, kuid äärmiselt veenval viisil töörahva liikmetele, et neid valitsetakse; et nad peavad seda tegema tšartismide, rämpspostituste, mürskude põletamise ja veelgi mustemate asjade karistuseks kui sularaha maksmine; ja on nii palju asju, mida sularaha eest osta ei saa! Sularaha on suur ime, kuid sellel pole kogu võimu taevas ega isegi maa peal.“

Pidades silmas kõike, mida Carlyle kirjutas ja mida tema kohta on kirjutatud, oleks nii lühikeses artiklis asjatu ja enesekindel püüda tema loomingut täielikult analüüsida. Oleks isegi rutakas valida tema kirjutistest lõike ja käsitleda neid pelgalt poliitilise usu avaldumistena. Sel põhjusel oleme omaks võtnud teise ja otsesema meetodi, valides tema tohutust loomingust juhuslikult lõike, mis ei ole mõeldud piirduma pelgalt poliitilise doktriini terminitega, vaid mis vaimus ja mõistuses on natsionaalsotsialistliku mõtte väljendused, mille üle iga fašist võiks uhke olla.

Kui väidetakse, et valikut on kahjustanud erapoolikus, on ainus vastus see, et ükski vastutustundlik inimene pole Carlyle'i kunagi vastuolulisuses süüdistanud. Filosoofia, mida leiame ühelt leheküljelt, leiame teiselt ja nii kuni köite lõpuni. Selle asemel, et eeldada, et meie esialgne väide on lugeja rahuloluks tõestatud, eelistaksime palju rohkem, kui ta otsiks tõestust ise Thomas Carlyle'i edasises uurimises, kelle mõtte kõvadus ja puhtus peaksid olema eeskujuks neile, kes järgivad rauaajastu terast kreedot, mis Mosley sõnade kohaselt „lõikab läbi illusioonide sõnavara uue reaalsuse saavutamiseni“.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

William Morris - Rahvussotsialist, autor Arthur Reade

Inglise sotsialistide suhtumine William Morrisesse on pikka aega põhjustanud tema austajate seas üllatust ja pettumust. See oli mees, üks 19. sajandi suurimaid, kes oma võimu tipul jättis paljud oma endised huvid hooletusse, et liituda sotsialistliku liikumisega. Ükski sama kaliibriga inglane polnud kunagi selle ridadega liitunud.

Ja ometi on ta teatud mõttes liikumises alati võõraks jäänud ja tema sotsialistidest kaasmaalased tunnevad teda sellisena. Tema suurust on nad kohati ebamugavalt tunnustanud, tema tööd ja saavutusi on küll silmakirjalikult tunnustatud, kuid nad pole talle kunagi oma südant pühendanud, pole teda kunagi enda hulka kuuluvaks ja oma inspireeritud juhiks pidanud. See positsioon on reserveeritud saksa juudi päritolu Karl Marxile.

See on fakt, mis heidab märkimisväärset valgust piinlikkusele, mida Morrise kohalolek sotsialistide seas tekitas. Ta oli tõepoolest nendega ühel meelel soovis teha lõpp räpasele vaesusele ja sellega kaasnevatele pahedele ning uskus, et sotsialism, ühel või teisel kujul, pakub väljapääsu. Kuid tema ellusuhtumine ja nägemus sotsialismist erinesid paljudes olulistes aspektides „seltsimeeste" omast ning ta tundis oma luudes, et ühiskond, mis neile end soovitab, oleks tema enda vangla. Ta võitles kohusetundlikult Marxiga ja püüdis teda kohusetundlikult endasse neelata. Tal oli isegi entusiasmi hetki „Kapitali" suhtes. Kuid pikas perspektiivis tekitas temas midagi, tugevamat kui tema pealiskaudne mina, mässu. Ta tahtis revolutsiooni – jah, aga see marksistlik ühiskond ei olnud eluviis, mis vastas tema nägemusele. See oli tema jaoks liiga mehaaniline, liiga abstraktne, liiga linlik; liiga kosmopoliitne, liiga mitteinglisepärane.

Marxi ja Morrise eluvaate vahel oli tõepoolest suur lõhe. Marx oli kosmopoliitne juut, Morris oli lõunainglane. Marx oli kabinetimees, Morris vabaõhu ja töökoja mees. Marx kallistas linna, Morris unistas alati maapiirkonnast, mis oli puhastatud „auru ja kolvilöögi nurinast", ning Londonist, mis oleks „väike, valge ja puhas". Marx oli masinaentusiast, Morris soovis taaselustada individuaalset käsitööd, mis oli Inglismaa ilusaks teinud. Marx oli materialist, kellel olid visioonid mehhaniseeritud ühiskondlikust organisatsioonist, Morris oli luuletaja ja sellisena natuke anarhist. Marx jutlustas klassivihkamist ja kodusõda. Morrise südame hüüd oli vennaskonna järele. „Vendluskond on taevas ja vennaskonna puudumine on põrgu: vennaskond on elu ja vennaskonna puudumine on surm! Ja tegusid, mida te maa peal teete, teete te vennaskonna pärast."

Seega, ükskõik kui palju ta ka ei pingutanud, polnud Morris sisimas kunagi marksist. Kosmopolitism, olgu see rahvusvahelise sotsialismi või rahvusvahelise rahanduse oma, oli tema jaoks ateem. Ta ei sündinud mitte ainult unenägude unistajana oma ajast, vaid ka sotsialistina. Sotsialistina oli ta millegi eelkäija, mis alles aja üsas oli. Tema vaimne side oli liikumisega, mis tekkis ja kogunes alles kaua pärast tema surma. Tema tegelik koht ei ole marksistide, vaid natsionaalsotsialistide seas.

Sest Morris oli tugevate kirgedega mees ja ükski tema elus polnud tugevam ega püsivam kui kirg Inglismaa vastu. Kui armastavalt ja mõistvalt ta kirjutab tema välimusest.

„Maa on väike maa, kitsaste merede vahele liiga suletud, et sellel oleks ruumi tohutuks paisumiseks; seal pole suuri tühermaid, mis oma sünguses üle jõu käiksid, ei…"

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

suured metsade üksildused, ei mingeid kohutavaid, tallamata mäemüüre: kõik on mõõdetud, segunenud, mitmekesine, libiseb kergesti ühest asjast teise; väikesed jõed, väikesed tasandikud, mis paisuvad kiiresti – muutuvad mägismaad, kõik ümbritsetud ilusate korrapäraste puudega; väikesed künkad, väikesed mäed, mida katavad lambateede müürid: ei vangla ega palee, vaid korralik kodu.

Sama südamlik tänulikkus valitseb ka kaunites Inglise maastiku kirjeldustes „Maapealse paradiisi" lugude sissejuhatustes, mis ilmuvad kuude kaupa, ning on pidevaks saateks sellele unistusele uuenenud ja ärganud Inglismaast, mis on „Uudiste eikusagilt" teemaks ning annab „John Balli unenäole" nii palju värvi ja sära. Morrise „Sotsialism" oli tõepoolest suuresti inspireeritud igatsusest päästa või taastada vanad Inglise väärtused, tema arhitektuuri hiilgus, tema maastiku ilu, individuaalne meisterlikkus, mis tegi käsitöölisteks isegi tema kõige tagasihoidlikumad inimesed, tema rahva iseloomu, mis oli „tõepoolest maalähedane ja kitsarinnaline, kuid tõsine, tõemeelne ja lihtsate harjumustega". Ta ütles kord Birminghami publikule, et Ülem-Thamesi ühes kõrvalises nurgas oli ta just näinud poolt tosinat „pisikest külakirikut, millest igaüks on ilus kunstiteos. Need on Thamesi-äärsete maakollide, nagu te meid nimetaksite, teosed – mitte midagi suurejoonelisemat. Kui samasugused inimesed neid praegu projekteeriksid ja ehitaksid, ei suudaks nad luua midagi paremat kui tavalised väikesed nonkonformistlikud kabelid, mida näeb hajusalt uutes linnaosades. Sellega nad vastavadki..." Ja Westminsteri kohta kirjutas ta, et „selle suure eepose autorid pole endast maha jätnud ühtegi nime. Sest see pole tõepoolest ühegi inimese, vaid Kagu-Inglismaa rahva töö. See oli meeste lahutamatu tahte töö, kes töötasid nii, nagu elasid, sest nad ei saanud teisiti..." Leida tänapäeva elust selle saavutuse, varasema, õnnelikuma Inglismaa vaimu ekvivalenti – see oli Morrise sotsialismi liikumapanev jõud.

Seega on tema tegelik koht sotsialismis, mis on lakanud olemast kosmopoliitne ja muutunud rahvuslikuks. Ja kuna ta on keskajast läbi imbunud, oleks ta tundnud erilist huvi kõigi nende rahvusliku sotsialismi aspektide vastu, mis meenutavad keskaegseid käsitööliste gilde. See, et korporatiivne riik peaks kodakondsuse rajama mitte ainult territoriaalsele alusele, vaid ka suure tööliste gildi aktiivsele liikmelisusele, oleks talle tundunud kõrgeima terve mõistuse kohaselt.

Ta oleks tõepoolest kahetsenud, et keskaja individuaalne käsitööline oli nii suures osas inseneri ja tehniku poolt välja tõrjutud. Kuid ta oleks tundnud, et organiseeritud töötajate kui selliste olulisuse tunnustamisel oli korporatiivne riik inspireeritud õigest ideest.
Liiga kaua oli poliitika olnud lahutatud tavainimese vajadustest ja soovidest ning jäetud nende juristide spetsialiseerunud kätesse, keda kelmikalt ette aetakse ja kelle monopolidest vihane rahvas raamatus „John Balli unenägu" nii innukalt vabaneda soovib. Raamatus „Uudised eikusagilt" on parlamendihooned pelgalt huvitav reliikvia. Inglismaad valitsevad inglased ja inglaste heaks ning riik on lakanud olemast nende finantshuvide ettur, mis tänapäeval manipuleerivad tema parteipoliitikaga Westminsteris.

Teine natsionaalsotsialismi tunnusjoon, mis oleks Morrise täieliku heakskiidu saanud, on põllumajanduse fundamentaalse tähtsuse rõhutamine. Morris, nagu ka tänapäeva natsionaalsotsialistid, ei kujutanud õnnelikku kogukonda ette suurlinnade, vaid peamiselt põllumajandusliku ühiskonnana. Maa on tema jaoks kirg. „Maa ja selle kasv ja elu! Kui ma vaid saaksin öelda või näidata, kui väga ma seda armastan!"

Aga mitte ainult luuletuste kirjutamise teemana. Ka tugeva rassi arendamise ja turgutamise teemana. Morrise jaoks oli üks maailma kauneimaid vaatepilte „rohelised aakrid, mille kasv oli alanud" ja ühes oma kirjas räägib ta augustist koos kuldse saagiga.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

põlde kui parimaid kuusid Inglise maapiirkondade nägemiseks. „Uudised eikusagilt“ pakub võluvat lugu heinategijatest Thamesi orus tööl, kõik rõõmsalt riietatud, nii et aas nägi välja nagu hiiglaslik tulbipeenar. „Kõik käed töötasid tahtlikult, kuid hästi ja järjekindlalt, kuigi nad olid rõõmsast jutust sama lärmakad kui sügiseste kuldnokkade salu.“ Maad polnud ammu enam ülalt alla vaadatud, hooletusse jäetud ega igav olnud. Mujal kirjutab ta: „Ma tahan, et linn oleks läbi imbunud maa ilust ja maa linna intelligentsuse ja elava eluga.“

Morris oleks tõepoolest entusiastlikult toetanud kogu seda doktriini, mis kannab nime majandusautarhia. Ta mõistis kaubanduse romantikat ja kasulikkust ning kujutas Londoni vana silla all rohelisi laineid loksumas.

> „Mõned vähesed kiilud, millel on Levantine'i sauad,
> lõigatud jugapuust põlenud mäel, ja teravatipulised
> purgid, mida kreeklaste käed rügasid täita, ja kalliks
> peetud nappide vürtside hulgast kaugest merest,
> Firenze kuldriiet ja Ieperi seinavaipu, ja Brüggi
> riiet ja Guienne'i sõrgutisi.“

Teatud ilusaid ja haruldasi asju tuleb tingimata hankida kaubanduse kaudu. Ilma tänapäevase majandusdoktriinita, mis räägib elamisest oma ekspordist, kõige ohverdamisest „soodsa kaubandusbilansi“ nimel, ei tundnud ta midagi peale põlguse. Õnneliku elu alus ja saladus seisnes tema jaoks asjade tootmises omaenda pinnasest. Selle tunde klassikalise väljenduse võib leida tema Burgdale'i meeste elu kirjeldusest selles üllas armastusromaanis „Mägede juured“. Teoses „Uudised eikusagilt“ on Inglismaa vabanenud sõltuvusest tohutust väliskaubandusest ning leidnud õnne ja märkimisväärse külluse omaenda ressurssidest.

Veel üks seos natsionaalsotsialismi ja Morrise vahel peitub Morrise filosoofias „ Kraft *durch Freude”* („Jõud rõõmu kaudu”). See langeb tihedalt kokku Morrise õpetusega töörõõmust. Suur osa tavalisest sotsialistlikust propagandast on suunatud töö kujutamisele needusena. See on Morrisest väga erinev. „Püüdsin mõelda, mis minuga juhtuks,” kirjutab ta, „kui mul keelataks igapäevane töö; ja ma teadsin, et ma sureksin meeleheitesse ja väsimusesse.” Kuid ta leidis, et „ükski töö, mida ei saa teha rõõmuga, pole tegemist väärt” ja ta püüdis oma sotsialismi kaudu tagada, et kõik tema kaastöötajad saaksid valida endale meelepärase töö ja armastada seda samamoodi nagu tema. Juba mainitud Thamesi-äärsete maapoegade kohta kirjutas ta: „Oli aeg, mil igaüks, kes midagi valmistas, valmistas lisaks kasulikule kaubale ka kunstiteose ja see pakkus neile „rõõmu selle valmistamine”. Ükskõik milles ma ka ei kahtleks, selles ma ei kahtle.” Ja viidates tänapäevale, ütleb ta: „Korralikult korraldatud ühiskonnas peaks igale töötamisvalmis mehele olema tagatud: esiteks auväärne ja sobiv töö; teiseks tervislik ja ilus maja; kolmandaks täielik vaba aeg vaimu ja keha puhkuseks.“ Kui kaugel me sellest tänapäeval oleme! Vaadates aknast Hammersmithi poole, kuuleb ta „karjeid ja kisa ning kogu seda alandavat pilti, mis on heidetud Shakespeare'i ja Miltoni hiilgavale keelele“ ning näeb „jõhkraid, hoolimatuid kujusid ja nägusid mööda minemas“. „Ma tean oma tunnete ja soovide järgi, mida need mehed tahavad, mis oleks neid päästnud sellest metsikuse sügavaimast sügavusest: tööd, mis edendaks nende enesest lugupidamist ja võidaks kaaslaste kiituse ja kaastunde, ning elukohti, kuhu nad saaksid rõõmuga tulla, keskkonda, mis neid rahustaks ja ülendaks; mõistlikku tööd, mõistlikku puhkust.“ Ta ei usu liigsesse spetsialiseerumisse – inimene peaks suutma oma käe pöörata paljude erinevate asjade poole. Ja rõõmu tuleb tunda nii pingutusest ja pingutusest kui ka õrnemast ja rafineeritumast tööst. „Uudised eikusagilt“ sisaldab elavat...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Kirjeldus meesterühmast, kes energiliselt teed parandavad, ja nende naudingust sellest, ning kahetsussõna, et jämedat tööd on praegusel utoopilisel ajal üsna vähe.

Teine kokkupuutepunkt Morrise ja natsionaalsotsialismi vahel on tema kirglik soov, et rahvas jõuaks oma juurteni. Algusest lõpuni oli ta suur põhjaeurooplane. Ta võis küll Hitleri rassiküsimuse rõhutamisega vaielda, pidades seda liialdatuks, kuid ta põlgas kosmopoliitilisust, mis selle rõhutamise tekitas, ja oli südames sügavalt põhjamaine. Kuigi ta armastas kõiki elemente, mis aitavad kaasa inglise iseloomu ja loo kujunemisele, tundis ta erilist kiindumust põhjamaiste juurte vastu. Seega, kuigi jutuvestjana tegi ta täieliku õigluse klassikalistele ja keldi juurtele, millest meiegi ammutame oma verd ja jõudu, jutustades nende saagasid südamliku entusiasmiga, on just põhjamaiste saagade ümber tema suurim entusiasm, eriti Islandi saaga, millest ta kirjutas nii teravalt ja liigutavalt teoses „Poems by the Way“. Selle tundmatud autorid olid leidnud „loitsu, mis sulatas hirmu udu“ ja nende poole pöördus Morris oma elu pingetes ning võis tagantjärele öelda: „Te olete mind minu vajaduses aidanud.“ See, et mehed neid lugusid ei teadnud, tekitas talle füüsilist valu ja neid oma teoses „Sigurd the Volsung“ jutustades andis ta lakkamatult välja kogu oma jõu. Ta külastas kaks korda Islandit ja hakkas seda pidama omamoodi meie rassi pühaks maaks.

Meie tänane nõrgenenud Inglismaa võiks mõnusalt hingata seda inspireerivat ja toniseerivat õhku.

Isegi nii lühikese pilgu põhjal on ilmne, et Morrise kiindumus natsionaalsotsialismi on äärmiselt silmatorkav. Tema tõenäolist kriitikat pole raske ette kujutada.
Ta oli suur luuletaja ja luuletajas on alati midagi anarhistilikku. Tema jaoks oleks natsionaalsotsialismi juures kõige vähem ligitõmbav asi suur rõhk, mida see tavaliselt riigile asetab. Seda tehes võib natsionaalsotsialistidel õigus olla; on vähemalt kindel, et suure kriisi ja ülemineku ajal, kui luuakse ja katsetatakse uusi vorme, on tugev ühtne juhtimine ellujäämiseks hädavajalik. Kuid alati on oht, et kõrgelt tsentraliseeritud organisatsioon, kuna see on stressirohketel aegadel sotsiaalse tervise jaoks vajalik vahend, võib venida ja muutuda eesmärgiks omaette ajal, mil on vaja suuremat vabadust. Natsionaalsotsialism saab selle ohuga toime tulla, kui ja millal see tekib. Samal ajal pole paha, kui nii jõuline eelkäija nagu William Morris tuletab meile meelde, et muudel võrdsetel tingimustel peaks natsionaalsotsialism, kui selle loodud uued vormid on kindlalt kehtestatud ja konsolideeritud, seadma eesmärgiks pigem väiksema riikliku sekkumise kui suurema sekkumise.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Juudi müüt autorilt „Skepticus”

A Briti Assotsiatsiooni aastakoosolekul Nottinghamis septembris 1936. aastal osales hr. H. G. Wells rääkis ajaloolisest tõest juutide rolli kohta religioosses mõtlemises, mida ta väitis olevat tugevalt liialdatud. Kui hr Wells oma kõne pidas, tulid vastama juudid igast seisusest ja panid paljusid mittejuutidest avaliku elu tegelasi hr Wellsi vaateid ümber lükkama. Juutide peamine argument nende vastustes oli – nagu see on olnud algusest peale –, et heebrea prohvetid on inimkonnale monoteismi õpetanud.

Suur probleem seisneb selles, kas seda heebrea väidet saab tõestada kiilkirjadokumentide ja klassikaliste autorite põhjal, mis mõlemad langevad kokku heebrea päritolu ja juudi kuningriigi perioodiga Palestiinas.

On erakordne, et kõik eespool mainitud allikad tõestavad nende väidete täpselt vastupidist.

Kahe Amenhotepi valitsusaja Egiptuse Keskmise Keisririigi (1750–1350 *eKr)* dokumendid näitavad kahtlemata, et umbes 1400 *eKr* tegid Ehnaton ja tema õukond religioosse revolutsiooni, kehtestades monoteismi riigiusuna. Faktid on hoolikalt kirjeldatud Cambridge'i vanaajaloo teoses.

Ladina ajaloolase Justinuse tõend juutide päritolu kohta Damaskusest on nüüdseks enam kui kindlalt kinnitatud Tell-Amarna kirjadega. See kirjavahetus näitab, et Kaanan oli sajandeid vaid Egiptuse piiriprovints, mille valduse pärast hetiid sageli vaidlesid. Kirjavahetuse keel oli babüloonia.

Neid Tell-Amarna kirju valgustavad lähemalt Boghaz-Keuy hetiitide arhiivid.
Mõlemad mainivad *habiru-* nimelist orjade klassi . Igas riigis juudi päritolu õpetlased eitavad, et *habirudel* oleks heebrealastega mingit pistmist. Tell-Amarna kirjades on huvitavaid detaile. Kuus Egiptuse vaaraole adresseeritud kirja on pärit Urusalimi (Jeruusalemma) kubernerilt *Abdi-hibalt .* Usun, et see Abdi-hiba on nime Abraham egiptuse transkriptsioon, igal juhul Süüria põliselanik, samas kui Vanas Testamendis on Aabraham pärit Kaldea Urist. Abdi-hiba on habirude poolt raskes olukorras (umbes 1400 eKr). Kirjas kirja järel palub ta Egiptuselt sõjalist abi. „Kuningale, mu isandale, mu Päikesele. Abdi-hibale, su sulase, kuninga, mu isanda jalge ette ma seitse ja seitse korda kukun. See, mida nad minu vastu süüdistavad, on laim. Vaata, ma pole prints... Vaata, ei mu isa ega ema ole mind sellesse paika seadnud; vägeva kuninga käsi on mind toonud mu isamajja.“

...

Teises abipalvekirjas vaaraole kirjutab ta: „Habirud vallutavad kuninga kindlusi ... kõik on hukkunud. Saatku mu isand kuningas oma maale abi.“

Vana Testament ei tea ühtegi neist ega hilisematest faktidest, mitte midagi Ramses II (1292–1225 eKr) ja Kaadesi hetiitide vahel peetud suurest maailmasõjast, kus kõik tolleaegsed organiseeritud riigid olid ühinenud ühe või teise kahest sõdivast poolega.

Kuningas Taaveti või Saalomoni kohta pole ühestki allikast peale suulise pärimuse ainsatki sõna.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Vanast Testamendist, mis kirjutati üles palju sajandeid hiljem, arvatavasti Babüloni vangipõlve ajal, see tähendab pärast 585. aastat eKr. Asjaolu, et neid üheski allikas ei mainita, ei välista tingimata nende olemasolu võimalust ja loo ligikaudset tõesust; seda enam, et Süüriast ja Palestiinast enim huvitatud riik Assüüria oli sel ajal varjus, see tähendab umbes 1000. aastat eKr.

Järgnev kiilkirjatõend tõstatab küsimuse Jahur-Jehoova päritolu kohta. Vana Testamendi traditsioon nime juudi päritolu kohta on hästi teada. Kuid Zinjirlist (Kesk-Eufrati org) leitud arameakeelsed raidkirjad näitavad selgelt, et Tiglat-Pileser III (740 eKr) sissetungi ajal Sam'ali maale oli seal väike iseseisev Y'di kuningriik, mis on tõepoolest Yaudi. Selle Y'di dünastia asutas ilmselt 8. sajandil eKr KrL; tema järglaseks sai Parra I, kes on jätnud raidkirja oma jumalale Hadadile. Seega selgub, et Yaudi kuningas Azrian, keda kuni selle arameakeelse raidkirja avastamiseni samastati Juuda kuningas Asarjaga (2. Kuningate raamat, 15.), kuulus keskmise Eufrati dünastiasse. See ilmutus on tekitanud ka Vana Testamendi loos suurt segadust.

Assüüria sõjalise võimu perioodil, alates Assurnatsirpal II-st (884–860 eKr) kuni Assüüria lõpuni (612 eKr), mainivad assüürlased ühte Samaaria ja ühte Juuda kuningat. On kummaline, et Iisraeli ja Kaananit ei mainita. Need olid väikesed vürstiriigid, mis olid alati Assüüriale ja lähemale Damaskuse kuningriigile maksukohustuslased. Oma 35 valitsusaasta jooksul tungis Shabuanassar III (859–824 eKr) Süüriasse ja Palestiinasse neliteist korda. Ta mainib vähemalt viit sissetungi, mille käigus ta viis Palestiina rahvast Assüüriasse. Tiglat-Pileser IV (745–728 eKr), Sargon II (722–705 eKr), Sanherib (705–682 eKr), Azarhadon jne. tungisid kõik omakorda Süüriasse ja Palestiinasse ning laastasid neid, igaüht neist mitu korda, ja viisid inimesi Assüüriasse ja Babülooniasse. Nagu Egiptuse Amenhotep IV, oli ka Zoroaster laulnud hümne Päikesele ja Ahuramazdale, mis oli monoteismi puhtaim vorm, juba 8. sajandi algusest eKr.

Üks jumal Ahuramazda, headuse ja puhtuse allikas, jäi ellu ka pärast Zoroasteri enda märtrisurma – ja tõenäoliselt tänu sellele. Selle tõestuseks on see, et ahhemenlased (alates 548. aastast eKr) võtsid Ahuramazda oma ainsaks jumalaks. Nüüd saab tõestada, et Zoroaster elas 8. sajandi esimesel poolel eKr. Süüria ja Palestiina rahvad, kes olid küüditamise tagajärjel laiali pillutatud üle kogu Assüüria impeeriumi, ei oleks Zoroasteri monoteistlikust doktriinist täiesti teadmatud.

Vanas Testamendis öeldakse, et Babüloonia kuningas Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezer) Vanas Testamendis viis juudi rahva vangistusse (umbes 555 eKr). Babüloonia tekstides sellest pole andmeid. Aga eeldades, et see on tõsi, mis on kõige tõenäolisem, kalduvad Babüloonias olevad juudi vangid, eriti pärast Jeruusalemma templi hävitamist, loomulikult sügavamale mõtlemisele. Zoroastri religioon pidi seal olema üsna levinud.

On tõendeid selle kohta, et Lääne-Aasiat raputas sügavalt Assüüria täielik langus (612–606 eKr) ja aaria rasside esiletõus, kes kõik enam-vähem Zoroasteri kummardasid. Ühe jumala idee pidi imbuma isegi sellise konservatiivse rahva hulka nagu babüloonlased. Babüloonia viimane kuningas Nabunaid (553–538 eKr), olles teadlik tõusulainest, püüdis ohtu ennetada.
Ühe või teise ettekäändega kogus ta pealinna kõik Babüloonia linnade ebajumalad ja kohalike jumalate kujud. See tegu tekitas kohalike preestrite ja nende arvukate käsilaste seas tohutut rahulolematust. See on ilmselt üks põhjusi, miks Babüloonia armee ei osutanud vastupanu, kui Kyros (538 eKr) vaikselt linna sisenes ja Babüloonia impeeriumile lõpu tegi.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Vana Testamendi traditsioon ütleb, et Kyros vabastas juudi vangid. Minu arvates ei hoolinud see leplik pärslane üldse linnaelanikest, kui ta vaid andisiraha sai. Minu arvates tõid juudi monoteismi Palestiinasse Babüloni vangid. Esra 1. peatüki ja teiste kroonikate peatükkide kriitiline ülevaade on sellise tõlgenduse suhtes vastuvõtlik. Juutide seas kasvas rassiteadvus – kui see oli enne suurt hajumist aastal 71 pKr – Babüloni vangistuse tagajärjel. Kogemus oli tõestanud, et liiga paljud jumalad ei olnud inimkonda päästnud. Lunastuse tõenäosus ühe kõikvõimsa jumala kummardamise kaudu oli suurem.

Õpetlasi on hämmastanud tõsiasi, et kogu hellenistliku perioodi vältel oli juutide seas levinud suhtlusvahend kreeka keel. Loomulikult eksisteerisid ka Suurkohus ja preesterkond. Semiitide põliselanike peamine kõnekeel näib olevat olnud aramea keel. Ei ole võimalik kindlaks teha, kas juudi preestrid omavahel heebrea keelt rääkisid.

Kahtlemata on Cicero Rooma vabariigi intelligentsim ja õiglasem riigimees. Täieliku korruptsiooni ja ohjeldamatuse maailmas on ta üksi Catoga, kelle vastu pole esitatud ühtegi altkäemaksu ega väärkäitumise süüdistust. Tema kirjutised tõestavad tema intellektuaalsete võimete ja arutluskäigu ulatust. Sadade konsulite ja pretorite seas on ta ainus konsul, kes naasis Kiliikiast auväärse mainega. Cicero on ülev poliitiline mõtleja, õiglane ja aus. Ta on võõraste rahvaste suhtes väga objektiivne. Ta kirjutas kreeklaste kergemeelsusest, lüüdialaste orjalikkusest, kuid ei nimetanud kedagi neist kunagi Borne vaenlasteks. Ainult juute nimetab ta ikka ja jälle "meie vaenlasteks". *Sequitur auri ilia invidia Iudaici.*

Järgmine asi on süüdistus juudi kulla kohta ... *Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret* – Itaaliast ja kõigist meie provintsidest pärit juutide poolt Jeruusalemma eksporditava kulla kohta. . . . . *Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit. Kuid* sellele barbaarsele ebausule vastu seista oli väärikas tegu, hukkamõistu suur hulk juute, kui nad olid sageli kõige suuremad juudid. vabariigi huvide kaitseks peetud assambleed .

. . *Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta* – meie vaenlaste juutide usutunnistus ei olnud takistuseks. . . jne jne.

See Cicero kõne on ilmselt üks ilusamaid ja isamaalisemaid ladina keeles ilmunud teoseid; viimase viiekümne aasta jooksul pole aga ilmselgetel põhjustel selle kooliväljaannet riigikoolides ja ülikoolides ilmunud. Samal põhjusel pole ilmunud ka Tacituse teose *"The Histories"* ühtegi väljaannet . Tacitus (Annalium.il.85) mainib, et keiser Tiberiuse ajal andis senat välja dekreedi, mis keelas Egiptuse ja juudi jumalateenistuse ning saatis 4000 juudi vabakodanikku Roomast Sardiiniasse välja ja ülejäänud pidid Roomast viivitamatult lahkuma.

Tacitus väidab ühes lõigus, et juudi kuningriigi kõige edukamal perioodil (sajand eKr ja kuni Jeruusalemma hävitamiseni Tituse poolt aastal 70 pKr) kummardasid juudid oma templis eesli pead (Tacitus: Historiarum V. 2-5).

Horatiusel ja Juvenalisel on nende kohta palju muudki öelda. Constantinus, keda kutsuti Suureks, pani toime õuduse, lubades Vana Testamendi kanoniseerimist esimesel Nikaia kirikukogul aastal 325 pKr. Umbes põlvkonna või kahe jooksul said juudid kogu ristiusumaailmas prohvetite poegadena väga populaarseks. Kuid vaevalt möödus sajand (st viienda sajandi algusest), kui massidel neist kästi Konstantinoopolist ja Aleksandriast lahkuda.

Pole kahtlustki, et ristiusumaailmale kättemaksuks juudid

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

mängisid märkimisväärset rolli islami liikumise organiseerimisel. Ometi on väga kummaline, et hoolimata juutide osutatud teenetest külvasid esimesed kaliifid neile peale hirmuäratavat fanatismi.
„Raaba rahvastena” ei sundinud araablased kristlasi kunagi islamit omaks võtma, välja arvatud ametliku kutse kaudu. Kuid kuni Abbasiidide kaliifideni (850 pKr) ei tunnistanud islam juute monoteistidena.
Terved Levanti piirkonna juudikogukonnad sunniti usku vahetama ja mehed aeti islami armee esiridadesse.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Moslemimaailm ja Palestiina, autor A. Yusuf Ali

PSÕJA-AEGNE Briti poliitika Palestiinas on olnud Suurbritannia ja moslemimaailma suhetes pidev valupunkt. Selle tekitatud arusaamatused olid juba 1920. aastatel piisavalt halvad – 1930. aastatel oli nende tekitatud kuumus nii tohutu, et oli plahvatusoht. Ja sel armuaastal 1938 on maailma olukord nii kiiresti halvenenud, et keegi ei saa endale lubada Palestiina ignoreerimist kui olulist tegurit maailma tulevase rahu saavutamiseks. Briti võimud on ebamääraselt mõistnud oma võimatut olukorda ja saatnud kahe aasta jooksul välja kaks komisjoni, et aidata neil probleemi lahendada. Nad pole aga mõistnud moslemitunde tugevust ja vankumatut alust, millel see tunne põhineb.

Ei ole tõsi, et ainult araabia maad on sellest küsimusest huvitatud. Igal nädalal edastavad India ajalehed uudiseid kohtumistest riigi erinevates keskustes, kus avaldatakse kaastunnet araablastele ja palutakse Suurbritannial muuta oma poliitikat Palestiinas.

Mitte ainult moslemid, vaid ka hindud on sellest küsimusest huvitatud. On tähistatud rohkem kui üks Palestiina päev, mille puhul on peetud jõulisi kõnesid. Hijrat (vabatahtlik pagulane lahkumine) ja valitsusega koostööst keeldumine on pakutud välja kui vahendeid võimudele surve avaldamiseks. Hollandi suveräänsuse all olevad Jaava moslemid on näidanud üles sama elavat huvi ja on oma valitsusele palju piinlikkust tekitanud. Prantsuse moslemikolooniates lisab Palestiina tunne oluliselt Prantsuse koloniaalpoliitika ees seisvaid väga keerulisi probleeme. Ja on loomulik, et ka araabia riikides endis on kaastunne oma araabia vendade vastu ja nördimus Palestiinas praktiseeritava repressiooni ja ebaõigluse vastu tugevalt väljendunud.

Jeemeni prints Saiful Islam väljendas oma kroonimisdelegatsiooniga 1937. aastal Londonis toimunud kohtumistel avalikult oma ja oma rahva sügavaid tundeid. Diplomaatilise korpuse liikmetega peetud vastuvõtul kõneledes ütles ta: „Kõik maailma moslemid tunnevad kaasa Palestiina araablastele ega rahune enne, kui Palestiina küsimus on lahendatud araablaste kodanikuõigusi kahjustamata.“ Ja Jeemen pole sellest ajast peale vait jäänud, vaid on teinud mitmesuguseid pingutusi lahenduse leidmiseks.

Iraak on olnud veelgi pealekäivam. Praegune Iraagi peaminister on teinud avaldusi, mida mõnes ringkonnas on kritiseeritud kui „läikivaid eksimust“. Kui need olidki eksimused, siis olid need vähemalt inspireeritud siirast murest, et Briti arvamust ei tohiks Palestiinas edasisteks vigadeks eksiteele viia. Arvatakse, et tema hiljutine (1938. aasta sügisel) Londonisse oli peamiselt mõeldud Palestiina küsimuse mõistliku lahenduse pakkumiseks ning see oli vastuseks väga tugevale arvamusele selles küsimuses, mis valitseb tema enda rahva seas Bagdadis. Transjordaania kui naaber ja teatud mõttes sama geograafilise piirkonna osa on muidugi sügavalt huvitatud. Saudi Araabia kuningas Abdul Aziz Ibn-Saud on seni säilitanud diplomaatilise vaikuse, kuid tema alamad, tulihingeline Ikwan, on ehk ühed tähtsamad araabia rühmitused, kes jälgivad Palestiina sündmusi enam kui platoonilise huviga.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Süüria on oma uue vabaduse sünnivaludes suveräänse Araabia riigina ning araablaste vaade Palestiinale pole kusagil elavam teema kui Damaskuses. Ajalooliselt ja geograafiliselt on Palestiina osa Süüriast ning Palestiina mässul on sündivas Süüria vabariigis suurim kaastunne ja toetus. Jeruusalemma suurmufti on pagulane ühes Süüria osariigis – Damaskus on olnud ja on üks olulisemaid Palestiina araablaste eesmärgi toetamise keskusi. Bludanis (Damaskuse lähedal) on peetud mitu rahvusvahelist moslemite kongressi. Viimane selline kongress toimus Kairos 1938. aasta oktoobris. Sellel osalesid erinevate riikide seadusandlike kogude moslemitest liikmed. See lubas kaitsta Palestiinat, luua riigis riikliku valitsuse ja loobuda teostamatust ideest luua Palestiinas juudi rahvuskodu. Vahetult pärast parlamentaarset kongressi toimus Kairos proua Sharawy juhtimisel rahvusvaheline araablaste eesmärgi toetajate naiskohtumine Palestiinas. Egiptlased, nii rahvas kui ka nende usu- ja parlamendijuhid, toetavad seda eesmärki kogu südamest. Ja Egiptus on araabiakeelse maailma intellektuaalne keskus.

Seega on meil praktiliselt üksmeelne hääl moslemimaailmas juudi ambitsioonide vastuseisus Palestiinas. Ka araabia maade kristlased on selles küsimuses oma moslemitest vendadega täiesti ühel meelel. Pole liialdus öelda, et kogu Lähis-Ida on selles küsimuses tulihingeline ning kogu moslemimaailm on kaastundlik ja teeb koostööd.

Nende riikide võim ja tähtsus kasvavad järk-järgult. Nende ambitsiooniks on moodustada kompaktne *blokk* ja selle eesmärgi saavutamiseks on sõlmitud mitmeid lepinguid. Iraan ja Türgi on mõnega neist lepingutest ühinenud. Kas on mõttekas võõrandada Lääne-Aasia ja Põhja-Aafrika elanikkonna selliseid olulisi elemente, et täita Balfouri deklaratsiooni, mis iseenesest oli vastuolus araablastele antud lubadustega? Tõepoolest, kui juutide nõudmised tuleb täita, rikuks nad Balfouri deklaratsiooni enda olulist osa, sest hr Balfouri kiri lord Rothschildile, mis avaldati 2. novembril 1917, sisaldas allpool kursiivis sõnu:

> *„Me pooldame juudi rahvale rahvusliku kodu loomist Palestiinas ja anname endast parima, et seda eesmärki hõlbustada,* mõistes selgelt, et ei tohi teha midagi, mis võiks „rikkuda Palestiina olemasolevate mittejuudi kogukondade kodaniku- ja usulisi õigusi”.“

Deklaratsioon oli mitmetähenduslik ja vastuolus Briti hea usuga araablaste suhtes. See on osutunud praktikas teostamatuks ja on tekitanud palju kahju Briti prestiižile moslemimaailmas. See on praegu maailmapoliitikas pidev haavand ja tõenäoliselt tekitab tulevikus palju segadust ja ebastabiilsust. Inglismaa vaenlased leiavad sealt paljulubava propagandavälja ja ei jäta kriisi või ohu ajal oma võimalusi kasutamata. Kindlasti oleks intelligentne ja hästi haritud arvamus sellise farsipoliitika vastu jõuline.

Siiani oleme käsitlenud ainult poliitilisi küsimusi. Vaatleme seda küsimust õigluse küsimusena. Jeruusalemm ja Püha Maa pole pühad mitte ainult juutidele; need on veelgi pühamad kristlastele ja moslemitele. Kristluse rajamise keskne sündmus toimus sellel maal. *Urasjid al-Aqsat* mainitakse Koraanis selgesõnaliselt püha paigana (17. 1, 5 ja 7). 1868 aasta jooksul, alates templi hävitamisest Tituse poolt aastal 70 *pKr,* on juute riigist välja aetud. 2500 aasta jooksul (alates Babüloonia vangipõlvest)

Juutidel pole riigis olnud ülemvõimu. Umbes kuue sajandi jooksul (Joosua ajast 1254 eKr kuni Nebukadnetsari Jeruusalemma vallutamiseni 587 *eKr)* püüdsid nad valitseda segariiki.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

elanikkonnast, vaid olid omavahel jagunenud. Nende tegelik võim kestis vaevalt kaks põlvkonda, nimelt Taaveti ja Saalomoni valitsemisajal (1055–977 *eKr).* Nad ei moodustanud kunagi enamust elanikkonnas, mis koosnes vilistitest (kelle järgi on nimetatud Palestiinat) ja erinevatest araabia hõimudest, nagu edomlased, amalekid, moabiidid jne. Juudid on maal olnud vaid vahelduva eduga ja vaid vähemuses.

Kas on sellistes oludes õiglane rääkida Palestiinast kui juutide maast? Õigem oleks väita, et see on osa Jazirat-ut Araabiast, Araabia saarest, mida peaaegu täielikult ümbritsevad Vahemeri, Punane meri, Araabia meri, Pärsia laht ja Eufrati-Tigrise org.
Majanduslikult saab Araabia, kui see kunagi iseseisvaks saab, end ülal pidada vaid viljakate rannikualadega, mis ümbritsevad selle liivaseid kõrbeid. Juriidiliselt ei tee Suurbritannia mandaat Palestiina üle Palestiinast Briti territooriumi ega anna Suurbritanniale õigust maad oma äranägemise järgi käsutada. Ta on „sõltumatu riigi“ usaldusisik ja tema ülesanne on „anda haldusnõu ja abi“, mitte anda osa oma territooriumist võõrastele ega hoida seda endale. Rahvasteliidu lepingus (artikkel 22) öeldakse Palestiina ja Süüria kohta: „Teatud kogukonnad, mis varem kuulusid Türgi impeeriumile, on jõudnud arenguetappi, kus nende olemasolu iseseisvate riikidena saab ajutiselt tunnustada, tingimusel et mandaadil olev isik annab haldusnõu ja abi kuni ajani, mil nad on võimelised iseseisvalt tegutsema. Nende kogukondade soovid peavad olema mandaadi valimisel peamine kaalutlus.“

Palestiina algse elanikkonna enamuse, st peaaegu kõigi peale hiljuti sissetoodud võõra elemendi, üksmeelne soov on, et nad kuulutataks suveräänseks ja iseseisvaks riigiks. Nad on selle eesmärgi nimel võideldes toonud tohutuid ohvreid ja valanud vabalt oma verd. Seega on Suurbritannia ainus auväärne tee järgmine:

Mandaadist loobuma;

Anda territoorium üle rahvale suveräänse rahvana, mille põhiseadus on koostatud inimesed ise;

Keelata igasugune tulevane juudi immigratsioon;

Sõlmida uue riigiga leping juudi vähemuse mõistlikuks kaitseks, kes otsustavad jääda riigi lojaalseteks liikmeteks ja järgida selle seadusi, pakkudes kokkulepitud kohaliku autonoomia tagatisi põhimõttel, et *factum vale quod fieri non debuit;*

Võimaldada vaba lahkumisvalikut neile, kes ei soovi olla osariigiga inkorporeeritud.

Selline korraldus soodustab tulevikus rahu ja arengut ning lõpuks teeb õiglust ahistatutele araablastele. See oleks üks viimaseid Versailles' lepinguga toime pandud räigeid ebaõigluse tegusid, mis heastatakse õigluse, hea südametunnistuse ja olukorra tegelike asjaolude mõistliku arvessevõtmise põhimõtete alusel.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Fašism ja dialektika, autor A. Raven Thomson

Fašismi katkematu areng Euroopas näib viitavat uue ajaloolise protsessi olemasolule, mida ei saa eitada, vaid mis liigub oma paratamatu lõpu poole.

Marksistid, kes arvasid, et on prohvet Karlilt pärinud ajaloolise progressi täiusliku seletuse, on nüüd täiesti segaduses selle ootamatu tagasilöögi seletamise osas, mis on nende strateegilisele plaanile laastavalt mõjunud just hetkel, mil võit tundus proletariaadi käeulatuses. On täiesti õigustatud nimetada fašismi "kapitalistide organiseeritud väljenduseks otsusekindlusest mitte millegi ees võimul püsimiseks kinni pidada", nagu teeb hr John Strachey; kuid see ei seleta fašistlike juhtide enesekeskset suhtumist suurimatesse kapitalistidest ega nende täielikku finantsvabaduse allutamist riigi heaolule.

Uurime marksistlikku süsteemi „Materialistlikku ajaloo tõlgendust“, et näha, kus see on valesti läinud. Kõigepealt peame tagasi pöörduma Hegeli juurde, sest nagu Lenin märkis: „Marx on ilma Hegelita arusaamatu.“ Hegel polnud kindlasti materialist; vastupidi, ta oli idealist. Ta uskus, et universum on kõik vaim või õigemini, kõik „idee“. See ei meeldinud juudile Karl Marxile; kuid oma nähtuste selgitustes leiutas Hegel süsteemi nimega „Dialektika“, mis köitis Marxi peent meelt tohutult.

Hegeli universumi kontseptsioon oli inimintellekti tohutu pingutus, võib-olla inimkonna suurim vaimne saavutus. Ta nägi aukartustäratavat vaatemängu kõikehõlmavast „ideest“, mis oli haaratud lõputusse enesetundmise protsessi. Selles protsessis olid kõik nähtused, sealhulgas inimkonna enda olemasolu, osad laias ja keerulises „dialektikas“ ehk argumendis, mille abil „idee“ vaidles iseendaga lõpliku tõe või õigemini „enesetundmise“ otsinguil. Ta pidas seda protsessi mingi „teesi“ või tõe aspekti korduvaks postuleerimiseks, just nagu teadlane postuleerib teooriat keemiliste või füüsikaliste faktide selgitamiseks.

Kuna see tees tegelikult kogu tõde ei hõlmaks, pressiks see välja „anteteesi“ ehk vastandkontseptsiooni, mis seejärel astuks „dialektilisse“ võitlusse „teesi“ mittetäieliku eeldusega. Nii nagu teadusliku teooria vastased esitavad selle vastu argumente.

Lõpuks sellest dialektikast tuleks välja ”süntees”, mis hõlmab nii teesi kui ka antiteesi aspekte tõe lähemal hindamisel. Kuna see süntees moodustaks seejärel uue, kuid ikkagi mittetäieliku teesi, kutsuks see esile edasise dialektilise võitluse, edasise sünteesi ja nii edasi, püüdes saavutada lõplikke teadmisi. Jällegi on paralleel teadusliku uurimistöö edenemisega lähedal. Väga loomulikult pidas Hegel inimest ja eriti organiseeritud, tsiviliseeritud riiki kõrgeimaks austuseks kui idee dialektilise täiustamise kõige arenenumat instrumenti. Siit pärineb üsna ekslik arvamus, et Hegel propageeris riigi kummardamist. Tegelikult oli Hegel panteist; võib-olla kõige intensiivsem monoteist, keda inimkond kunagi tundnud on.

MARX JA DIALEKTIKA

Marxil oli vähe Hegeli intellektuaalset võimekust, kelle süsteem on välja toodud vaid kõige algelisemates vormides.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

ülaltoodud vormi, kuid ta klammerdus dialektilise protsessi külge klassivõitluse selgituse ja õigustusena. Jagades Hegeli lugupidamist inimese ja organiseeritud riigi vastu, oli Marx eriti huvitatud ühiskonna arengust dialektilise protsessi tingimustes. Nähes ühiskonda tootmisvahendina, mitte nagu Hegel teadmiste vahendina, pidas ta "töölisi" ainsaks ühiskonna osaks, kellel on õigus austusele, ja mõistis hukka ühiskonna ebatäiuslikkuse, mis andis võimu ja prestiiži parasiitidele ja mittetootjatele.

Marksistlik „materialistlik ajalootõlgendus“ põhineb ühiskonnaklasside dialektilisel võitlusel, mille lõppeesmärk on klassideta ühiskonna täiustamine, kus kõik „töötavad“, see tähendab, et kõik on kaasatud tootmisprotsessi. Kuigi see marksistlik skeem jääb kaugele Hegeli filosoofia ülevast universaalsest kontseptsioonist, ei saa see jätta pälvimata kõigi realistide kaastundliku tähelepanu, kes lükkavad tagasi nii idealismi kui ka materialismi kui terviklikud eksistentsifilosoofiad. Me ei pruugi jagada marksismi eelarvamust materiaalsete tootjate kasuks ja võime siiski jätta auväärse koha tõe otsijatele, olgu see siis kunsti, teaduse või religiooni kaudu, kuid me mässame ühiskonna domineerimise vastu mis tahes sektsiooniklassi poolt, eriti kui see klass ei panusta ei tõe tundmisse ega rikkuse loomisse.

ARENEV TSIVILISATSIOON

Ükskõik, milline ka poleks meie vaade Hegeli filosoofia lõplikule tõele, ei saa eitada, et Hegeli „kolmnurk“ – tees, antiteesid ja süntees – moodustab nii looduses kui ka ühiskonnas eksistentsi põhirütmi. Alates prootoni ja elektroni ühinemisest aatomiks kuni mehe ja naise ühinemiseni perekonnaks – leidub sama põhiline kolmnurkne alus. Ühiskonnas kehtib sama seadus jätkuvas dünaamilises protsessis, mille Marx kahtlemata õigesti arvas lõppevat täiusliku klassideta ühiskonnaga. Jälgime seda protsessi Euroopa tsivilisatsiooni arengu kaudu.

Tänapäeva Euroopa kauge algus pärineb barbarite hordide mõjust Rooma impeeriumile. Millist täiuslikumat näidet dialektilisest protsessist saaks tuua? Rooma tsivilisatsiooni teesi, mis oli kunstlik, materialistlik ja dekadentlik, vaidlustas selle antitees – saksa barbaarsus, mis oli loomulik, idealistlik ja mehelik. Tulemuseks oli peaaegu täiuslik süntees pärast kibedat dialektilist võitlust vallutamise, tagasivallutamise, orjastamise ja vandalismi ajal, kui Rooma varemetele kerkis feodaalsüsteem, mida juhtisid barbarite juhid, kes siiski kandsid traditsioonilisi tiitleid Rooma keiserlik valitsus – dux (hertsog), comes (krahv), imperator (keiser) jne, valitsedes villeinide üle, kuid hiljuti vabastatud teenistusest Rooma villades.

See feodaalsüsteem põhines täielikult sõjalisel võimul, mis pakkus mõõgakaitset vastutasuks isandale teenimise eest. Väga loomulikult dialektilise protsessi käigus (mida Marx täielikult ignoreeris) kutsus sõjaline võim esile selle täieliku antiteesi-vaimse võimu. Feodaalparuni võimule esitas väljakutse preestri võim ning keskaega iseloomustas kiriku ja riigi suur võitlus, mis kulmineerus paavsti ja keisri rivaalitsemisega, mis lõppes Canossas paavstivõimu võiduga, ning hämmastava sõjalise ja vaimse võimu sünteesiga ristisõdades.

Paavsti ülemvõim, mis oli koondunud Itaaliasse, muutus aga provintsiaadlile talumatuks, kes murdis reformatsiooni käigus lõpuks Rooma võimu ja rajas Euroopa iseseisvad riigid, lõhkudes ristiusumaailma varasema ühtsuse. Järgmine süntees järgnes, kui aadlikud ja vaimulikud ühinesid absoluutse monarhia teenistuses. Pole oluline, kas

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

See saavutati Henry VIII halastamatute meetodite või Louis XIV peenekoelisuse abil, kes tegi kardinalist oma juhtiva riigiministri: nii protestantlikes kui ka katoliiklikes riikides lõpetas monarhia süntees ilmaliku ja vaimse võimu dialektilise võitluse.

Monarhia oli aga vaid sünni- ja vaimulikkonna privileegide kaitse ja õigustus – need on aristokraatlikud privileegid, mida Karl Marx ekslikult „feodaalseks" nimetab. Nüüd oleme lõpuks jõudnud lühikesse ajalooperioodi, mis huvitab ainult marksiste – perioodi, mil materialistlikud motiivid hakkavad idealistlike motiivide üle domineerima ja klasside domineerimine hakkab tunda andma. Paratamatult pani lihtrahvas pahaks ja tõstis mässu aristokraatlike pretensioonide vastu ning suur mäss, Prantsuse revolutsioon, „hull aasta" 1848 olid vaid sündmused laialdases dialektilises võitluses, mis lõppes aristokraatia kukutamisega. Ometi lõpetas halastamatu sünteesiloogika ühe privileegi, et alustada teist, veelgi hullemat kui varem. Rahakotist uhked kodanikud asendasid maaomaniku aristokraatiat. Sünniprivileeg asendus rikkuse privileegiga.

Aristokraatia andis teed plutokraatiale.

KAPITALISM

Nii saabus kapitalism ja uus klassisõja dialektika privilegeeritud omanike ja sümboolset sirpi ja haamrit hoidvate tööliste ja talupoegade proletariaadi vahel. Nagu feodaalmaaomanik, toetus ka tööstuskapitalist oma positsiooni säilitamiseks puhtale jõule ja nagu feodaalmaaomanik, kohtas ta ka tööliste õiguspühi, kes olid vastu nende negatiivsele vastupanule tema positiivsele võimule. Ametiühingud ühendasid töötajaid ja arendasid välja nende õiguse streikida ja töölt keelduda võimsa kaitserelvana.

Organiseerimine oli selle operatsiooni oluline osa ja kõigis läänemaailma riikides tekkisid ulatuslikud ametiühinguliikumised.

Tööstuskapitalistid vastasid sellele, luues omaenda tohutud trustid ja ühingud, mis peagi ulatusid kaugele üle riigipiiride rahvusvahelisteks föderatsioonideks, mida ühendasid rahvusvahelise finantsmaailma ülimad kapitalistlikud ülemvõimud. Samal ajal laiendasid ka töölised oma ametiühinguid üha suuremateks organisatsioonideks, otsides rahvusvahelisi sidemeid ja otsides lõpuks Moskvalt ja Stalinilt juhtrolli maailmarevolutsioonis. Nii kasvasid välja rahvusvahelise finantsmaailma ja rahvusvahelise sotsialismi konkureerivad organisatsioonid, mis olid valmis selleks, mida marksistid hellitavalt lootsid pidada sotsiaalse aastatuhande viimaseks võitluseks. Kummaline paralleel tõepoolest feodaalse Euroopa rahvusvahelise organisatsiooniga keisri ja paavsti juhtimisel selleks, mida miljonid inimesed tol ajal kujutasid ette kui religioosset aastatuhandet.

Miks on seda aastatuhandet talumatult edasi lükatud? Tootmisvõimsus on viimaste aastate teaduslike leiutiste ja tehnika arenguga tohutult laienenud, kuid ometi on rahvamasside elatustase endiselt madal ja sotsiaalsed olud taunitavad.
Samal ajal tähendab tootmise suurem efektiivsus vaid tohutu töötute armee loomist. Kuidas seda seletada? Miks sotsiaalne revolutsioon tule all püsib?

VÕIMU PRIVILEEG

Selgitus on selles, et võimule orienteeritud organisatsioonid toovad kaasa oma korruptsiooni. Hiiglaslike ametiühinguorganisatsioonide areng annab nende organisatsioonide juhtidele tohutu võimu.
Seejärel muutuvad nad vastumeelseks riskima oma organisatsioonidega klassisõja kulminatsioonis, et luua klassideta riik, kus sellised organisatsioonid kaotavad oma peamise õigustuse.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Nii miljonite meeste ülemustel kui ka miljoneid raha käsutavatel monopoolsetel kapitalistidel on omaette huvi säilitada süsteemi, mis annab neile suure isikliku võimu.

Seega on meil uus ja korrumpeerunud süntees. Rahastajad ja ametiühinguametnikud sõlmivad vaherahu ning hiljem isegi liituvad, et kaitsta süsteemi, mis on nii kasulik mõlemale. Esimene reetmine toimus siis, kui ametiühingu juht Ben Turner kohtus rahvusvahelise juudi finantsisti Alfred Mondiga (hiljem lord Melchett) ja allkirjastas kurikuulsa Mondi-Turneri lepingu, millega ta hülgas löögirelva. Teine ja tõsisem reetmine toimus hiljuti, kui ametiühingute ülemused ja maailmakapitalismi rahastajad ühinesid, et "kaitsta demokraatiat" ja "säilitada vabadust". Rahvusvahelistus, mida otsiti esmalt laiendatud organiseerimisvahendina klassisõja jaoks, saab omaette eesmärk, mille nimel töötajad peavad olema valmis ohverdama palku, töötingimusi ja elu ennast. Nii tulevad palved Abessiinia ja Tšehhoslovakkia, Hiina ja Hispaania eest, samal ajal kui tööpuudus ja viletsus kodus kasvavad.

Mis see kõik muud on kui vana tuttav võitlus privileegide – seekord võimuprivileegide – säilitamise eest. Selline on marksistliku klassisõja armetu lõpp läänemaailmas. Sünniprivileeg asendus rikkuseprivileegiga: mõlemad kummardavad nüüd meeste ja raha ülemuste võimuprivileegi ees.

KLASSITA REVOLUTSIOON

Dialektiline protsess sellega aga ei lõpe. Ajaloole ei saa hüüda „Stopp“ samamoodi nagu tõusulainele. Monopoolsete privileegide tees kutsub paratamatult esile oma antiteesi ja see antitees on kõigi finants- ja ametiühingute türannia all kannatavate klasside massiline rahvaliikumine. Lõpuks ometi tekib lootus tõelisele „klassideta“ riigile, sest „ülemuse valitsuse“ antitees on „klassideta“ revolutsioon. Kõik klasside privileegid on nüüd likvideeritud. Ainult vähestel meestel on miljonite töötajate või miljonite aktsiate poolt neile antud võim ja nad kasutavad seda võimu tänapäeval süsteemi säilitamiseks, mis seda pakub. Nende meeste vastu tõuseb klassideta revolutsiooni tõusulaine.

Pole üllatav, et see uus revolutsiooniline jõud peaks võtma riikliku kuju.
Ainult patriotism on alati olnud emotsioon, mis on ühendanud kõiki ühiskonna klasse ühises tegutsemises. Seega pöörduvad kõik klassid patriotismi poole, et vabaneda türanniast, mida harrastavad kas võõramaalased ise (enamasti juudid) või mehed, kes on pühendunud rahvusvahelisele maailmavaatele.

Seega mängib fašism oma rolli ühiskonna dialektilises arengus. Kahekümnenda sajandi revolutsiooniline liikumine on sama tõeliselt osa ajaloolisest protsessist kui kunagi varem kaheksateistkümnenda sajandi demokraatlik liikumine või üheksateistkümnenda sajandi proletariaadiliikumine. Tõepoolest, järgmine süntees annab juba tunda. Võimu vastutustundetu kasutamine on esile kutsunud rahva mässu. Võib eeldada, et see mäss võtab anarhilise vormi isikliku võimu nördinud eitamises. Ometi haarab rahva mäss vastuseks paratamatule sünteesiseadusele võimu kui ainsa vahendi türannia alistamiseks. Fašismi põhimõte on vastutustundlik võimu kasutamine populaarse rahvusliku juhi poolt, kellele rahvas on usaldanud volitused tegutseda nende nimel. Rahvusliku mässu poolt vaidlustatud vastutustundetu võim loob tõelise sünteesi rahvuslikust autoriteedist, mis vastutab oma võimu kasutamise eest rahva heaks.

VÕITLUSE LÕPP?

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Jääb üle vaid arutada, kas fašismi klassideta revolutsioon lõpetab sotsiaalse protsessi ja täiustab klassideta riiki. See peab suuresti jääma tuleviku küsimuseks. Võib loota, et dialektika võib nüüd ulatuda rahvusest kaugemale maailmakorra täiustamiseni või tõusta poliitilisest kõrgemale kultuurisfääri. Igal juhul tundub loogiline eeldada, et klassideta revolutsioonil on palju suurem võimalus luua klassideta riik kui tahtlikul klassirevolutsioonil nagu kommunism, mis on loonud Nõukogude Venemaal riigi, mis on endiselt ägedalt mures klassidevahelise rivaalitsemise pärast ja loob kiiresti oma bürokraatliku türannia põhjalikult puhastatud kommunistlikust vähemusest.

Samuti on oluline, et iga fašistlik riik on olnud sügavalt huvitatud ühiskonna orgaanilise struktuuri loomisest ja kõigi kunstlike klasside erisuste allutamisest riigiteenistusele.
See näib kindlasti viitavat sellele, et klassideta revolutsioon viib klassideta riigi rajamiseni ja seega klassiprivileegide eest peetava võitluse lõpuni, mille Marx hukka mõistis. On täiesti võimalik, et rahvuslik revolutsioon saavutab selle, mida marksismi rahvusvaheline revolutsioon ei suutnud saavutada.

Igal juhul ei taotle ükski fašist juudilikku „aastatuhandet“, mil võitlus lakkab ja tekib stagnatsioon. Meile piisab sellest, et peame tegelema oma aja kurjusega ja osalema ajaloolises protsessis, mis toob taassünni räpasesse materialismi vajunud ajastusse. Klassivõitlus on materiaalse isekuse sümptom. Keskaegne Euroopa tundis teisi eesmärke ja kõrgemaid ideaale. Lõpetagem klassivõitlus, et lääne inimene võiks oma pilgu pöörata õilsamate asjade poole. Me tervitame neid tulevasi võitlusi, neid suuremaid konflikte, mis on veel ees.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Francis Mcevoy "Mulla päranduseta"

TSIIN on nii palju meist, kes teie sarnaselt, Suurbritannia talurahvas, sündisid ja kasvasid avamaal ning kes enne, kui moodsa kapitalismi ränk türannia nad viljatutesse linnadesse elatist otsima ajas, tundsid rõõmu ärgata igal hommikul puhtas õhus linnulaulu või puude vahel tuule kohina, päikese kuma, pakase nõelamise või vihma pehme rohuplagina saatel. Me armastasime loodust kõigis tema meeleoludes ja aastaaegadel, sest me olime osa temast. Me elasime ülima lihtsuse ja seetõttu sügavaima rahuloluga elu. Parimad kõigist Jumala kingitustest inimkonnale – karm tervis ja meelerahu – olid meie päralt, sest me ei rikkunud ühtegi seadust, ei inimlikku ega jumalikku. Me palusime elult nii vähe – ainult seda, et töötada tagasihoidliku tasu nimel ja seeläbi teenida piisavalt, et elada oma isade maal.

Kuid mustad päevad saabusid põllumaadele. Meid hävitas süsteem, mis surus Briti rahva kontoritesse ja tehastesse ning jättis põllumajanduse välismaalastele. Britid valmistasid imporditud toiduaineid.

Pole tähtis, kui palju selline süsteem inimesi füüsiliselt, intellektuaalselt, moraalselt või ... kahjustab. seab nad sõja ajal näljahäda ohtu, on see mõne jaoks „tasuv ettevõtmine“.

Ja nii me jõudsime suurlinnadesse, majanduslikku orjusse. Meist said ametnikud, tehasetöölised, ketipoodide abilised, kaotasime näolt päevituse ja elasime palgaorja ärevat hingetut elu. Meile öeldi, et peaksime olema tänulikud ja vajadusel võitlema demokraatia poolt meile jagatud õnnistuste eest. Demokraatia, mis kehastab ahnust, materialismi, tühisust ja iga inimliku vajaduse ja instinkti ärilist ärakasutamist. Inimkonna kägistamine, mis oli väljaspool Nõukogude Venemaad ajaloos seni tundmatu. Elagu „väike inimene“, standardiseeritud nagu masstoodanguna toodetud auto, teenistuskorterite ja äärelinnade „Babbittide“ parv, keda propageeritakse, ekspluateeritakse ja jõhkralt töödeldakse „meie Inglismaal“!

On tõsi, et kõik pole veel maalt lahkunud, aga kui kaua veel saavad rängalt kannatanud jäänused jätkata võitlust põhimõtteliselt vaenuliku majanduskorra vastu, mis peab kodusõda tehase ja talu vahel? Inglismaa talupojad, meie maa on ekspordikapitalismi ori, mis paneb kogu oma rõhu linnadele, industrialiseerimisele ja linnastumisele.

Mida see teile pakkuda saab, kui vaid ajutist leevendust teie kahaneva arvu kisa vaigistamiseks ja teie pettekujutlustes häälte austusavalduse võitmiseks? Teile on öeldud, et teie heaks tehakse midagi; kinnitus, mis on ilmselt sama väärtuslik kui põlastusväärse mälestuse loosung „kangelastele sobivad kodud“. Kui olete tõestanud selle mõttetust, siis laske sellel oma Briti mehelikkuse ja traditsioonide nimel jääda viimaseks korraks. Briti Liidul on poliitika, mis päästab teid ja Suurbritanniat ning võimaldab kõigil, kes seda soovivad, ja neid saab olema leegion, naasta oma isade maale. Te olete kahtlemata palju kuulnud ja lugenud meie diskrediteerimiseks, aga kas te pole kunagi mõelnud, et selleks võib olla põhjus – et me võime vaidlustada huve, mis ei ole teie, meie ega rahvahulkade omad? Kas kogu see halvustamiskampaania on teie arvates nii väga omakasupüüdmatu? Kas teile öeldakse veel, mis teile meeldib või mitte, kas teie poliitilised arvamused piirduvad suvaliselt "vanade gängide" pettusega? Hinnake meie poliitikat ise, nii nagu see teid mõjutab, ilma et see annaks petise ajakirjandusele reetlikke õhutusi. ******e-raamatute konverter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Te näete, et oleme tulihingelised natsionalistid, kes on täielikult pühendunud Suurbritannia mulla heaolule. Ka tööstus õitseb, sest seda toetab raha, mis praegu rahastab välismaalasi, kuid mitte põllumajanduse arvelt. Tänapäeva ebaühtlase ja antisotsiaalse majanduse asemele tekib õiglane ja tervislik tasakaal.

Meie, maalt pärit pagulased, armastame mulda sama palju kui kõik teist. On vale väita, et meie eesmärgiks türannia. Me ei saaks, isegi kui tahaksime, Suurbritannia rahvast türanniseerida.

Maapiirkonna surm ennustab rahva surma, sest mullast võrsub kõik elu, nii füüsiline kui ka vaimne. Teie, kes te neid tõdesid instinktiivselt mõistate, peate teadma, et meie, kes me neid oma lippudele kaunistame, ei ole eksiteel.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Ettevõtte majandusteadus, autor A. Raven Thomson

A Praeguse majandussüsteemi kokkuvarisemine on tänapäeva maailmale loonud suure probleemi. Me ei saa enam taluda süsteemi, mis mõistab enamiku meist vaesusesse keset inimkonna ajaloo suurimat küllust, mis jätab miljonid inimesed ilma õigusest ise elatist teenida ja lähendab üha enam sõjaohtu rahvusvahelises võitluses maailmaturgude kokkutõmbumise pärast. Mis on selle universaalse kokkuvarisemise põhjus? Kus me oleme valesti läinud?

Enne kui saame täielikult mõista probleemi põhjust, peame arvestama organiseeritud ühiskonna kolmekordse olemusega järgmiselt: —

- Keskvalitsus, millel on õigus planeerida ja juhtida riigielu.
- Mitmed sotsiaalsed grupid erinevate eesmärkide ja huvidega.
- Initsiatiivi ja ettevõtlikkusega inimeste mass.

Üheksateistkümnenda sajandi klassikaline majandusteooria käsitles peaaegu täielikult ühiskonna kolmandat ja kõige vähem organiseeritud aspekti, pahaks pannes nii riigi kui ka grupi sekkumist majandusasjadesse. Varasematel suhteliselt nappuse aegadel võis see seisukoht olla teatud määral õigustatud, kuna indiviidi algatusvõime ja ettevõtlikkus olid siis eluliselt tähtsad varjatud tootmisvõime arendamisel ja tehniliste leiutiste edendamisel. Ilmselgelt arendaks indiviid oma algatusvõimet ja ettevõtlikkust kõige paremini siis, kui talle antaks võimalikult suur majanduslik vabadus, ja just seda nõudsidki Manchesteri koolkonna majandusteadlased, kui nad propageerisid laissez faire'i ja vabakaubandust.

Olenemata majandusliku vabaduse eelistest nappuse probleemi lahendamisel, on see külluseajastul muutunud positiivseks ohuks sotsiaalsele heaolule. Klassikalist majandusteooriat kui sellist pole vaja hukka mõista, kuid peame mõistma, et absoluutseid majandusseadusi ei saa olla sõltumatult ühiskondlikust korraldusest. Kahtlemata oli individualistlik süsteem nappuse ajastul väga vajalik ja peame tänama Manchesteri koolkonda tootmisprobleemi lahendamise eest, kuid nüüd on saabunud aeg uueks majandussüsteemiks, mis vastab uue ajastu vajadustele. Täieliku ekspluateerimisvabaduse poolt julgustatud individuaalne ettevõtlus on nappusele lõpu teinud, kuid ei ole täiesti võimeline jaotama loodud küllust kogu rahvale. Tootmine on oma olemuselt individuaalne või maksimaalselt grupiprotsess: jaotus seevastu põhineb kogu kogukonna vajadustel ja ei saa ilmselgelt õnnestuda ilma ulatusliku teadliku sotsiaalse planeerimiseta.

Sotsialism ja klassisõda

Kuna individualism on oma kasulikkuse aja möödas ja muutunud reaalseks ohuks majanduslikule progressile, on aeg suunata majandusliku huvi tähelepanu sotsiaalsele grupile, kui mitte kogu rahvale. Seni on need, kes on praegust süsteemi kõige jõulisemalt rünnanud ja võtnud kasutusele sellised kollektiivsed terminid nagu „sotsialistlik“ või „kommunistlik“, kunagi tegelikult...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

tõusnud grupi kaalutlustest kõrgemale. Vaatamata nende suurejoonelisele väitele tootmisvahendid "natsionaliseerida", peitub sotsialistliku ja kommunistliku partei ligitõmbavuse alus klasside eristumise liialdamises ja "klassisõja" rõhutamises. On selge, et selline klassiteadlik doktriin kuulub sotsiaalse grupi valdkonda ega suuda hinnata kogu kogukonda kui elavat orgaanilist üksust. Tõepoolest, sotsialistide rõhuasetus internatsionalismile ja patriotismi eitamine kinnitavad tema suutmatust haarata sotsiaalse korralduse kõiki tagajärgi, mis peaksid tõusma klassi kaalutlustest kaugele kõrgemale rahvusliku eesmärgi realiseerimisele. Lõplik "reductio ad absurdum" jõuab kohale, kui Nõukogude režiim Venemaal väidab, et tegemist on "proletariaadi diktatuuriga", sest see tähendaks grupi püsivat ja teadlikku domineerimist rahvusliku elu üle.

Tegelikult muutub klassivõitlus külluseajastul täielikuks absurdiks, sest mis mõtet saab olla klassidevahelisel võitlusel, kui kõigile on küllus? Klassivõitlus pole midagi enamat ega vähemat kui nappuse ajastu õõvastav relikt, mis suudab meie praeguse majandussüsteemi ebaefektiivsuse tõttu tänapäevani kesta. Lahendage jaotusprobleem ja klassivõitlus on lõppenud. Igal juhul on ühiskonna jagunemine sõdivateks klassideks suuresti Karl Marxi kunstlik leiutis, sest omanike ja ekspluateeritavate klasside eristamine muutub üha raskemaks, kuna tänapäeva elu muutub üha keerulisemaks.
Karl Marxil polnud aimugi suurtest aktsiaseltsidest, mis jagavad omandiõiguse tohutu hulga inimeste vahel, kes tavaliselt teenivad elatist tööstuses; samuti ei osanud ta ette näha suurt hulka organisaatoreid ja insenere, eksperte ja tehnikuid, kes moodsa tööstuse arenguga tööandjate ja töötajate vahele asetuvad.

Isegi kui me aktsepteerime ühiskonna jagunemist tööandjateks ja töötajateks, ei tähenda see tingimata, et nende huvid on vastandlikud. On tõsi, et nii tööandjad kui ka töötajad peavad end vastandlikeks armeedeks, kellel on vastandlikud huvid, kuid see tuleneb suutmatusest haarata kollektiivse organiseerimise eeliseid mõlema poole jaoks. Iga üksiku äriettevõtte puhul on ilmne, et tööandja ja töötajate huvid on vastandlikud ning kui töötajad nõuavad liiga kõrget palka, ei jää tööandjale mingit kasumit, samas kui kui tööandja suudab palku alla suruda, saab ta suuremat kasumit. Sellest ei järeldu aga, et tööandjad ja töötajad tervikuna saavad seetõttu oma klassile kasu lõigata teise arvelt. Tegelikult käivad külluseajastul, nagu praegu, töötajate ja tööandjate huvid käsikäes. Ilmselgelt on tänapäevase tööstuse vajadus suurte ja laienevate turgude järele. Katse leida neid illusoorses rahvusvahelises kaubanduses on viimastel aastatel täielikult läbi kukkunud, mille tulemusel pöörduvad töösturid nüüd üha enam siseturu poole.

On selge, et siseturu ostujõudu määravad aga väga suures osas palgamäärad, nii et tegelikult on tööandja huvides, et töötajad saaksid kõrgemat palka, et nad saaksid osta tänapäevase tööstuse tooteid.
Kindlasti ei laienda sotsialistlikud töölised oma usku klassivõitlusse nii kaugele, et keelduvad kõrgematest palkadest, sest need tulevad tööandjatele kasuks!

ETTEVÕTTE KONTSEPTSIOON

Seega näeme, et praegune majandussüsteem on läbi kukkunud, kuna see pani liiga palju rõhku üksikisiku huvidele, kuid sotsialistlik ja kommunistlik doktriin on samamoodi süüdi, kuna see ülendab sotsiaalset gruppi kogukonna kui terviku arvelt. Fašism pöördub kolmanda alternatiivi poole ja nõuab kogukonna käsitlemist ühtse organiseeritud korporatiivse riigina, mida kontrollib ja planeerib piisavate volitustega keskvalitsus. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

võim üksikisiku ja grupi üle, et kaitsta terviku üldist heaolu ja edendada rahvuslikku eesmärki. See on korporatiivne arusaam rahvusest kui kõrgema järgu organismist, mis on aga oma olemuselt sarnane inimkehaga, mille organid ja funktsioonid teenivad kollektiivset eesmärki.
See on Itaalia fašistliku režiimi korralduse oluline alus, mis reguleerib Itaalia tööandjate ja töötajate suhteid ühiste huvide alusel vastavalt kuulsa tööharta reeglitele.

Selline süsteem, mis põhineb täiesti uuel majandusliku eesmärgi kontseptsioonil, nõuab samavõrd uut teadust majanduslikust kohanemisest sotsiaalsete vajadustega. Usun, et see uus majandusteadus töötatakse välja selles riigis, mis on nii kaua olnud maailma kaubanduskeskus. Oleks mõttetu ignoreerida tõsiasja, et nii Itaalial kui ka Saksamaal, esimestel riikidel, mis võtsid vastu fašistliku poliitilise põhiseaduse, on olnud suurimad raskused oma režiimi majandusliku poole arendamisel, kuigi mõlemad on reageerinud maailma depressiooni pingetele palju paremini kui demokraatlikud riigid. Peame meeles pidama, et kuigi demokraatia ja liberaalsed põhimõtted jõudsid esimesena Prantsusmaale ja mandrile, töötas just Suurbritannias välja liberalismi majanduslikud tagajärjed Manchesteri individualistide koolkond. Kuna just Suurbritannia andis maailmale selle ohtliku, peaaegu katastroofilise majandusteooria, on Suurbritannia kohustus rakendada fašismi uusi põhimõtteid majandussfääris ja luua tuleviku kaubandusstruktuur, mis asendab liberaalse vabakaubanduse diskrediteeritud jäänused.

ETTEVÕTTE PÕHIMÕTTED

Sellise teaduse aluste rajamine ei saa olla käesoleva arutelu osa, kuid teatud korporatiivse ökonoomika põhimõtted paistavad kohe silma, vastupidiselt praegusele individualismile. „Majandusinimese“ asemel, kelle isiklik enesekesksus oli vana kooli oluline alus, on meil „majandusühiskond“, kelle heaks inimene osutab isamaalist teenistust. Inimklasside asemel, kes ühinevad oma ühiste „huvide“ kaitsmiseks, on meil ametirühmad, kes ühinevad funktsionaalses teenistuses kogu ühiskonnale. Üksikisikute vahelise elatise nimel võitlemise asemel, kus igaüks kõigi vastu ja kurat jääb viimase peale, on meil üksikisikute koostöö ühise hüvangu nimel.

Kuidas neid põhimõtteid ellu viia? Esiteks kahtlemata võimu teostamise kaudu. Praeguse majanduselu kaosesse tuleb sisse tuua distsipliin ja kontroll.
Praeguse süsteemi õudused, mis toidavad klassisõja tuld ja annavad sotsialistlikule agitaatorile aluse rünnata „kapitalismi“, tulenevad suuresti majandusliku võimu ebaõiglasest teostamisest võimsa isiku poolt, kes on kogunud piisavalt vara või kapitali, et avaldada märkimisväärset mõju ärisuhetele ja edendada seega oma huve ebaõiglaste meetoditega. Fašismi ajal ei ole ühelgi isikul lubatud oma vara selles mõttes kasutada võimu teostamise vahendina enda huvides. „Võim“ on valitsuse monopol.

Siin on täielik vastus sotsialistile, kes nõuab erakapitali kaotamist ja tootmisvahendite natsionaliseerimist. On tõsi, et erakapitalist on minevikus oma kontrolli kapitali üle kuritarvitanud oma huvide edendamiseks, kuid see ei õigusta eraomandi kaotamist, vaid pigem selle kasutamise kontrollimist ühiskonnavastase tegevuse ärahoidmiseks. Tõde on see, et sotsialist pole midagi muud kui rahulolematu kodanlane, kes kadestab kapitalisti rikkust ja võimu. Kaudselt aktsepteerib ta kodanlikku põhimõtet, et omanik võib teha seda, mida...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Talle meeldib oma vara ja seetõttu ei leia ta kapitalistlikule ekspluateerimisele alternatiivi kui hulgimlik konfiskeerimine, mis uputab hea kapitalisti halvaga. Fašism tunnistab, et kapital ja raha on andnud üksikisikutele võimu, mida nad on minevikus kuritarvitanud, ning nõuab valijaskonnalt piisavat autoriteeti ja tegutsemisvõimalusi, et tegeleda maa võimsaimate omakasupüüdlikega. Nagu Oswald Mosley on täiesti selgelt öelnud: „Kapitalismi all kasutab kapital rahvast oma eesmärkide saavutamiseks: fašismi all kasutab rahvas kapitali oma eesmärkide saavutamiseks.“

On ilmselgelt teostamatu, et valitsus, olgu see kui tahes võimas ja tõhus, peaks püüdma kogu rahva majandusasjade detailset planeerimist. See oleks igasuguse grupikorralduse eitamine, mis on terve poliitilise süsteemi oluline osa, ning kipuks põlistama ja süvendama praegust bürokraatiaohtu, mis seda riiki kiiresti sotsialiseerib. Nii sotsialistid kui ka konservatiivid võistlevad Whitehalli võimu ja mõju suurendamises, millest on kiiresti saamas "uus despootlus", mida Lord Chief Justice Hewart on ennustanud. Fašismi ajal antakse suur osa sellest bürokraatlikust kontrollist taas uute funktsionaalsete organisatsioonide kaudu üle korporatsioonidele, mis kontrollivad riigi peamisi tööstusharusid ja tööstusharude rühmi. Whitehalli ministeeriumide asemele tulevad põllumajandus-, kalandus-, transpordi-, kaevandus- ja meditsiinikorporatsioonid ning neis töötavad mehed, kes on oma tööstusharu ja elukutse kaudu läbi töötanud ning on selle kontrollimiseks palju paremini sobivad kui ükski alaline valitsusametnik. Need uued tööstusliku omavalitsuse institutsioonid asendavad kohaliku omavalitsuse, mis on tänapäevase kommunikatsiooni kiiruse ja avalike teenuste laiema planeerimise tõttu kiiresti vananemas. Sel viisil muudetakse grupiorganisatsioon mineviku jäigemast struktuurilisest alusest tuleviku paindlikumaks funktsionaalseks aluseks.

Korporatsioonidele antakse väga ulatuslik isevalitsus, et lahendada kõik nende kontrolli all olevate tööstusharudega seotud siseküsimused, ning tööandjad, töötajad ja tarbijad on kõik esindatud korporatsiooni nõukogus. Tööandjaid esindavad nende tööandjate föderatsioon ja töötajaid ametiühing, samal ajal kui valitsus määrab tarbijate esindajad, kes valvavad üldsuse ja teiste tootest eriti huvitatud korporatsioonide huve. Korporatsioon peab kehtestama tööstusharu palga- ja töötingimuste standardid tööandjate ja töötajate vahel ning samuti hinnad ja konkurentsitingimused tööandjate ja tarbijate vahel. Kõik sõlmitud kokkulepped on kogu tööstusharu suhtes õiguslikult siduvad ning iga tööandja või töötaja, kes rikub korporatsiooni sisuliselt põhikirja, on süüdi kuriteos, mille eest ta saab kohtu ette kaevata. Tegelikult eeldatakse, et tööandjate föderatsioon ja ametiühing säilitavad oma liikmete seas distsipliini, kes moodustavad 100% kõnealusest tööstusharust. Selliste piisavate vahekohtuvahendite korral on streik ja töösulg loomulikult keelatud, kuid tööandjad, töötajad või tarbijad võivad pöörduda korporatsioonide ministri poole, kes istub nõukogus kõigi tööstuskorporatsioonide esindajatega, et saada õiglane otsus, mis on kooskõlas üldise tööstuspraktika ja riigi heaoluga. On näha, et võimu ja omavalitsuse delegeerimisega korporatsioonidele vabaneb keskne seadusandlik kogu suurest hulgast detailsetest õigusaktidest, mis praegu takistavad parlamendi tööd.

ETTEVÕTTE ORGANISATSIOONI KASUTAMINE

Siiani võib uus majandusteadus tunduda huvitava uue kontseptsioonina, kuid selle praktiline ******e-raamatute konverter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

väärtust, et kompenseerida nende märkimisväärset keerukust. Selline süsteem ei ole aga loodud pelgalt intellektuaalse harjutusena, vaid sellel on tohutud eelised just seal, kus praegune süsteem on eriti nõrk. Võtame näiteks kõige hullema probleemi, vaesuse külluse keskel, mis tuleneb sellest, mida konservatiivid nimetasid "ületootmiseks", kuid mida võiks palju paremini kirjeldada kui "alatarbimist". Ilmselgelt saab seda praeguse süsteemi puudust parandada ainult palju kõrgema elatustaseme saavutamisega, kui inimesed suudavad tarbida moodsa teaduse ja tehnika tohutut toodangut. Kahjuks surub individualistlik süsteem külluse perioodil ostujõudu alla kas palkade või kasumi näol, kuna niigi ülekoormatud turul on tihe konkurents kaupade müümiseks, mis sunnib tootjaid hindu langetama, püüdes turgu vallutada. Fašismi ajal aga kontrollitakse hindu ja konkurentsitingimusi ning ühelgi tootjal ei lubata oma töötajaid oma korporatsiooni eeskirjade vastu higistada, et konkurentidelt edumaa saada. Sel viisil ei saa mitte ainult ostujõu langust peatada, vaid kogu palgasüsteemi saab kogu tööstusvaldkonnas kooskõlastatud tegevusega püsivalt tõsta. Ilmselgelt on selline tegevus täiesti mõistlik ja seda on viimastel aastatel toetanud mitmed avaliku elu tegelased, kuid kahjuks ei saa seda praeguse individualistliku süsteemi raames ellu viia, sest kui mõni üksik tööandja oleks piisavalt rumal, et proovida oma töötajate palku riigi taastumise nimel tõsta, leiaks ta peagi hulga ebapatriootlikke konkurente, kes oma palkadest loobuksid ja ta turult välja tõrjuksid. Ainult organiseeritud fašistliku režiimi distsipliini ja kontrolli all saab sellist poliitikat edukalt ellu viia.

Samamoodi saab ravida ka suurt nuhtlust – tööpuudust –, sest on ilmne, et see on puhtalt meie praeguse rahvamajanduse täieliku organiseerimatuse tagajärg.
Selles riigis peab igal ajahetkel olema teatud hulk tööd, arvutatuna inimtundides, mis on vaja teha, ja teatud arv töötajaid, kes on valmis ja innukad seda tööd tegema.
Tööd saab kindlasti jaotada kogu töötajate arvule töötundide kohandamise teel, nagu praegu tehakse Itaalias, kus kehtestatakse 40-tunnine töönädal. Tegelikult otsiks fašistlik valitsus selles riigis pigem kasulikumat lahendust rahva elatustaseme tõstmise kui töötundide lühendamise teel, kuid igal juhul saab tööpuuduse probleemi täielikult ja jäädavalt lahendada planeeritud korporatiivse riigi korraldamisega.

FINANTSI ÜLESANNE

Üks praeguse süsteemi peamisi puudusi on olnud suutmatus sisendada ühiskonna erinevatesse ametitesse ja elukutsetesse nende funktsionaalse eesmärgi – teenida tervikut. See on viinud halvimate tulemusteni finantsvaldkonnas, kus pankurid ja finantsistid on rahavõimu häbiväärselt oma huvides ära kasutanud. Tegelikult pole liialdus öelda, et seda riiki, nagu ka paljusid teisi, domineerib kõrgfinantseerimise diktatuur, mis on palju rohkem huvitatud välisvõlakirjaturu tulusast tootlusest kui Briti rahva heaolust. Fašistliku valitsuse esimene ja kõige pakilisem ülesanne on murda see praegune rahvusvahelise finantseerimise diktatuur ja asendada see autoritaarse režiimiga, millele rahvas on andnud volitused funktsionaalse ja sotsiaalse eesmärgi pealesurumiseks isegi riigi kõige võimsamatele huvigruppidele.

Raha ülesanne, mida tänapäeval liiga sageli unustatakse, on hõlbustada kaupade ja teenuste vahetamist. Asjaolu, et meil on nii raske oma kaupu vahetada ******e-raamatute muundur DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ja teenuste puudumine tänapäeval on selge märk finantssektori suutmatusest täita oma peamist kohustust ühiskonna ees. Ükskõik kui osavad ja leidlikud meie tehnikud ja leiutajad ka poleks, ei saa rahva elatustaset kõrgemale tasemele tõsta, kui ringlusse ei lasta piisavalt valuutat ja muid vahetusvahendeid. Vastasel juhul on tööstuse leiutamise ja ratsionaliseerimise ainus tulemus üha rohkemate meeste töötuks jäämine. Praegu kannatame raha väga tõsise piiramise all, mida pangad oma deflatsioonipoliitika elluviimiseks ellu viivad. Sellel poliitikal on kaks põhjust. Esiteks on teatav kaasasündinud konservatism, mis klammerdub endiselt valuuta kullastandardi külge kui viimase vahetuskaubanduse ajastu reliikvia külge.

Teiseks mõistavad finantsistid, et kaubeldava kaubaartikli koguse piiramine muudab selle väärtuslikumaks ja nad ise võimsamaks. Nendel kahel põhjusel ei ole ringluses oleva raha hulk kohandatud, nagu see peaks olema, riigi potentsiaalse tootmise mahuga, vaid piirdub teatud väärismetalli, kulla, varudega keskpanga seifides. On selge, et selle metalli saadaolevad varud on täiesti ebaolulised jaotusprobleemi jaoks, mille finants peab lahendama, ja tegelikult on kulla kogus kogu maailmas haletsusväärselt ebapiisav, et rahastada tänapäeva tööstuse tohutut tootmisvõimsust. Selle asemel, et laiendada valuutat ja krediiti tööstusarengu vajaduste rahuldamiseks, püüavad meie finantsisandad aga naasta kullastandardi juurde, piirates tootmist maailma kullavarude seatud piiridesse. Kahtlemata säilitavad ja laiendavad rahvusvahelised finantsistid nende vahenditega oma kontrolli maailmaasjade üle, kuid ainult selle arvelt, et mõistavad suurema osa maailmast vaesusesse külluse keskel.

Fašistlik valitsus nõuab rahanduse selle ebaloomuliku domineerimise tühistamist tööstuse üle. Tuleb teha täiesti selgeks, et rahandusel on tööstuse teenimise funktsioon ja see ei sobi mingil moel tööstuse valitsemiseks, mille ta on omastanud. Lisaks sellele, et Londoni City välismaiste aktsiate börsil noteerimise kaudu tuleb lõpetada välismaise tootmise soodustamine meie omaga konkureerides, tuleb meie finantseerijad ja pangad sundida silmitsi seisma jaotusprobleemiga, mida nad on minevikus nii järjekindlalt unarusse jätnud. Oleme juba märkinud, et meie kaubanduse tulevik seisneb siseturu taaselustamises ja rahandus peab nüüd pöörama oma tähelepanu selle taaselustamise vahenditele rahva ostujõu tõstmise kaudu.

See eeldab tohutut ja revolutsioonilist lahkulöömist panganduse kõigi pühamate traditsioonidega, sest probleemi põhijooneks on tarbimise finantseerimine. Seni on pankurid oma tegevuse täielikult piiranud tootmise finantseerimisega ärisfääris, sest järelmaksuäri tegelikult tarbimist ei finantseeri, vaid lihtsalt hüpoteekib tulevast ostujõudu kohese müügi nimel.

Peame leidma mingi meetodi kõrgema palgataseme finantseerimiseks, et vabastada tootmisjõud. Praegu on individualistlikus ja tihedas konkurentsis olevas süsteemis selline toimimisviis muidugi võimatu ning iga tööandja, kes läheks oma panka ja paluks arvelduskrediiti kõrgema palga maksmiseks, mõistetaks õigustatult hulluks, sest ta ei saaks garanteerida, et tema konkurendid teeksid sama või ei langetaks oma palku, et turgu temalt haarata. Lord Beaverbrook, kes on sageli kõrgemaid palgamäärasid propageerinud, pole kunagi suutnud seda olulist raskust ületada.

Ettevõtte majandusteadus pakub aga kohese lahenduse just nimelt selle eesmärgi saavutamiseks. Korporatsioonide ülesanne on kontrollida ja reguleerida palgamäärasid ja töötingimusi, nii et kui fašistid Valitsus rakendaks kõrgemate palkade poliitikat, siis ei oleks juttugi ebapatriootlikest või välismaalaste kontrolli all olevatest firmadest, kes konkurentide ärakasutamiseks kõrvale jäävad; kõik oleks

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

sunnitud järgima samu standardeid. Kui tööandja seejärel läheks oma panka ja paluks arvelduskrediiti oma osa programmi elluviimiseks, poleks pankuril raskusi teda rahuldada, sest ta teaks, et kogu kogukonna suurenenud ostujõud tooks kaasa tellimuste suurenemise ja suurema õitsengu konkreetsele ettevõttele, kellega ta äri ajas. Just sel viisil tõstaks fašism rahva elatustaset ja paneks ringlusse suurema hulga valuutat ja krediiti, mis on vajalik tööstuse suurenenud tootmisjõu rahastamiseks.

On selge, et see rahapoliitilise ekspansiooni poliitika peab hõlmama täielikku lahkulöömist kullastandardiga ja konservatiivsemad kriitikud võivad selle tagajärjel karta valuuta stabiilsuse pärast.
Fašism aga juhib tähelepanu sellele, et raha on tegelikult kaupade ja teenuste nõue ning et ükski inimene oma normaalses mõistuses ei lähe panka ja nõua oma rahatähtede eest kullakange: ta on täiesti rahul, kui saab oma raha vahetada nende kaupade ja teenuste vastu, mida ta vajab. Praegu on selles riigis ilmselgelt palju kaupu ja teenuseid saadaval: tegelikult on laod kaupa täis ja üle kahe miljoni meie kaasmaalase, kes pakuvad oma teenuseid asjatult. Seni kuni me ei emiteeri rahatähti, mida saadaolevad kaubad ja teenused ei kata, ei saa olla inflatsiooniohtu; seega rajab fašism valuuta kogu riigi tootmisressursside laiale alusele, mitte Inglismaa Panga kitsale ja ebakindlale kulla vundamendile.

IMPEERIUMI AUTARHIA

Ainus põhjendatud kriitika selle korporatiivse tööstuskorralduse poliitika kohta, mis tõstab kogu rahva elatustaset, peitub argumendis, et see riik sõltub väga suurel määral oma väliskaubandusest ega saa seetõttu endale lubada kõrgemat elatustaset kui tema konkurendid maailma turgudel. Tegelikult saab seda argumenti aga ümber lükata Henry Fordi näite abil, kes tootis maailma odavaima auto, makstes samal ajal kõrgeimaid palku. Tal oli selleks võimalus tänu tohutule siseturule Ameerikas, mis võimaldas tal juurutada masstootmismeetodeid ja konkureerida soodsalt palju madalama elatustasemega riikide turgudel. Tegelikult kaotame oma välismaiseid turge mitte sellepärast, et meie kaubad on kallimad kui meie konkurentidel, vaid pigem seetõttu, et need turud on meile suletud ületamatute tariifsete tõketega, mille taga areneb kiiresti kohalik tööstus. Ükskõik kui odavaks meie kaubad ka ei muutuks, ei saa me oodata, et teised riigid hävitaksid oma tööstuse ja paneksid oma inimesed töötuks, et neid osta. Igal juhul võivad idamaised rahvad, näiteks jaapanlased, meid palgamäärade küsimuses lootusetult üle pakkuda.

Eksportkaubandus ei ole mingil juhul riigi heaolu seisukohalt oluline, kuna see tähendab kaupade saatmist riigist välja välismaalastele tarbimiseks, selle asemel, et neid kodus hoida, et tõsta kodumaa elanikkonna elatustaset. Ainult Londoni linna finantsmagnaadid saavad pikas perspektiivis kasu ekspordi ülejäägist, kuna just selle ülejäägi põhjal käitlevad nad suuri välislaene, millest nad saavad nii heldeid vahendustasusid. Eksport on tegelikult õigustatud ainult hädavajaliku impordi katmiseks ja selle riigi importi saaks oluliselt vähendada, kui välistada kõik imporditud kaubad, mida me saame kodus toota. On skandaalne fakt, et sellesse riiki imporditakse suurtes kogustes tööstustooteid, mida saaks siin suurepäraselt toota, ja meie kodumaise põllumajanduse hooletusse jätmisele pole mingit vabandust ainult seetõttu, et meie ressursid ei ole piisavad kogu meie elanikkonna toitmiseks; enne kui me ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ülejäänu välismaale.

Isegi pärast seda, kui oleme selles riigis tootnud maksimaalse valiku kaupu, oleks asjatu eitada, et me ei saa end täiesti isemajandavaks muuta, kuid teisest küljest on väga vähe tooteid, mida me vajame ja mida ei leiduks kusagil Briti impeeriumis.
Fašism ei ole kitsarinnaline Väike-Inglismaa poliitika, vaid sellel on pakkuda impeeriumile tervikuna suur imperiaalne autarhilise arengu plaan. Dominioonidele pakutakse palju suuremat osa laienevast siseturust kui Ottawas, sest välismaine konkurents välistatakse täielikult. Pole mingit kahtlust, et impeerium tervikuna on täiesti valmis tegema koostööd sellises majandussüsteemis, mis moodustab täiesti isemajandava impeeriumi, mis on isoleeritud maailmakriiside ja depressioonide mõjudest ning võimaldab luua kõrgema elatustase kui seni teada.

Lõpuks peame ette kujutama fašismi korporatiivsete põhimõtete rakendamist rahvusvahelises kaubanduses. Importijal ei ole enam lubatud osta ükskõik milliselt turult, mida ta sobivaks peab, vaid ta on kohustatud töötama väliskaubandusameti kaudu, mis kasutab riigi ostujõudu eksporditurgude hõivamise vahendina. Fašism võtab algusest peale omaks poliitika, et Suurbritannia ostab neilt, kes ostavad Suurbritannialt, ja kui mõni välisriik soovib meile müüa kaupu, millest meil puudu on, on ta kohustatud meie kaubad vastu võtma. Kui teised riigid võtavad kasutusele sarnased meetodid, jõuame lõpuks üldise organiseeritud kaubavahetuse süsteemini riigist riiki, mis on ainus praktiline viis planeeritud rahvusvaheliseks kaubanduseks, mis on vaba rahvusvahelise finantsmaailma mahhinatsioonidest ja rahvusvahelise liigkasuvõtmise võlakirjadest.

ETTEVÕTTE MAAILMAKORD

Ei tohi eeldada, et fašism on rahvuslikus mõttes täielikult enesekeskne. Kindlasti on fašistliku filosoofia oluline tunnus oma riigi esikohale seadmine, kuid oleks rutaka eeldada selle põhjal, et fašism viitab rahvuslikule rivaalitsemisele ja võib viia majanduslikel põhjustel sõjani. Vastupidi, praeguse süsteemi väga tõsine oht on see, et pidevalt kasvav võitlus maailmaturgude pärast võib viia sõjani. Kaug-Idas on turgude pärast sõjad juba toimunud ja Euroopa suurriigid on vaid raskustega suutnud võitlusse sattumist vältida. Tegelikult minimeerib majandusplaneerimise korporatiivne süsteem sõjaohtu, sest see viib sõja majanduslikud põhjused teadliku inimliku kontrolli alla. Enam ei ole küsimus selles, et iga riik dumpinguhinnaga ekspordib oma naabritele maksimaalset hulka kaupu, vaid autoriteetsete valitsuste kohtumises, kellel on täielik korporatiivne kontroll oma riigi majandusasjade üle, et jagada ja vahetada oma tööstuslikuks arenguks vajalikke olulisi tooraineid. Kuna nendest toorainetest puudust ei ole ja kuna nende tootmist on turu üleujutamise vältimiseks drastiliselt piiratud, ei tohiks olla mingeid raskusi selle suhteliselt lihtsa probleemi sõbraliku lahenduse leidmisega, kui rahvad on loobunud naeruväärsest ideest, et nad saavad üksteise hävitamisega endale kasu lõigata.

Rivaliteeti tulevikumaailmas kindlasti leidub, aga rivaalitsemist saavutustes, mitte konkurentsis. Ainult ühiskonna ja majanduselu korporatiivse korralduse kaudu saame saavutada rahu ja õitsengu korrastatud maailmas. Andkem oma panus, korraldades oma riigiasjad ja julgustades teisi riike sama tegema.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Natsiliikumine perspektiivis, autor James Drennan

Itaalia fašistid pole kunagi püüdnud anda Itaalia natsionalismile seda tohutut rassilist tausta, mille härra Hitler on loonud „Dritte Reichi" intellektuaalse inspiratsioonina. Kui kellelgi rahval oli kiusatus rajada tänapäevane poliitika mineviku ajaloo väidetele, siis võisid need olla Rooma isandad, kuid signor Mussolini näib püüdlevat fašismi kontseptsioonidel põhineva lõpliku pan-euroopalise ühenduse poole, mitte Rooma territoriaalse hiilguse sõnasõnalise taaselustamise poole. Härra Hitler seevastu on välja töötanud saksa (või aaria) rassilise eksklusiivsuse ideaali, millel on sügavad juured Saksamaa ajaloos. See saksa kontseptsioon, kui seda õigesti mõista, ei pea aga mingil moel olema vastuolus Itaalia arusaamaga fašismist kui usutunnistusest, mis on määratud moodustama lääne taassünni vaimse aluse. Samuti ei tohiks see olla vastuolus Briti impeeriumi üleva kontseptsiooniga, mis inspireerib fašismi Suurbritannias, sest huvide konflikti ei teki mingil juhul. Vastupidi, kõik mitmekesised panused maailmafašismi teooriasse võivad olla pigem täiendavad kui häirivad.

Selleks, et mõista natside poolt omaks võetud rassilist ajalootõlgendust, mille eelmisel sajandil sõnastasid esmakordselt sellised mittesaksa kirjanikud nagu prantslane Gobineau ja inglane Houston Stewart Chamberlain ning mida natside juhid kohandasid Saksa masside poolt aktsepteeritud revolutsioonilise ideaali alusena ja Saksa Riigi praeguse riikliku poliitika liikumapaneva jõuna, on vaja arvestada Saksamaa ajaloo teatud tingimusi ja suundumusi kogu viimase tuhande aasta jooksul. Ainult sellise uurimuse abil saame jõuda tänapäeva Saksa rahva uskumuste alusteni ja mõista suunda, kuhu Saksamaa valitsejad tõenäoliselt juhivad rahvast, kes on pühendunult veendunud oma uskumuste paikapidavuses.

Just germaani hõimud järglased kaheksandal sajandil tegelikult Vana-Rooma keisririigi kontseptsioonid. Karl Suure – keda kutsuti Lääne keisriks – impeerium oli etniliselt pigem saksa kui prantsuse päritolu ning alles pärast tema surma hakati franko-gaullistlikke elemente sakslastest eristama, kui tema valduste eri osade pärijad andsid vande vastavalt prantsuse ja saksa murdes. Veel kolmeteistkümnendal sajandil pidasid Hohenstaufeni keisrid kogu Itaaliat ja suurt osa praegusest Prantsusmaast Saksa keisririigi provintsideks. Tasub märkida, et kuigi sel ajal ulatus Saksamaa Elbe jõest itta vaevu, kuulusid Madalmaad, Burgundia ning osa Savoyst ja Franche-Comté'ist erineval määral ja eri aegadel keisririikide valdustesse.

Üks ajalooõpetuse vigu selles riigis on see, et meil on harva võimalik näha oma ajalugu perspektiivis ja seoses ülejäänud Euroopa omaga. Nelja sajandi jooksul Louis Sakslase troonileasumisest aastal 825 kuni Friedrich II surmani aastal 1250 – umbes periood meie enda ajaloos Alfred Suure ja Henry III valitsemisaegade vahel – oli Euroopa ajalugu suures osas Saksamaa ajalugu. Ajal, mil meie enda ajalugu oli äärmiselt provintslik – mil selle sündmused olid Euroopa ajaloo põhivoolust sama kaugel kui näiteks tänapäeva Norra ajalugu tänapäeva Euroopa omast –, oli Saksamaa suurte võitluste sündmuspaik, mis nägid ...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

keskaegne Euroopa kultuur ja tema keisrid, nagu Henry Linnupüüdja, Otto Suur ja Friedrich Barbarossa, said Lääne-Euroopa vahekohtunikeks ja sündmuste isandateks Jüütimaalt Sitsiiliani, Burgundiast Ungarini. On vaja hinnata selle perioodi tähtsust tänapäeva sakslaste meeles, et mõista nende erakordset uhkust oma ajaloo üle ning pettumust ja sunditust sõjajärgse Euroopa territoriaalsetes tingimustes.

Otto Suur – kes suri aastal 973, ligi tuhat aastat tagasi – on viimastel aastatel saanud natside panteoni kõrgeimaks figuuriks ning tema portreed on Saksa raamatupoodides peaaegu sama sageli esindatud kui Hitleri ja Göringi omad. Kogu Saksamaa ajaloo protsess on tegelikult näide „peatunud arengu" fenomenist ning omapärased ilmingud, mida me seostame tänapäeva Saksa rahvuspsühholoogiaga, tulenevad „pettumusest", mis on selle paratamatu tuletis. Hohenstaufenite võimu ulatus ja kõikumine olid Saksa rahva hukatuseks. Selle liini hiilgavad keisrid olid lummatud Karl Suure Pan-Euroopa impeeriumi unistusest ja enam kui sajandi raiskasid nad sakslaste jõudu oma Itaalia ambitsioonide elluviimisele. Otto Suure varasem poliitika oli olnud suure Saksa riigi kindlustamine. Hohenstaufeneid köitsid pan-Euroopa kontseptsioonid, mille pärijateks said Habsburgid. Ja Hohenstaufenite häving jättis Saksamaa nõrgemaks ja ilma keskvõimuta ajal, mil Inglismaa ja Prantsusmaa olid teel rahvusliku riikluse poole, mis lõpuks Tudorite ja Valois'de ajal saavutati. Hohenstaufenite poliitika vead tunduvad Saksa vaatenurgast veelgi traagilisemad, kui meenutada, et sakslaste suurt „Drang nach Osten'i" üle Elbe ja ümber Läänemere kallaste viisid läbi Saksa Rüütlid Friedrich II valitsemisajal ning et see ettevõtmine nurjus lõpuks oma laiemates võimalustes Saksa keskuse hoo raugemise tõttu.

Friedrich II surmast 1250. aastal kuni Martin Lutheri surmani 1546. aastal on peaaegu täpselt kolm sajandit ja kuigi see on üsna meelevaldne jaotus, on see üldistuse eesmärgil lubatud. See kolme sajandi pikkune periood tõi kaasa täieliku muutuse nii Saksa rahva väljavaadetes kui ka iseloomus. On kolm peamist ajaloolist voolu, millel oli Saksamaa ajaloolise elu edasisele arengule oluline mõju.

Esiteks kaotasid nii Saksa kui ka Põhja-Itaalia linnad keskajal oma majandusliku ülemvõimu, mis neil oli olnud, kui nad olid kasvanud Euroopa ja Bütsantsi-Saratseenide Ida vahelise peamise idast läände suunduva kaubandustee ääres. Konstantinoopoli vallutamine türklaste poolt hävitas suures osas kõigi selle tee ääres asuvate piirkondade õitsengu ning Ameerika avastamine ja Kapimaa marsruudi avamine kandis majandusliku võimu keskpunkti Atlandi ookeani rannikuäärsetesse riikidesse – Hispaaniasse ja Portugali, Inglismaale, Prantsusmaale ja Hollandisse. Tegelikult pole liialdus väita, et nii Saksamaa reformatsiooni kui ka 17. sajandil toimunud Kolmekümneaastase sõja juured olid kohutavas majandusliku nihke protsessis, mis pidi järgnema peamiste kaubanduskeskuste nihkumisele.

Selle perioodi teine suur ajalooline suundumus oli Habsburgide tõus Hohenstaufenite asemele. Habsburgid olid Saksa vürstid, kellel oli Saksa maadel laialdased isiklikud võimud, kuid just nende positsioon Austrias – Østermark Mark – Saksamaa idapoolsetel markidel muutis nad oma huvides sisuliselt mittesakslasteks. Habsburgide traditsiooniline poliitika selgitab üsna kergesti erakordset vihkamist, mida pansakslased ja

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

eriti natsid, on kogu „Austria teooria” jaoks. Habsburgid – nagu ka varasemad Hohenstaufenid – pidasid end Rooma impeeriumi pärijateks ja nad nõudsid maailmavallutust või vähemalt praktilises poliitikas üleeuroopalist ülemvõimu. See hämmastav suguvõsa oli oma ajaloo eri perioodidel Itaalia suurvõim, Hispaania ja Lõuna-Ameerika suurvõim, slaavi suurvõim, Aasias – ja isegi Aafrikas – pürgiv suurvõim, kuid see polnud kunagi suurvõim, mis teadlikult lubas puhtalt Saksa huvidel domineerida.

[1] Habsburgidel oli suur roll nelja sajandi jooksul pärast Konstantinoopoli vallutamist türklaste poolt. Nad takistasid türklaste sõjalist edenemist läänes ja said Bütsantsi keisrite järeltulijateks kogu Kagu-Euroopa peamiste tsivilisatsiooni edendajatena. Kuid nende roll oli Euroopale sama väärtuslik kui ka katastroofiline saksa rahvusluse kontseptsioonile.

Nende keskendumine Vahemerele lükkas Saksamaa ühendamisprotsessi määramata ajaks edasi ning nende dünastiline poliitika viis praktikas saksakeelsete alade jagamiseni.

Kolmas oluline mõju Saksamaa ajaloo arengule oli saksakeelsete alade jagamine ja end sakslasteks nimetavate rahvaste kogu rassilise iseloomu muutumine, mis toimus ajavahemikul 1250–1550. See nähtus oli äärmiselt oluline, eriti kui meenutada, et just samal perioodil tekkisid ja konsolideerusid sellised rahvad nagu inglased, prantslased ja hispaanlased ning isegi ungarlased, tšehhid ja poolakad ning Euroopa hakkas võtma vorme, millega oleme praegu tuttavad.

Karl Suure ajal ei olnud teutoonlaste ja frankide erinevused väga selgelt määratletud. Inglismaa oli sakside hegemoonia all suuresti Saksa kuningriik ja sama võib öelda ka Põhja-Itaalia kohta langobardide võimu all. Esmalt toimus saksa elementide neeldumine Inglismaale, Ida-Prantsusmaale ja Põhja-Itaaliasse. See protsess oli tegelikult lõpule viidud juba ammu enne Friedrich II surma 1250. aastal. Järgneva kolmesaja aasta jooksul nihutati Saksamaa läänepiirid Reini poole. Piirkonnad nagu Burgundia ja Franche-Comté muutusid prantsusepärasemaks ja vähem saksapäraseks. Holland muutus kindlasti mittesaksapäraseks. Tekkis Šveits ja märkimisväärne saksa elanikkond kiindus Šveitsi ideesse. Olulised Saksa margid Austrias said lahutamatuks osaks suuresti mittesaksapärasest Habsburgide impeeriumist. Nende eraldumiste tulemused on tänapäeva Euroopa ajaloos endiselt olulised. Need selgitavad Austria küsimust.

Nad selgitavad Alsace'i-Lotringi küsimust – vaenu piirkonna pärast, mis pole kunagi lakanud olemast saksa oma ja mis pole kunagi täielikult prantsuse omaks saanud. Nad selgitavad ka natside katseid taaselustada pansaksa teadvust mitte ainult Austrias ja Tšehhoslovakkias, vaid vähemal määral ka Hollandis ja Taanis, Šveitsis ja Belgias.

Kuid samal ajal, kui Saksa keelepiirid nihutati Reini poole ja samal ajal kui kõige ehtsama saksa verega elanikkonnast said šveitslased, prantslased ja hollandlased, levisid saksa keel ja saksa kultuur kiiresti itta ning Kirde-Euroopa ürgsed mittesaksa rahvad õppisid end sakslasteks pidama. Saksa koloniseerimine idas oli Saksa Rüütlite töö, kes vallutasid ja pöördutasid oma usu poole slaavi ja soome hõimud Elbest idas ja hiljem Oderist kaugemal, ning Saksa Hansalinnade töö, kes tegelesid kaubanduskeskuste rajamisega kogu Läänemere rannikul. Lõppkokkuvõttes takistas Saksamaa edusamme selles suunas Poola sõjaline jõud ja Skandinaavia riikide rivaalitsemine ning loomulikult hiljem Venemaa esiletõus suurvõimuna 19. sajandi alguses.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

kaheksateistkümnendal sajandil. Kuid see oli suur saavutus, eriti kui pidada silmas, et see püüdlus viidi lõpule kolmeteistkümnenda ja viieteistkümnenda sajandi vahel, mil keskne saksa inspiratsioon oli nõrk ja sageli isegi olematu. Hansalinnade ja Saksa Rüütlite roll Läänemerel vastas suuresti Itaalia vabariikide ja Ladina Rüütliordude rollile Vahemerel, kellel õnnestus säilitada agressiivne Itaalia poliitika idas ajal, mil ühtegi keskset Itaalia suurvõimu ei eksisteerinud.

Keskaegse „Drang nach Osteni" poolikus läbikukkumises võib avastada teise elemendi „frustratsioonikompleksist", mis on tänapäeva sakslase ajalootõlgenduse aluseks. Natsid – eriti nn Preisi koolkonna natsid, kuhu kuuluvad kindral Göring ja härra Rosenberg – otsivad pidevalt sakslaste Balti alade taaselustamisest ja koloniseerimisest tulenevat kompensatsiooni Saksa püüdluste piiramise eest läände.

Keskaegse „Drang nach Osteni" kõige olulisem tulemus oli Preisi riigi rajamine. Preisimaa põliselanikkond oli suures osas slaavi ja soome päritolu – Põhja-Euroopa kõige ürgsemad rahvad –, mis olid segunenud sõjakate ja abivajavate elementidega, kes olid rännanud itta Saksa kultuuri vanematest keskustest. Preislased olid keskaja kahe sajandi pikkuse verejanulise sõjategevuse tulemusena rahvana välja surutud.

Reformatsiooni Saksamaal – mis hõlmab suurema osa kuueteistkümnendast ja seitsmeteistkümnendast sajandist – võib teatud aspektides pidada suuresti alateadlikuks pettunud saksa natsionalismi liikumiseks Habsburgide pansaksa-roomakatoliiklike kontseptsioonide vastu. Reformatsioon kulmineerus Kolmekümneaastase sõjaga, mis laastas Saksamaa peaaegu sajandiks pärast seda ja halvas tõsiselt Habsburgide võimu. Türgi võimu taastumine, mida demonstreeriti Viini piiramisega 1683. aastal, oli üks Habsburgide nõrgenemise tagajärg ja Kolmekümneaastase sõja tagajärjeks oli tõenäoliselt Türgi võimu pikendamine Kagu-Euroopas enam kui kaheks sajandiks.

Prantsuse monarhia tõus oli tõsine ja püsiv oht igasuguse Saksamaa ühtsuse kindlustamisele. Francis I töötas koos türklastega Habsburgide vastu ja just Valois'd hakkasid esimesena mängima Poola barrikaadi loomise nimel Saksamaa vastu idas. Järgmisel sajandil oli Richelieu see, kes Kolmekümneaastase sõja ajal Saksa ettureid tegelikult liigutas. Tema poliitika tulemuseks oli see, et Saksamaa jäi sajandiks Bourbonide monarhia meelevalda, kuni Preisimaa teke Friedrich Suure juhtimisel tõi Saksamaa poliitikasse täiesti uue jõu.

Friedrich Suure ilmumisega läheneme Saksamaa ajaloo tänapäevafaasile – ja võitlusele Hohenzollernite ja Habsburgide vahel, protestantliku, pooleldi saksa päritolu Preisimaa, mis püüdis olla saksa, ja saksa Austria vahel, mis püüdis olla mitte-saksa ja – dünastia piires – pan-euroopalik, mis oli viimase sõja üks peamisi, ehkki kaudseid põhjuseid. Reformatsioon oli teatud Saksamaa piirides olnud pan-saksa liikumine ja seda võib pidada ka reaktsiooniks majanduslikule mahajäämusele, millesse Saksamaa oli langenud kaubateede nihkumise tagajärjel viieteistkümnendal sajandil. Wallensteinil, kes oli vaieldamatult oma sajandi suurim sakslane, olid laialdased, ehkki ebamäärased ettekujutused pan-saksa ühtsusest ja ta suri Põhja-Saksa vürstidega Habsburgide dünastia huvide vastase intriigi tõttu. Friedrich Suur seadis Habsburgide hegemoonia Kesk-Euroopas tõsiselt kahtluse alla ja kasutas ära Prantsusmaa nõrkust revolutsioonieelsel perioodil, et murda idas Poola barrikaad Preisimaa vastu. Napoleoni sõjad olid vaevalt midagi enamat kui ebameeldiv vahemäng rivaalitsemises ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

kahe germaani suurriigi vahel. Nende tulemusel tugevnes Preisimaa positsioon märkimisväärselt, sest need nõrgestasid Saksamaa iseseisvaid vürstiriike ja võimaldasid Preisimaal 19. sajandi esimesel poolel sundida väikeriike tolliliitudesse. Friedrich Suur oli vallutanud Sileesia. Tema järeltulijate sunniviisiline osalemine Napoleoni sõdade ajal toimunud mandriblokaadis pani aluse Saksa töötlevale tööstusele, mis loodi Briti kaupade väljajätmisest tekkinud tühimiku täitmiseks. Tolliliidud ühendasid Preisimaaga vanad hansalinnad ja moderniseeritud Põhja-Saksamaa astus vastamisi Austria impeeriumiga, mis oli tegelikult renessansi jäänuk.

1866. aastal tõrjuti Austria Saksa Liidust välja ja lakkas olemast Saksa suurvõim. Umbes samal ajal heideti ta välja Itaaliast, mida ta oli tegelikult domineerinud kuni 19. sajandi esimese pooleni, ja nüüd lakkas ta olemast Itaalia suurvõim. Kuid siin võib täheldada Habsburgide dünastia hämmastavat poliitilist paindlikkust.

Üheksateistkümnenda sajandi teisel poolel kaldus Austria kiiresti muutuma slaavlaste suurriigiks, valitsedes vähemuse saksa alamate üle, kes juhtusid elama Austrias ja Böömimaal. On võimalik, et Austria oleks võinud püsida madjari-slaavlaste konföderatsioonina, kui Franz Joseph oleks surnud varem ja Franz Ferdinand oleks elanud kauem. Kuid vana keiser, nagu ta kuningas Edwardile ütles, „ei suutnud kunagi unustada, et ta oli Saksa prints“.

Kahekümne aasta jooksul enne sõda tekkis Austrias võimas pansaksa liikumine, mida juhtis Viini populaarne bürgermeister Karl Leuger ja mis soovis tegelikult näha Habsburgide impeeriumi ja monarhia lõppu ning impeeriumi saksa osade ühendamist Suur-Saksamaaga. Kui oleks saavutatud kas pansaksa lahendus või ertshertsog Franz Ferdinandi „föderaalne“ (slavistlik) lahendus, oleks Euroopa ajalugu võinud saada hoopis teistsuguse tõuke. Kuid Hohenzoliernid olid tegelikult võtnud üle Hohenstaufenite ja Habsburgide rolli. Viimased olid praktiliselt manööverdatud vasallvürstide positsioonile ja Kolmikliidu poliitika arenguga andsid Hohenzollernid Püha Rooma keisrite pan-Euroopa poliitikale vaid uue jõu ja uue suuna.

Adolf Hitler kasvas üles sõjaeelse Viini pansaksa propaganda atmosfääris ning oma sõjajärgsetes kirjutistes mõistab ta kibedalt hukka selle, mida ta peab Hohenzollernite tegevusele omistatud saksavastaseks, puhtdünastiliseks ja kapitalistlikuks-monopolistlikuks poliitikaks. Ta oli vastu ka Hohenzollernite algatatud koloniaallaienduspoliitikale, millest vanemad natsionalistlikud poliitikud, nagu Hugenburg ja Schacht, siiani kinni peavad. Seetõttu on vaja meeles pidada neid kahte olulist suundumust, mis juhivad natsionaalsotsialistlikku poliitikat. Esiteks on natside poliitika oma olemuselt rahvuslik, kuna see on reaktsioon Habsburgide ja Hohenzollernite katastroofilisele pan-Euroopa poliitikale. Bismarcki vaimus, kes kuulutas, et "kogu idaküsimus pole ühegi Pommeri grenaderi luud väärt", lükkab see tagasi igasuguse ambitsiooni tuua mitte-Saksa territooriumid Saksa võimu alla. Teisest küljest esitab see väljakutse Euroopa väljakujunenud riigikorrale, rõhutades vajadust tuua kõik saksakeelse elanikkonnaga asustatud territooriumid "Drittes Reichi" struktuuri.

Pealiskaudselt vaadates tunduvad natside idealistide pansaksalikud tagasinõuded olevat vastuolus Euroopa jätkuva rahuga. Kuid härra Hitler näib põhimõtteliselt püüdlevat selle poole, et Saksamaad ei tuleks pidada mitte ainult võrdseks suurriikidega, vaid et need riigid peavad ka lubama Saksamaa õiguspärast laienemist ja vajadusel leidma teed, kuhu ta saab laieneda.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Saksamaa ambitsioonikas territoriaalpoliitika ei ole midagi eriti ebamoraalset. Viimase viieteistkümne aasta jooksul oleme talunud Prantsuse demokraatia eksklusiivset ja järeleandmatut mandripoliitikat ning Rahvasteliitu on suures osas kasutatud uue slaavi rühma arengu soodustamiseks Ida-Euroopas. Tuleb meeles pidada, et Euroopa piirid on alati olnud äärmiselt muutlikud ja puudub igasugune ajalooline õigustus pidada neid Euroopa ajaloo praeguses hetkes eriti püsivaks.

Ida-Euroopas tuleb slaavlaste gruppi – Poolat, tšehhe ja Balkani slaavlasi, erinevalt venelastest – pidada Euroopa ajaloos üsna püsivaks elemendiks. Nii Poola kui ka Böömimaa olid tegelikult vanemad riigid kui Preisimaa. Teisest küljest on Venemaa suhteliselt hiljutine nähtus, mis tekkis Euroopa suurvõimuna alles 18. sajandi alguses. See oli kahe suure valitseja – Peeter Suure ja Katariina Suure – töö. Viimane sõda tühistas Katariina töö ja Venemaa piir lükati Pripeti soode taha. Bolševikud on teinud palju endise Vene impeeriumi kultuurilise ja rahvusliku aluse õõnestamiseks. Stabiilsed institutsioonid ja ideed on hävitatud ning paljud Nõukogude Liidu moodustavad rahvad arendavad lagunevaid suundumusi kiirusega, mida üldiselt ei teadvustata. Venemaast on saamas poliitiline eikellegimaa – fakt, mida jaapanlased äärmises idas näivad väga hindavat.

Sellega seoses omandab hiljutine Saksa-Poola pakt tähtsuse ja viitab täiesti uue orientatsiooni võimalusele Balti poliitikas. Nii Saksamaa kui ka Poola vajavad ruumi, mida võiks defineerida kui "talupoegade laienemist". Härra Hitler ja teised natsiideoloogia pooldajad, nagu Darre ja Rosenberg, on rõhutanud, et Natsi-Saksamaa eesmärk on tühjad alad, kus Saksa talupoeg saaks oma maad harida ja kus Saksa kogukonnad saaksid oma elu üles ehitada Saksamaa lahutamatu osana. See on täiesti erinev kontseptsioon Hohenzollernite ja tänapäevaste konservatiiv-natsionalistide, nagu Schachti ja Hugenburgi "koloniaalimperialismist". Edukas sõda Poola vastu ei lahendaks Saksamaa "talupoegade laienemise" probleemi, sest Poola ise on tihedalt asustatud ja selle rahvaarv kasvab. Kuid mõlemal riigil on idas ambitsioonid, mis 17.-18. sajandil Rootsi sekkumise ja Romanovi impeeriumi tõusu tõttu peatati. Neile tuletati nende ambitsioonide võimalikkusest hiljuti meelde, kui sakslased okupeerisid sõja ajal Balti provintse ja kui poolakad okupeerisid 1920. aastal Ukraina.

Ukraina natsionalistidel, kes soovivad Venemaast eraldumist, on väga olulised sidemed Berliini ja Varssaviga ning on võimalik, et need elemendid võivad olla oluliseks abiks ühise Saksa-Poola poliitika aluse kujundamisel „Kaug-Ida“ Euroopas. Igasugused sõjaväljavaated on loomulikult häirivad, kuid tundub ilmne, et kõige otsesem viis tulevase sõja Lääne-Euroopas vältimatuks muutmiseks on ignoreerida mitte ainult Saksamaa püüdlusi, vaid ka Saksamaa vajadusi. Ja Saksamaa energia vallandamine itta tundub lõpmatult eelistatavam kui „ummik“ Reini ääres ja Austrias – mis on ainus lõplik alternatiiv.

Natsi-Saksamaal on Suurbritannia vastu märkimisväärselt vähe vaenulikku meelt ega paista olevat mingit kalduvust suunata ametlikku propagandat Suurbritannia vastu, hoolimata äärmiselt provokatiivsest hoiakust, mille on selles riigis omaks võtnud osa ajakirjandusest – ja ka teatud poliitilised rühmitused pärast natside võimuletulekut. Muidugi on olemas agitatsiooniliikumine Aafrika kolooniate tagastamiseks Saksamaale, kuid selle agitatsiooni inspiratsioon tuleb suuresti nüüdseks tähtsusetutest konservatiivsetest natsionalistlikest ringkondadest. Arvamused nende konkreetsete kolooniate väärtuse kohta nii meile endile kui ka sakslastele võivad erineda, kuid härra Hitler ise avaldab põlgust „koloniaalse imperialismi” vastu, mis inspireerib natsionalistlikke rühmitusi.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Kindlasti on „ekspordikapitalismil” põhinev poliitika – ja see on poliitika, mis nõuab kolooniaid – vastuolus „autarhilise riigi” majandusteooriaga ning võib julgelt öelda, et natsid – vähemalt praeguses faasis – ei soovi Aafrika sõjaväljale naasta. Nende propaganda kogu rõhk on talupojaelu taastamisel autarhilise riigi alusena ja vajadusel täiendavate, Saksamaaga geograafiliselt külgnevate maade järele, kus Saksa talupoegade kogukonnad saaksid end laiendada ja arendada seda Saksa korporatiivset elu, milles natsid näevad kõige algust ja lõppu. Kui selline poliitika viib nad konflikti võimude ja huvidega, mis ei ole Briti huvid, siis vaevalt on Suurbritannia asi ristisõda pidada, et säilitada puutumatus kõige korrumpeeruvama türannia vastu, mis on kunagi inimkonna ajalugu määrinud.

---

[1] Välja arvatud võib-olla keiser Joseph II lühikese valitsemisaja jooksul.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

John Becketti teos "Sotsiaaldemokraatia lagunemas"

A Pärast eelmisi üldvalimisi tehtud lisavalimiste tulemuste analüüs näitab, et Tööpartei keskmine küsitluste arv on 1929. aastaga võrreldes kasvanud ligi 15 protsenti. 1929. aastal sai see 289 kohta ja viie sõltumatu liikme toetusel oli selle lobirühmas 294 kohta. Kolmteist võitu rohkem oleksid andnud neile võimu. 1929. aasta andmete põhjal oleks lisavalimistega võrdne küsitluste kasvumäär piisav, et anda parteile selge parlamendienamus. Kui esimeses valimisvõistluses ei toimu suurt kallutatust fašismi poole, võib lõplikult järeldada, et pole ühtegi teist tegurit, mis sellist sündmuste jada välistaks. Pendli tavapärane kõikumine toimub ja koja kaks poolt vahetuvad nagu jalgpallimeeskonnad poolajal.

Miski poleks lõbusam, kui see poleks traagiline, kui uurida meie „riiklike juhtide” ja ajakirjanduse erinevaid arvamusi selle kohta, milline on tõenäoline käik parlamendis, kui leiboristid kontrollivad parlamenti. Need ulatuvad visioonidest Suurbritanniast punasel marsruudil, kus Sir Stafford on juht, härra Greenwoodi ja dr Daltoni leebete mugavuste juurde, kes maalivad meile pildi Suurbritanniast muutumatuna, välja arvatud õitseng, kus esipingil uskumatult „džentelmenlikke” supermehi on Mayfairi üüritulu sama järk-järgult suurendamas, kui nad siluvad slummi meie riigi ilusalt pinnalt.

Suurt tragöödiat, punast hävingut ja head efektiivsust ennustatakse kõik kordamööda. On hämmastav, et ükski prohvetitest pole vaevunud hoolikalt uurima sotsiaaldemokraatia põhimõtteid, millel Tööpartei põhineb, ja nende põhimõtete (või põhimõtete puudumise) saatust igas riigis, kus neid on proovile pandud. See uurimus, mida abistab Tööpartei varasema ajaloo ülevaade ja selle juhtide iseloomu ja tegevuse erapooletu uurimine, viitab paratamatult järeldustele, mis on vähem dramaatilised, kuid palju hirmutavamad kui ükski neist, mida oleme juba käsitlenud.

Minu eesmärk on väita, et leiboristide valitsus ei tähenda ei revolutsiooni ega evolutsiooni. See tähendab selgrootut valitsust tühimike poolt, kellel pole mingeid juhtpõhimõtteid; see tähendab suunatut triivimist kergemeelsete ebasiiruste tulvas; see tähendab sõnatut ärevust keset majanduslikku ebakindlust ja finantspaanikat, mida süvendavad närvilised ja kogenematud ministrid.

Ilma autsaiderite kasuta võib Tööpartei loota, et see haugub ja ähvardab üleolevat koera. Tulemuseks ei ole äkiline katastroof, millega saab kergesti toime tulla, vaid rahva elujõu vähenemine ja allakäigu kiirenemine sellise kiirusega, et peatamine võib olla võimatu. Sotsiaaldemokraatia teooria on tõepoolest kokku võetud Tööpartei enda ametlikus vabanduses 1933. aasta eest: Me võisime olla ebaefektiivsed, aga me oleme kogu aeg õigel teel olnud.“

Tänapäevase masinaehituse ja teaduse tohutu tootmisjõu arenguga kaasnenud muutunud majandusolude valguses on tsiviliseeritud maailma teadvuses alates 1918. aastast ülemvõimu pärast võidelnud kolm põhiideed – fašism, kommunism ja sotsiaaldemokraatia.

Esmapilgul on sotsiaaldemokraatia kõige ligitõmbavam. Kommunism nõuab võimatut.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

möll ja ohverdused väga vastuoluliste tulemuste saavutamiseks. Fašism esitab suure üleskutse inimeste kõrgemale, ennastsalgavale poolele. Keskmine inimene on laisk ja ennast hellitav. Ta ei taha töötada ja distsipliini taluda; ennekõike ei taha ta mõelda ja ohverdada rassi hüvanguks. Sotsiaaldemokraatia lubab naudingut ilma valuta, idealismi ilma pingutuseta, õitsengut ja õiglust ilma planeerimiseta. Massidele tõhusamat narkootikumivormi ei suudetud leiutada ja pole ime, et Venemaal, Itaalias ja Saksamaal, kus sõja põhjustatud lumetormi täit jõudu oli tunda, pöördusid need rahvad päästmiseks sotsiaaldemokraatide poole.

Ruumipuudus ei võimalda pikka ja tsitaatidega sotsiaaldemokraatia läbikukkumise analüüsi nendes riikides. See mitte ainult ei suutnud saavutada rahumeelset üleminekut röövellikust kapitalismist sotsialismile, nagu see oli lubatud, vaid ei suutnud ka vähimalgi määral takistada röövlit, kellega see vähemalt Saksamaal moodustas kiire ja kindla liidu. Kõigis kolmes riigis leidsid töötajad end palju halvemas olukorras kui enne sotsiaaldemokraatia võimuletulekut ja kõigis kolmes riigis osutus see õppetund piisavaks, et pöörata selg sellistele demokraatia vormidele ning püüda taastada oma prestiiž ja efektiivsus riikliku juhtimise all. Venemaa, vähem arenenud riik, võttis omaks nüüd kiiresti kaduva kommunismi vormi, samal ajal kui Itaalia ja Saksamaa, millel oli kõrgem tsivilisatsioonitase, otsisid päästet fašismilt.

Sotsiaaldemokraatliku teooria väga pealiskaudne uurimine on piisav, et näidata, et see, mis
Nendes kolmes riigis toimuv oli vältimatu ja peab toimuma kõikjal, kus selle poliitikat ellu viiakse.

Sotsiaaldemokraat on demagoogia ratsionaliseerija, samas kui tema partei on alati fraktsioonide poolt koormatud, selle kõrged kohad täis mehi, kellel pole peale pealiskaudse kõneoskuse midagi muud soovitada. Selle kõrgeimad ametikohad on avatud demagoogile ja ainult temale. Nii nagu selle põhimõtted on ebamäärased ja vastaste omad kindlad, puudub ka selle juhtidel kommunisti fanatism või fašisti karmus. Hankige võim hääletamise teel – mitte võim asju ajada, vaid võim ametisse astuda. Lubage nii rikastele kui ka vaestele, et olete nende sõber. Kaotage slummid ja sööge slummiomanikuga õhtusööki. Tõstke palku, aga andke halvale tööandjale tiitlid.

Riigistage pangad, aga kuuletuge pankurile. Alistage rahvusvaheline kapital tervitussuudlusega.
Relvastuse vähendamine ja samal ajal iga teise riigi asjadesse sekkumine. Need on mõned Tööpartei kandidaatidele sobivamad loosungid. Pole üllatav, et sünge reaalsuse maailmas on see oportunismi, idealismi ja puhta iseloomu nõrkuse segu kokku varisenud iga kord, kui sellele on vastutus pandud.

Tööpartei ajaloo uurimine näitab, kui täpselt need tendentsid praktikas täituvad; ja arvestades tsiteeritud mandririikide allakäigu kaugemale arenenud staadiumi, pole miski silmatorkavam kui võrrelda nende hiljutist ajalugu meie endi kogemustega. Sotsiaalsed ja majanduslikud raskused on viinud laialdase arusaamani vajadusest muuta rahvuslikku struktuuri. On proovitud sotsiaaldemokraatia pealtnäha lihtsat teed; sellele on järgnenud kaos ja korruptsioon; ning appi on tulnud astuda juhtkond, mida ekslikult nimetatakse diktatuuriks.

Meie Tööpartei uuring näitab täpselt samu tendentse nagu juba mainitud sotsiaaldemokraatlikud parteid. Kas selle kõige optimistlikum toetaja saab tõesti väita, et kogu partei veendumustes ja poliitikas on kaks järjepidevat nooti? Isegi kui meil poleks nende varasemate ametiaegade andmeid selle tõestuseks, sisaldavad nende juhtide kõned ja Daily *Heraldi* veerud igasugust vastuolu. Sotsialistlik Liiga ja kõige rahulikum ametiühingujuht on ühinenud oma valimisvõidu soovis, kuid sellist pole võimalik leida. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

üksainus ühine punkt nende valitsusplaanides pärast võidu saavutamist. Osalege igal Tööpartei koosolekul, kus on rohkem kui üks kõneleja, ja kui kõnelejad jõuavad ülevatest püüdlustest praktilise poliitikani, ilmnevad kohe kõige silmatorkavamad erimeelsused.

Esimene tõeliselt suur parlamentaarne Tööpartei naasis 1922. aastal. Isegi 1906. aasta „veidrate valimiste parlamendis“ pole Westminsterisse jõudnud nii veidrat ekstsentrilisuse kogumit. Paremat kirjeldust nende kohta ei saaks anda kui see, mille pakkus Scanlon oma teoses „ Tööpartei *langus ja langus* “ :

„Poliitika, nagu ka ebaõnn, loob kummalisi voodikaaslasi, kuid võib julgelt öelda, et mitte kunagi polnud kõige hullemad ebaõnne vormid suutnud kokku tuua nii kummalisi ja mitmekesiseid tüüpe, nagu nad 1922. aasta parlamendis meie leiboristide voodis kõrvuti leidsid – igaüks, kellel oli kaebus, liitus leiboristidega . . . usus, et see eksisteerib ainult individuaalsete ülekohtu parandamiseks; ja kui mõni rikas inimene parteiga liitus, tundis ta kohe, et ta tuleks parlamenti vastu võtta, et kaebusega saaks korralikult tegeleda... mäletate näiteks hr Egerton Wake'i, leiboristide rahvuslikku korraldajat, kelle ülesanne oli kandidaate ametisse seada, kes ütles, et partei suurim häda oli rahulolematute kindralite üledoos.“

Kokkuvõttes leidsid Tööparteisse tee mõned veidrad isendid... igaühel neist oli kindel idee: mõned keskendusid kulunud hobustele, mõned rõhutud vähemustele, eeldusel, et vähemused liiga lähedal ei olnud. Oli kindraleid, keda sõjas oli tähelepanuta jäetud ja kes soovisid kogu edutamissüsteemi muutmist. Teised (mitte kindralid) olid valmis pühendama oma aega ja energiat hingamispäeva pühaks pidamisele; teised võisid rahulikult vaadata töötutele määratud karme tingimusi, kuid oleksid meelsasti partei hävitanud, kui see oleks nimekirja lisanud kasvõi ühe töölisklubi. Oli ka neid, kes uskusid, et igapäevased Jumala poole palvetamise grupikohtumised lahendavad vaesuse probleemi, ja oli ka neid, kellel polnud üheski küsimuses kindlat seisukohta.

1906. aastal, kui mõned leiboristidest parlamendiliikmed vihjasid maailmale suurtele küsimustele, millele nad lootsid oma parlamendielu pühendada, vabandas hr Bernard Shaw universumi ees, et ta oli nendega kunagi seotud olnud. Puuduvad igasugused ülestähendused selle kohta, mida ta 1922. aastal ütles.

Vähem kui aasta hiljem sai sellest kirjust assambleest riigi ametlik valitsus.
Pärast mõnekuulist ametiaega saatis riik selle koheselt laiali. Viis aastat hr.
Baldwin valmistas rahvuslikku meelt ette igaks alternatiiviks ja 1929. aastal valitses Tööpartei valitsus, millel oli enamusest vaid mõnel puudu ja millel oli peaaegu alati tegelik füüsiline enamus Esindajatekoja valimisringkondades, ebamugavuses ja häbitult kaks ja pool aastat, kuni 1931. aasta kriis tõi kaasa nende ajutise valimisvõimu lõppemise.

Venemaal soovitas Kerenski olla ettevaatlik kuni hetkeni, mil ta põgenes nördinud ja pettunud rahva eest, kes oli pöördunud bolševike poole juhirolli saamiseks, mida tal polnud kunagi olnud julgust näidata. Itaalias okupeerisid sotsiaaldemokraadid tehased ja kuna neil polnud plaane neid juhtida, lasid nad end alandlikult fašistidel välja ajada ja hävitada, andes itaallastele kõnede asemel plaane ja intriigide asemel tegusid. Saksamaal oli sotsialistidel 1919. aastal kogu võim käes, kuid nad otsisid abi hirmunult *junkrutelt ;* kaksteist aastat hoidsid nad Weimari põhiseadust ja andsid 1933. aastal vaevalt protestihääleta teed Hitlerile ja rünnakvägede distsiplineeritud juhtkonnale.

Pole üllatav, et üks Inglise endine sotsialistlik parlamendiliige kirjutab, et sotsiaaldemokraatia eksistents sõltub võimule mitte pääsemisest. See artikkel algas hoiatusega, et

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Kui kõrvalvalimiste arvud midagi tähendavad, peab Tööpartei järgmistel valimistel uuesti ametisse saama. Lugeja võib küsida, kuidas on eelnevaid fakte arvestades võimalik, et miljonid valijad hääletavad uuesti Tööpartei poolt. Vastus peitub iga Tööpartei platvormi poolt esitatud näivas vabanduses: „Meil pole kunagi olnud enamust.“

Kuigi see võib tunduda hämmastav, näib valdav enamus valijaskonnast täiesti siiralt uskuvat, et kui 1929. aastal oleks ametisse nimetatud veel kakskümmend ametiühinguliidrit või keskklassi *intelligentsi ,* oleks leiboristide valitsus edukalt täitnud oma valimiskampaania ajal antud arvukad ja mitmekesised utoopilised lubadused. Kuidas enamuse puudumine seletab töötajatele selliste selgelt töölisklassivastaste seaduste nagu anomaaliate seadus ja söekaevanduste seadus algatamist ja alamkojas läbisurumist – sageli mõne liberaali ja konservatiivi hääle vastu –, seda ma ei teeskle, et saan aru. Kuidas klassivihkamise jutlustamine ja masside kogunemine kapitalismi purustamiseks peaks muutuma ohjeldamatuks snobismiks ja Londoni linna hiilivaks allumiseks, kuna parlamendiliikmeid on 307 asemel 294, on mõistatus, mida kunagi ei selgitata.

Mis iganes Tööparteil veel viga on, on nad kaugele jõudnud ebamugavate küsimuste lahendamisel. Nad on avastanud, et parim viis on neile selg pöörata. Selgitused asenduvad hukkamõistuga; selgitused esitatakse raevukalt; ja minevikus antud lubaduste täitmata jätmine näib valijate silmis olevat enam kui kaetud tulevikuks lubaduste andmise erilise heldusega.

Peamine tõend selle kohta, et Tööpartei ei suuda valitseda, ei peitu mitte nende ebaõnnestumises, mis on minevikus olnud põlastusväärne, vaid nende juhtkonna psühholoogias ja lihtliikmete kergeusklikkuses. Erakordne leebe suhtumine Suurbritanniasse nendesse, kelle kohta arvatakse, et nad on end kõrgetele kohtadele teeninud, seletab ilmselt kummalist viisi, kuidas need, kes on võimelised tõde teadma, lasevad Tööpartei juhtide õlistel väidetel ebatavaliste õigluse standardite kohta vaidlustamata minna.

Härra MacDonald riikliku valitsuse juhina järgib täna täpselt sama poliitikat, mida ta oli leiboristide valitsuse austatud ja armastatud juht. Ainus erinevus on see, et see poliitika on edukam, sest teda ümbritsevad võimekad mehed ebaefektiivsete asemel. Ometi näeme leiboristide juhte, kes olid uhked, et järgisid teda enne 1931. aastat, nüüd laimamas ja hukka mõistmas teda täpselt samade meetodite pärast, mille vastuseisu pärast hukka mõisteti ka teisi inimesi, kui ta neid varem kasutas. Aususe standard on nii madal, et leiboristide parlamendiliikmed, kes varem tema ukse taga hängisid lootuses see avada ja öelda "Tere hommikust", süüdistavad nüüd kõigis mineviku kuritegudes MacDonaldi, Thomast ja Snowdenit. Ühe hingetõmbega väidavad nad end olevat demokraatlik partei; järgmisel ütlevad nad, et parlamendirühmas vastutasid ligi 300 tugevat meest selle eest, mida nad nüüd kurikaelaks peavad.

Selle ebaausa propaganda üldise näite võib leida Tööpartei platvormidel alati kõlavast avaldusest, et nemad on ainus partei, mis avaldab bilansi, ning vanemate parteide hukkamõistust korruptsiooni pärast auhindade müümisel ja salajaste sissetulekuallikate varjamisel. Paljud liikmed usuvad kahtlemata neid väiteid, kui nad neid esitavad. Teisest küljest peavad paljud olema teadlikud, et juhid on aastaid saanud suuri eraannetusi ja kasutanud neid oma äranägemise järgi – annetusi, mida pole üheski avaldatud aruandes arvesse võetud. Tööpartei on alati hukka mõistnud tiitlite tühja pompoossust, kuid aunimekirjade uurimine ametiajal ei viita mingile muutusele nende nimekirjade koostamise traditsioonilises viisis. ******e-raamatute konverter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Suurem osa Tööpartei juhtkonnast on nendes küsimustes teadlikult silmakirjalik, lihtliikmed aga nii uskumatult kergeusklikud, et on raske mitte väita, et nad väärivad sellist juhtimist, mis neil on.

Mis saab demokraatia lõpust? Alustades sotsiaaldemokraatia ajaloo uurimisest mujal, peab meie uurimine Suurbritannia Tööpartei kohta viima meid uskuma, et nii nagu see näitab kõiki mandriosa liikumiste omadusi, peab ka selle areng paratamatult arenema samamoodi. Võib-olla pole see sugugi rõõmustav mõte. Kui rahvas väga kiiresti mõistusele ei tule ja talle ei pakuta mehilist ja praktilist alternatiivi, siis rahandusest räsitud Konservatiivse Partei negatiivsed voorused toovad meile Westminsteris kindlasti Tööpartei enamuse. Konservatiivid peavad Tööpartei valitsust vähemalt kaksteist kuud ametis hoidma. Valijaskond ei mõistaks, kui halb Tööpartei oli, ja unustaks, kui halb oli konservatism sel ajal olnud.

Seetõttu on esmatähtis, et fašism pakuks selle alternatiivi viivitamatult. Teiste riikide traagilisel ajalool ei tohiks lasta siin avalduda. Nad pöördusid konstruktiivse planeerimise ja autoriteetse juhtimise poole viimase abinõuna, kui ebakonstruktiivne reaktsioon ja arglik sotsialism viisid nad katastroofi äärele.

Tööpartei valitsus, mis on lubanud parandada masside olukorda, avastab ametisse saades, et kapp on tühi. Aeg on möödas, mil üleliigsetest vahenditest võidi leida paar miljonit töötajate äraostmiseks. Tööpartei valitsuse täielikust ebaõnnestumisest neid aidata ja oma propaganda hoolimatust olemusest ärritatuna pöörduvad töötajad väljapääsu saamiseks rahutuste ja kommunismi poole. Ametisse jõudmiseks peetavate metsikute kõnede pärast ärevuses tõmbab investoriklass oma sarved mängu, millel on katastroofilised tagajärjed meie majanduslikule olukorrale. Sotsiaaldemokraatia seisab silmitsi oma ajaloolise probleemiga: kuidas rahuldada oma toetajaid ilma vastaseid rünnamata. Sotsialistlikus kreedos pole lahendust. Vähem kui kolme aasta pärast seisame silmitsi tõelise kriisiga, mis muudab 1931. aasta kriisi väga tühiseks asjaks.

Kas on võimalik uskuda, et demokraatia, nagu me seda praegu tunneme, jääb ellu selle pideva katastroofi poole triivimise juures? Fašism peab püüdma rahvast oma plaanides veenda just praegu, mitte siis, kui katastroof on käes.

Tööpartei ei saa valitseda ja kui korporatiivse riigi loomine lükatakse edasi, kuni sotsiaaldemokraatia on oma kaosesaagi lõiganud, peitub rahva päästmine ikkagi selles, et meeste meeled on ette valmistatud ja mustsärkide liikumine on koondunud.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Fašism ja sõda,

autor kindralmajor JFC Fuller

Fašismi vaade sõjale on terve mõistuse küsimus, sest fašist on realist. Tema jaoks on mõttetu sõjaprobleemi sõnade ja anateemidega maha lüüa, nagu nii sageli teevad need, kellel õnnestus viimast edukalt vältida, sest emotsionaalsus on realismi vastand. Ta on avatud probleemi uurimisele nii, nagu arst uurib patsienti, kuid keeldub laskmast end ühelt poolt "auhiilgusest" või teiselt poolt "õudusest" kõrvale juhtida.

Kui probleem on lahendatav, siis lahendatakse see teaduslikult, st tõe otsimise ja säilitamise teel. erapooletu meel ja korrapärane töö. Hüsteeria seda kindlasti ei lahenda.

Olles uurinud sõda ajalooliselt ja psühholoogiliselt, jõuab fašist järeldusele, et teatud asjaoludel on sõjad vajalikud ja teistel mitte. Seetõttu otsustab ta, et asjaolud on peamine tegur, et just need loovad sõdu ja et järelikult pole sõda ise haigus, vaid hoopis haigusliku rahuseisundi haripunkt. Asi pole mikroobis, vaid mikroobi põhjustatud palavikus. Ilma selle palavikuta võiks patsient kergesti sisemise mürgistuse tõttu surra, kuid kui tema temperatuur tõuseb üle teatud punkti, kukub ta kindlasti kokku; igal juhul on ta haiguse lõppedes tõenäoliselt füüsiliselt nõrgestatud. Süüdistada ei tohiks palavikku, vaid selle põhjust. Seetõttu ütleb fašist: „Ma tegelen selle probleemiga põhjuslikult ja kuni selle põhjus või põhjused on kõrvaldatud, hoian ma käes kirurgiliste instrumentide ja ravimite varu, oma mereväge, armeed ja õhulaevastikku, sest ma ei näe põhjust loota usuravile ja muule šarlatanile. Järelikult ei ole mul mingit pistmist patsifistliku nõidusega, mis loodab loitsudele, võlusõnadele ja paktidele.“ Sel põhjusel keeldub ta laskmast oma tõeotsingutelt kõrvale hiilida desarmeerimise ja muude sarnaste eksitavate sõnadega, sest relvad iseenesest ei saa sõdu tekitada, nagu tangid ja skalpellid iseenesest ei saa haigusi tekitada.

„Seepärast,“ ütleb fašist, „uurime rahu, sest rahu rahulolematuses avastatakse sõja põhjused ja kuni need pole kõrvaldatud, ei kavatse ma oma kirurgilisi instrumente ära visata. Tegelikult, mida hüsteerilisemaks muutuvad rahu pooldajad, seda kindlam olen ma, et sõda tuleb tagasi, seepärast hoolitsen selle eest, et minu instrumendid ja ravimid oleksid kõige paremini hangitavad.“

Seejärel pöördub fašist ajastu poole, milles me elame, sest just sellest ajastust tuleb järgmine sõda, ja olles seda erapooletult uurinud, jõuab ta järeldusele, et tänapäeval on kaks peamist sõja põhjust: ülerahvastatus ja fiskaal-majanduslik anarhia. Just need tekitavad sõjalisi põhjuseid – vajaduse vallutada, terroriseerida ja rajada rünnakuta piire.

Esimest neist kahest peamisest põhjusest vaatleb ta järgmiselt: Ükskõik kui taunitav ja tüütu see ka poleks, on fakt, et nälgiv mees eelistab toidu varastades seadust rikkuda kui nälga surra. Igas tsiviliseeritud ja tsiviliseerimata riigis on kokku lepitud, et inimesel on õigus oma elu kaitsta; miks peaks siis see inimene end nälga tapma, kui ta saab oma elu vargusega päästa? Järelikult, kui riik muutub ülerahvastatud, on sellel kaks võimalust: see võib sooritada enesetapu kodusõjas või okupeerida naaberterritooriumi, mis tähendab sõda, kui see pole asustatud.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

paktist joobunud patsifistide poolt. Need on faktid, mida ei saa ümber lükata. Kuna Jaapan on ülerahvastatud, on Rahvasteliidul rumal Jaapani laienemisele vastu vaielda. Palju targem oleks igal aastal saata sellesse riiki paar tuhat tonni rasestumisvastaseid vahendeid.

Sama probleem seisab meie ees Indias: olgu valge raamat või mitte, kui indiaanlased jätkavad praeguse tempoga sigimist, siis kui laienemine võimalikuks ei muutu, peab India enne selle sajandi lõppu plahvatama. 1921. aastal oli selle rahvaarv 320 miljonit ja 1931. aastal 350 miljonit. Selle kasvutempo juures on see 2001. aastal umbes 700 miljonit ja kui Marie Stopes ei hakka tegutsema või iga maisitõlvik kaks maisitõlvikut ei kasvata, on katastroof ette määratud. See on fakt, mida ei suuda kustutada ükski pliiats ja tint ega vagad sõnad; järelikult töötab fašist faktide põhjal – ta on realist.

Pöördudes kahest peamisest põhjusest teise juurde, seisab fašist kohe silmitsi sellega, mida kuulutatakse „majanduslikuks natsionalismiks“ ja mida paljud peavad streigi kuradiks. Sõnade või nimedega mitte kunagi lummatuna avastab ta seda uurides, et tegelikult mõeldakse selle all anarhilist kauplemist, mille sosistamine liberaalse demokraatia kontekstis on ketserlus: mine, kuidas tahad, tee, kuidas suudad, peta, anna altkäemaksu, rabele ja kurat saab kõige suurema takistuse. Turud ja välislaenud mängivad selles vereta rahakotiraiumise sõjas suurt rolli. Ma uurin neid lühidalt järgemööda.

Kuna tänapäeval toodavad kõik riigid rohkem, kui nad olemasoleva finantssüsteemi raames osta suudavad, ületab maailma toodang maailma nõudluse. Seetõttu muutuvad turud konfliktide põhjustajateks ja rahulolematuse ning kaupade dumpingupiirkondadeks. Kuna on ilmselge, et igal riigil on võimatu müüa rohkem, kui ta osta suudab, kaasavad erahuvid nende vastavad valitsused ja valitsused ragistavad mõõku, et üksteist hirmutada – nende ragistamine on päevapressi solvangute objektiks. Ahnus tekitab kadedust, kadedus kirge ja vihkamist, seejärel tuleb mingi vahejuhtum, mis sütitab allakäinud emotsionaalsuse ja puhkeb sõda. Sama juhtub ka võitluses tooraine pärast.

Veelgi võimsam põhjus on suurte keskpankade vaheline võitlus finantskontrolli pärast. Kui kaupade eest ei saa kaupadega maksta, on võlgnik sunnitud laenu vastu võtma ja satub kohe finantsorjusesse. Nagu üks kirjanik rahvusvaheliste finantsistide kohta ütleb: „Rohkem kui ükski teine jõud, mis tänapäeva maailma kaoses valla pääseb, on nad viinud sõjani.“ Kui nad on juba nende haardesse sattunud, on sellest pääsemiseks vaid kaks võimalust: lahtiütlemine või võitlemine. Kuna esimene tähendab pankrotti ja häbistamist, siis tavaliselt pöördutakse teise poole.

Seega juhtubki, et massidemokraatiatele omase ahnuse ja emotsionaalsuse tõttu ei peeta relvi mitte kirurgilisteks instrumentideks, vaid riiklike ja rahvusvaheliste rahulolematuste kampsunideks. Nende abil piiratakse sisemisi revolutsioone ja terroriseeritakse vaenulikke naabreid mitte õigluse säilitamiseks, vaid ahnuse ülalpidamiseks. Jällegi on tariifimüürist kindlustatud piirini vaid üks samm ja kui olemasolev piir on nõrk, on igati stiimul otsida teist, tugevamat. Varem otsiti tugevaid kaitsepiire rahvusliku eksistentsi kindlustamiseks, nüüd otsitakse neid rahvusvahelise liigkasuvõtmise tagamiseks.

11. juulil 1933 ütles härra Chamberlain alamkojas: „Meie ise jääme endiselt arvamuse juurde, mida oleme kogu aeg hoidnud, ja see on see, et peamised probleemid, mille all maailm tänapäeval kannatab, on oma päritolu poolest rahvusvahelised ja et neid saab lahendada ainult rahvusvahelise tegutsemise ja kokkuleppega.“ Mis puutub nende päritolu, siis tal on õigus, aga kuna Saatanal on eriline vastumeelsus Saatana väljaajamise vastu, siis on fašist oma ravi osas enam kui kahtlev. Seepärast ei usu ta desarmeerimislepingutesse, rahupaktidesse ja rahvusvahelistesse politseijõududesse, millest Rahvasteliidu liikmed või selle toetajad räägivad seestpoolt välja ja seejärel väljastpoolt sisse.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Rahvasliit ei seisa rahu, vaid status quo eest: see seisab müüdi, inertsi, mitte reaalsuse muutuse eest. Maailm liigub ja meie peame sellega kaasas käima; seisma jäämine ei saa toimuda ilma mädanemiseta ja mädanemine sünnitab sõda, sest see mädastab tsivilisatsiooni. Näiteks uurige Austria probleemi, mis on praegu Euroopa mädanemise keskpunkt: aastatel 1918–19 taandati suur impeerium väikeseks riigiks tohutu kapitaliga; see tähendab, et miljonäri positsioonilt vaeseks, kes peab ikka veel oma maja eest maksma – Viin – miljonäri üüriraha. 1931. aastal tegi Saksamaa ettepaneku tolliliidu loomiseks ja Prantsusmaa, tundes, et teda ähvardab torpedeerimine, otsustas kohe seda liitu torpedeerida oma alati eksimatu hävitusrelva, Rahvasteliidu nõukogu, abil. Põhimõtteliselt majandusküsimusena suunati see otsustamiseks Alalisele Rahvusvahelisele Kohtule ja pandi poliitilisele piinamispinki, kus vintse käitasid muuhulgas Salvador, Kuuba, Colombia ja Hiina – tollal avaliku anarhia seisundis. Kui Kuuba või Salvador oleksid hääletanud teisiti, oleks liit saanud lõplikuks reaalsuseks; kuna kumbki seda ei teinud, lükati see tagasi.

Kas see on mõistlik või hullumeelne? Kas see on viis maailma integreerimiseks ja igavese rahu loomiseks? Oleks olnud mõistlikum ja ausam, kui Rahvasliit oleks kuulutanud: „Austria on võimatu maa, ta on Euroopa vaene ja kui tal seda liitu ei lubata, peame ta alles hoidma ja talle igal aastal miljoneid naelu toetust maksma.“ Isegi siis, mis õigus oleks Rahvasliitul olnud arvata, et austerlased – uhke rahvas – tahavad elada vaestemajas; sest kõik, mida nad tahtsid, oli enesemääramine ja nad tahavad seda siiani, kuid ei suuda seda saavutada, sest nad on sunnitud elama mitte enda valitud valitsuse, vaid korrumpeerunud despootluse all.

Tegelikult takistatakse Austrial oma õigustatud saatust täitmast, kehtestades talle salajase rahvusvahelise politseijõu – rahainternatsionaali, millel pole vaja osta välismaiseid palgasõdureid; sest ta saab alati palgata kodumaiseid. Just sellist jõudu, denatsionaliseeritud kõrilõikajat, mille ainsaks stiimuliks on raha, püüavad Rahvasteliidu Liit, Uue Ühenduse Liikumine ja lagunev kapitalism maailmale peale suruda. Kui nad saaksid seda teha, oleks varem või hiljem tulemuseks katastroofiline revolutsioon, mis lõpeb ülemaailmse bolševismiga. Kas see on siis nende lõppeesmärk?

Vaatamata sellele jultunud poliitilisele petturlusele on fašistide kõige olulisem vastumeelsus salakaval moraalne rünnak, mis algatatakse vagade banaalsuste ja hüsteerilise silmakirjalikkuse suitsupilve varjus kõige vastu, mis inimkonnas on mehelik ja vaimne. Au, voorus ja usk kõigesse üllamasse kui pelgalt elamine tuleb allutada rahvusvahelisele õiguslikule kontrollile. Aga kas rahu või rahu säilitamine iga hinna eest on elu eesmärk? Kas selles maailmas pole midagi kallimat kui elu? Kas inimesed on ainult loomad? Koos James Martineau'ga usub fašist, et:

„Inimelu austamine muutub ebamoraalseks ebajumalakummardamiseks, kui seda peetakse pühamaks kui õiglust ja õigust ning kui veresaun muutub kohutavamaks kui laastavate türanniate ja võidukate silmakirjalikkuse vaatepilt... miski ei saa olla nõrgem ega enesetapumõttelisem kui see, et mehed, kes on ühiskonna kodanikud, kuulutavad, et nad omalt poolt kavatsevad pidada elu kõrgemalt lugu kui õiglust. Ja kui saabub päev, mil rahvad on rahul iga vaidluse, olenemata selle päritolust, kohtu otsusele allutamisega, siis ei pruugi see olla mitte see, et maailm on paremaks muutunud, vaid et inimesed on muutunud õelamaks ja alatumaks, sest pole enam midagi, mida nad kallimaks peaksid kui elu.“

Elada on looduse tung, aga õiglaselt elada – see tähendab vastavalt oma sügavaimatele veendumustele – on kindlasti kogu moraali ja religiooni alus. Kas inimene, kes usub, et ta peegeldab Jumala tahet, saab oma usu politseikohtule esitada? „Ela ohtlikult“ näib seega olevat üllam ja õiglasem elumoto kui...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

„Ohutus ennekõike“, mis inimese südamesse rakendatuna ei saa saavutada muud eesmärki kui vaimutuks muutunud eunuhhide rassi aretamist.

Nii ongi fašismi filosoofias elu käsitletud kui vahendit eesmärgi saavutamiseks, mitte kui eesmärki ennast. Üksikisik on surelik, aga riik, mitte ainult üksikisikute mass, vaid ka see, mis on oma ajaloos üllas, inspireeritud ja inspireeriv, kahe sõnaga – rahvuslik vaimsus, on surematu ja lõpmatult suurem. Just selleks peab iga inimene elama, mitte ainult selleks, et seda säilitada, vaid ka selleks, et seda oma elu, mõtete ja tegudega toetada. See on võitlus selle nimel, mis tuleb teha, mitte pelgalt aja maha võtmine saavutatule. Kui selles vaimus on veel midagi metssea aktiivsusest, siis olgu taevani kiidetud, et seal pole veel midagi talusea inertsi.

Selle dünaamilisuse, selle olemusliku mehelikkuse tõttu seisab fašism rahu eest, kuid ometi ei karda ta sõda, sest kõik, mida ta kardab, on liikumatu elu. Seetõttu kõlab fašisti kreedo rahu ja sõja kohta järgmiselt:

Sõja õigustatud eesmärk on täiuslikum rahu; sest sõda on kirurgiline instrument.

Rahu õigustatud objekt on täiuslikum inimene; sest rahu on loominguline instrument.

Ja inimese õigustatud objekt on täiuslikum maailm; sest inimene on jumalik instrument.

Kuidas ta selle usutunnistuse tegudeks muudab, sest ilma tegevuseta ei saa olla taassündi?
probleem, mida ma nüüd uurima hakkan.

Konfliktide ajaloo võib jagada kahte suurde kategooriasse – siserevolutsioonid ja välissõjad; esimene viljastab teist ja teine esimest. Ma uurin neid nüüd järgemööda.

Fašist ütleb järgmist: rahvusvaheline rahulolematus on vaid lugematute rahvuslike rahulolematuste summa. Kui maailma võrrelda majaga, siis kuna selle tellised ja mört on mädad, siis selle vundamendid vajuvad pidevalt kokku ja müürid varisevad sisse. Seega on loomingulise maailmarahu loomise esimene probleem see, et iga rahvas peaks oma kodu korda seadma; sest seni, kuni rahvad on sisemises mädanenud seisundis, ja niipea kui kriis muutub peatseks, püüavad nende poliitikud säilitada oma võimu, suunates rahulolematuse väljapoole, see tähendab kodust eemale ja välisasjadesse. See on vanim ja kindlaim tee sõjani.

Suurepärane näide sellest on sõjajärgne Prantsusmaa. Tema valitsussüsteem on täiesti korrumpeerunud, seega mida teevad tema poliitikud? Avalikkuse tähelepanu kõrvalejuhtimiseks kuulutavad nad valjuhäälselt, et Prantsusmaa on ohus, ja hüpnotiseerivad rahvast sõnaga „julgeolek“. Kui oleks võimalik kaitsta Prantsusmaad igasuguse rünnaku eest, kas Prantsuse poliitikud oleksid tänulikud? Ei, nad oleksid kohkunud, sest nad mõistaksid, et kuna rahval poleks siis välissõja ees midagi karta, pööraksid nad oma tähelepanu sisemistele reformidele ja revolutsioonile. „Julgeolek“ ei ole tegelikult Saksamaa poole suunatud kilp, vaid pigem kuulikindel kilp, mille all Staviskyd roomavad.

Kuigi peaaegu igas riigis on rahulolematuse põhjus majanduslik, on selle väljendus, nagu see peabki olema, moraalne. Vaesus ei tekita mitte ainult puudust, vaid ka ebaõigluse tunnet. See, et potentsiaalse külluse ajastul peaks ikkagi esinema tegelikku ja ülemäärast vaesust, tundub kuritegelik ning kui valitsust vaadeldakse kui gangsterite kogunemist, hakkab kannatav ja mõtlev inimene uskuma oma õigusesse see kukutada. See on kõigi sotsiaalsete revolutsioonide peamine põhjus. Tootmises õiglase osa äravõtmine aegunud jaotussüsteemi tõttu on võrdne röövimisega. Kui sissemurdja siseneb teie majja ja ähvardab teie elu, on teil õigus seda kaitsta.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

isegi omaenda vara arvelt. Meeleheitel mees vaatab poliitilist mõrva sarnase nurga alt ja kui ta kord taipab, et just finantsist kasutab poliitikut varitsemishobusena enda ja tema õiglaseks peetava rikkuseosa vahel, võime oodata esimest pankurite ajaloos aset leidnud langust.

Fašist küsib: Miks lahendada see finantsanarhia probleem sotsiaalse anarhiaga? Miks mitte lahendada seda hoopis majandusliku ümberkorraldamisega? Vaesus ja sellest tulenevalt ka revolutsioon tekivad rikkuse ebaühtlase jaotumise, mädanenud finantssüsteemi, palgakärbete, hinnatõusu ja elatustaseme üldise languse tõttu; miks mitte siis korraldada riiklikku tööstust nii, et see saaks ennast kontrollida, ennast väljendada ja ennast reformida? See ei ole sotsialism, kus riik kontrollib tööjõudu, sest siin pakutud tööstuse kontroll on nende poolt, kes loovad ja säilitavad tööjõudu. See on tegelikult puhtaim koostöödemokraatia vorm, mida poliitilised demokraatiad pole kunagi püüdnud realiseerida. Seda kontrolli kavatseb fašist kehtestada korporatiivse riigi abil. Tööstusharud jagatakse isejuhtivateks rühmadeks, millest igaüks valib tööstuskorporatsiooni, mis koosneb tööandjatest, töötajatest ja tarbijatest. Sellises organisatsioonis ei leia klassivõitlus, streikid ja töösulud kohta. Palgatõusu eest võitlemise asemel on eesmärk elatustaseme tõstmine, samal ajal kui teadus ja tööstus suurendavad tootmisvõimsust. Mida see tähendab? See ärakasutamine asendatakse organiseerimisega ja luuakse uus sotsiaalne keha.

Kui heaolu on saavutatud, on järgmine samm majandusliku tolmu sissepuhumise uus hing. Nii nagu inimene on osaliselt füüsiline, osaliselt moraalne ja osaliselt intellektuaalne, on ka inimühiskond osaliselt majanduslik, osaliselt kultuuriline ja osaliselt poliitiline. Sellest järeldub, et nagu inimeses endas, tuleks majanduslikud tegurid rühmitada organiteks ja jäsemeteks; nii tuleks ka kultuuriline jätta peaaegu täielikult üksikisikute hooleks ja poliitilisel peaks olema võim terviku üle. Selle all pean ma silmas seda, et poliitika peamised tegevused seisnevad üksikisikute ja rühmade vaheliste suhete reguleerimises ning nende organite ja jäsemete, riiklike teenuste juhtimises, mida ainult nemad saavad kontrollida.

Sellest võime järeldada järgmist: üksikisikute eraelu on võimalikult vaba; töötajate rühmade õitseng sõltub organiseerimisest vastavalt funktsioonidele ning terviku valitsemist teostavad kõrge intelligentsuse, teadmiste ja kogemustega inimesed. Teisisõnu: kultuurielu on individuaalne, majanduslik on kollektiivne ning poliitiline on suunav ja autoritaarne. Kui need kolm tegevuste rühma – eneseväljendus, rühmaväljendus ja rahvuslik eneseväljendus – toimivad koos, saavutatakse kultuurilise, majandusliku ja poliitilise elu kõrgeim majandus. See majandus on tõeline vabadus ja rahulolematuse vabadus on rahvusliku rahu alus.

Nüüd pöördun sõjaprobleemi teise poole juurde, see tähendab alates rahvuslikest revolutsioonidest kuni välissõjad ja siin leiame taas, et tõeline rahu tuleb luua majanduslikul alusel.

Mis see alus tänapäeval on? Kulla anarhia, olemasolevate rahvusvaheliste ja riiklike rahasüsteemide nurgakivi. Kulla saamiseks või kuldvaluutade kehtestamiseks peavad riikidel olema aktiivsed „soodsad“ kaubandusbilansid. Need, kellel see õnnestub, saavad kas „ebasoodsate“ saldodega riikidelt kulda välja võtta või sundida neid vahe laenu näol laenama. Nagu üks selle küsimuse kohta kirjutanud kirjutaja ütleb: „Selle asemel, et kaupu ja teenuseid vastastikuse kasu saamiseks vahetada, on riigid sunnitud hambad ja küüned kokku võttes võitlema „soodsate“ saldode – st kulla – eest, karistuseks selle, et nad satuvad alandavasse ja õnnetusse olukorda, olles oma edukate konkurentide ettur.“ See on otsene tee sõjani, sest nagu ma juba märkisin, saab peale lahtiütlemise ainult sõda selle orjuse kaotada. ******e-raamatute konverter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Ilmselgelt peitub selle probleemi lahendus kullast kui rikkuse mõõdust loobumises ja valuuta rajamises reaalsele rikkusele, mitte ühele nurka surutavale kaubale, vaid kõigile turuväärtusega kaupadele. Siis tuleb ekspordi eest tasuda impordiga või saavad sellest kingitused riigile, mis seda saab. Nagu eelmine kirjutaja ütleb: riiklikult subsideeritud eksport muutub siis otstarbetuks. Tollimaksud, niivõrd kui need välistavad impordi, välistavad selles ulatuses ka ekspordi. Vahetuskursid fikseeritakse muutumatult, kõrvaldades spekulandi ja hirm rahalaenuandja ees kaob.

Ma ei saa siinkohal laskuda üksikasjadesse selle kohta, kuidas praegust finantsanarhiat likvideerida; kuid on ilmne, et demokraatlikes valitsustes, mille võim sõltub kullastandardil põhineva finantsmaailma huvidest ja eelarvamustest, ei saa lahendus olla muu kui katastroof. Vaadake meie riigis eksisteerivat mehhanismi, mis peaks läbi viima nii keerulise reformi. Peaminister peab probleemi edastama valitsuskabinetile ja valitsuskabinet parlamendiparteile ning kui võimul on leiboristide valitsus, peab parlamendipartei selle edastama ametiühingute kongressile ja tööpartei konverentsile, samal ajal kui kõigi nende kogunemiste taga on omakasupüüdlikud huvigrupid.

Fašistliku valitsuse ajal, kui eksperdid on küsimuse uurinud, ütleb peaminister „jah“ või „ei“. Kui vastus on „jah“, saab meetmest seadus. Ja kui teised riigid on huvitatud, mis vaevalt et nii on, kui nad on fašistliku juhtimise all, on otsustusmehhanism sama ja kiire kokkuleppe saavutamine on võimalik.

Olles vaieldamatult nõus, et see sõja põhipõhjus on kõrvaldatud, jääb järele nn bioloogiline põhjus, nimelt ülerahvastatus, mida ükski majanduslik ümberkorraldus ei saa otseselt mõjutada; sest see on väljaspool valitsuse kontrolli.

Kõrge elatustasemega riikides lahendab selle probleemi automaatselt sündimuse langus. Kuid riikides, kus valitseb madal elatustase, st riikides, kus tööstuslik tsivilisatsioon pole täielikult arenenud, võib veel aastaid oodata sündimuse kasvu. Maailma statistikat vaadates näeme, et kui Lääne-Euroopas rahvastiku kasv väheneb, siis Ida-Euroopas mitte, samas kui Venemaal ja Aasia ulatuslikel aladel on ruumi sadadele miljonitele inimestele. Kui Aasia peaks industrialiseeruma samamoodi nagu Venemaal, pole kahtlustki, et need sajad miljonid sünnivad ja et saabub aeg, mil ülerahvastatus sunnib laienema läände. Mida see tähendab? Mitte midagi vähemat kui mandritevahelist sõda Aasia ja Euroopa vahel. Selle sõja ettevalmistamiseks peavad Euroopa riigid lõpetama oma sisemised tülid ja ühinema ning nad ei ühine kunagi seni, kuni majanduslikud ja rahalised rahulolematused neid lahutavad. Kui Ida-Euroopa riigid ei leia oma piirides ruumi kasvavale rahvastikule, siis kahe halva vahel on valides väiksem see, et nende laienemine peaks toimuma itta, mitte läände. Selline laienemine mitte ainult ei toimu vähima rahvastiku vastupanu suunas, vaid see toimub ka lääne tsivilisatsiooni ähvardava suurima sõjaohu suunas, mitte sellest eemale.

Sellest lühikesest ekskursioonist tulevikuvõimalustesse näeme ja minu arvates lõplikult, et sõjaprobleemi ei saa lahendada rahulepingute ja sõnadega konventsioonidega. See on reaalne ja aktiivne probleem, millest osa saab lahendada organiseerimise teel ja osa eest saab kaitsta ainult ühtne ja sõjaliselt võimas Euroopa.

Kuna isegi siis, kui fašism selles riigis võimule tuleb, on ilmselgelt võimatu üksinda kontrollida Euroopa saatust, on meie ees seisvaks kõige olulisem sõjaliseks probleemiks meie impeeriumi julgeolek ja kaitsmine. Siin oleme omal maal ja teatud kindlates turva-

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Määratletud piirid võivad kujuneda nii, nagu meile meeldib. See tähendab juhtimist ja tegutsemist.

Kuna tsiviliseeritud riigis on kogu sõjalise jõu materiaalseks aluseks majanduslik rikkus, on impeeriumi julgeoleku esimene probleem impeeriumi areng. Võib aga öelda, et kuna dominioonid on tänapäeval autonoomsed ja omavalitsuslikud rahvad, on ühelgi kohalikul valitsusel, olgu see siis fašist või mõni muu, võimatu seda ülesannet täita. Kui sundimist nähakse ette, siis fašist nõustub sellega täielikult. Kuid tema jaoks on sundimine täiesti ebavajalik, sest realistina usub ta, et kuna areng sõltub koostööst, peab koostöö omakorda põhinema omakasul.

Verevendlusest ja traditsioonilistest sidemetest pole üldse mõtet rääkida, sest need on üldtunnustatud faktid ja keegi ei kahtle nende siduvas jõus; pealegi seisavad nad väljaspool materiaalset sfääri ega kuulu seega majandusküsimuste valdkonda. Tegelikult on kasulik väita, et iseseisev impeerium ei tähenda mitte ainult jõukamat, vaid ka turvalisemat impeeriumi, sest rahvaste ühises koosseisus moodustab see nii võimsa rahuinstrumendi, et see praktiliselt keelab sõja. Iseseisvale impeeriumile on kahjulikud kõik sõjad, mis ei ole tingitud ülerahvastatusest ja mis on väljaspool poliitilist kontrolli. Seetõttu on impeeriumile kasulik, kui maailmas säilib rahu. Seega on tema kasuks, et kõik selle osad teevad majanduslikku koostööd. See võib tähendada välisinvesteeringute kaotust, kuid peagi kompenseerib selle kaotuse täielikult pidevalt kasvav heaolu.

Selle õitsengu kaitsmine viib meid otse kaitseprobleemini. Kus peitub kaitsejõud? Esiteks Briti mereväes, sest veel paljude aastate jooksul ei ole Dominioonid võimelised ehitama ja ülal pidama võimsaid sõjalaevastikke. Teiseks õhuväes ja maaväes.

Mis puutub kolmandasse kaitsevahendisse, siis kuna tänapäevased, st mehhaniseeritud armeed on just sellised, mida me vajame, siis tekib dominioonidel sama kuluprobleem, millega nad silmitsi seisavad moodsate laevastike ehitamisel. Kuid teise, õhuväe, puhul avaneb hoopis teine lugu, sest Dominioonid, mis hõlmavad tohutuid maa-alasid, on tsiviillennukite loomulik kasvulava ja tsiviillennukid on sõjalise õhujõu alustalaks.

Seega laheneb probleem järgmiselt: Suurbritannia peab esmalt vastutama oma õhukaitse eest ja seejärel keiserlikult vastutama kogu mereside ja väikese, kuid võimsa mehhaniseeritud armee ülalpidamise eest, mis sõjas tegutseb keiserliku tuletõrjebrigaadi liinidel. Dominioonid peavad omakorda vastutama oma õhukaitse eest ja sellest tulenevalt looma tugevad ja tõhusad õhuväed.

Selliste vägede olemasolul laheneb probleem koostööprobleemiks ja selle lahenduses on kaks peamist tegurit: kaitstud maabumisplatside võrgustiku rajamine, mille eesmärk on sarnane meie olemasoleva kaitstud söejaamade võrgustikuga, ja Keiserliku Õhunõukogu loomine, mis saaks Impeeriumi riike õhukaitse ja õhujõudude arendamise osas nõustada.

Kui meie impeerium tahab püsima jääda, on see meie kõige olulisem probleem, meie kõige pakilisem ülesanne on oma lahinguvägede reorganiseerimine ja ümberrelvastamine. Sõja lõpust saadik on järjestikused jõuetud valitsused viinud nad jõuetuse seisundisse. Meie kahe suurriigi mereväe standard on hüljatud ja tänapäeval on meil ohtlikult puudus ristlejatest, hävitajatest ja allveelaevadest. Mis puutub sellesse viimati mainitud relva, siis oleme nüüd Prantsusmaa meelevallas. Meie armee on vähenenud nii suuruselt kui ka efektiivsuselt ning kuigi hobuseliha puudus on meid osaliselt sundinud motoriseerima, on arhailiste ajude üleküllus selles hoidnud sellist kasutut massi...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

jalaväele, et see pole midagi muud kui ülimalt kallis politseijõud. Samal ajal on Kuninglikud Õhujõud langenud maailma õhujõudude seas esimeselt kohalt kuuendale.

Fašist ei taha seda taluda. Teda ei huvita võimustandardid ega emotsionaalsed piirangud. Ta on realist ja ütleb: „Kui ma juhtun elama, nagu ma elan ja pean elama, kullapalaviku kaevanduslaagris, siis kavatsen relva puusal kanda.“

Tema seisukohad on järgmised:

Meil on kaitsta kümneid tuhandeid miile mereteid ja nende kaitsmiseks mitte kõigi, vaid kõige tõenäolisemate rünnakute eest vajame selleks otstarbeks igati sobivat mereväge.

Meil on üheksateistkümnenda sajandi armee; selle asemel peaks meil olema kahekümnenda sajandi armee. Mitte armee, mis kaaluks tonnide viisi inimliha, vaid mida mõõdetaks mehaanilise löögijõu järgi: vähe mehi ja rohkem masinaid, sest see on masinate, mitte lihaste ajastu.

Me tahame ja saame õhuväe, mis suudab meid kaitsta, olles nii võimas, et iga
Efektiivse ulatuse piires olev vaenlane mõtleb enne meie ründamist mitu korda.

Lõpuks tahame strateegilist kaitseministeeriumi, mis suudab kolme kaitseväeala jaoks plaane koostada ja planeerida nii, nagu oleksid need üks ühendatud kaitsevägi. See tähendab, et me tahame rahu ajal kaitseautokraatiat, sest me teame, et sõjas ei saa ega saa miski muu peale autokraatia suunata strateegiat ühekülgselt.

Kui teised riigid peaksid kuulutama, et see meie kindlustus sõja vastu ja sõjas meie võidukindlus on militaristlik, siis las nad teevad seda. Kuigi me ei ihka võidurelvastumist, ei kavatse me järgmisel rünnakul sattuda olukorda, kus oleme sunnitud vaenlase relvastuse eest põgenema. Me eelistame faktidele avatult ja otsekoheselt otsa vaadata, selle asemel et neile pimesi silma pilgutada.

Ma arvan, et olen nüüd käsitlenud olulisemaid probleeme, millega me sõja ja selle ettevalmistamisega seoses silmitsi seisame, ning olen selgelt öelnud, et erinevus fašisti ja enamiku teiste inimeste vaatenurga vahel seisneb selles, et kui nemad peavad sõda mis tahes asjaoludel vältimatuks või välditavaks, siis rahutingimuste kohaselt peab tema sõda vajalikuks või mittevajalikuks. Tegelikult on see erinevus identne sellega, mis eraldab alkeemikut teadlasest.

Sõda on reaalsus ja seda tuleb ka sellisena käsitleda. On mõistetav, et pärast viimast sõda pöördus rahvas idealismi poole, kasvõi ainuüksi atmosfääri muutmiseks. Samuti on mõistetav, et kõik valitsused, mis toetuvad rahva arvamusele, on oma loomu poolest sunnitud segastele vetele õli valama. Need on faktid, mida ei saa ümber lükata; see ei tähenda aga, et neid ei saa muuta. Kuigi fašist ei taha sõda, sest sõda on rahu rahulolematuse ja seega ka valitsuse läbikukkumise mõõdupuu, ei torma ta teise äärmusesse ega pane oma lootust poliitilisele hookuspookusele ja illusioonile.

Lisaks ei usu ta, et praegune ajastu on sõjalik, ja tema arvates tõestab seda veendumust asjaolu, et valitsused ei lakka kunagi sõjast rääkimast. Kuidas see võimalik on? Sest riigi elus on ainult kaks suurt probleemide kategooriat: üks on sisemine ja teine välisasi – siseasjad ja välisasjad. Kui te ei soovi, et rahvas uuriks esimest, siis suunake nende tähelepanu teisele. See nipp, mis on omane igale mustkunstnikule, on demokraatliku poliitika alustala.

Ta usub, et sõjaprobleem on teaduslik, mitte emotsionaalne: tuleb avastada selle põhjused, isoleerida viirus ja arendada välja antitoksiin lobisemise ja lõua asemel. Nagu praegu ja see...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Näib, et kuigi mõne aja pärast ei suuda miski peale universaalselt kõrge elatustaseme ülerahvastatusest tulenevaid sõdu ära hoida, arvab fašist, et relvajõude on vaja ning et seetõttu osutuvad tõhusad relvajõud kasulikumaks ja säästlikumaks kui vananenud. Kuigi inimest mõjutavad traditsioonid ja mehelikud traditsioonid on sõjas ülima väärtusega, ei saa relvad seda ilmselgelt olla. Seetõttu ei sega fašist tundeid kahurikuulidega.

Kuigi ühtne Euroopa on suurepärane ideaal ja fašistid tervitavad ning peavad seda võimalikuks fašistliku kontrolli all, sest kõik valitsused suhtlevad siis omavahel organiseeritud süsteemi kaudu, on tänapäeval ülim tõsiasi see, et ainus tõeline rahvasteliit maailmas on Briti impeerium. Siin on seega meie tõeline lähtepunkt teel loomingulise rahu poole. Lähtepunkt, mis hõlmab umbes veerandi maakerast ja veerandi selle elanikest. Rahu on meie kätes, kui me vaid tahaksime seda realistlikult haarata. Kas meie, rahvana, pärast sajandeid kestnud vaeva, langeme nüüd marssijoonest kõrvale ja muutume mahajääjate jõuguks? Fašist vastab "Ei"; seega on tema tunnuslause "Edasi".

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Oswald Mosley teos

"Edasi fašismis"

FASCIST-i propaganda on meie rahvusliku elu lahutamatu osa. Kahe aasta pikkune töö ja ohverdus tõid tasuks selle liikumise tunnustamise rahva poolt patriootliku, revolutsioonilise ja oma olemuselt Briti jõuna.

Briti tööline on lõpuks suutnud samastada oma loomupärase armastuse kodumaa vastu oma ...
õiglane ja vajalik soov oma olukorda põhjalikult parandada.

Imperialist, kes varem polnud mõelnud viletsusele ja puudusele, mis rõhusid miljoneid tema enda rahvast, on nüüdseks suutnud mõista, et tööpuudusele ja vaesusele ei saa tänapäeva teadusajastul olla ei vabandust ega leevendamist.

Meie liikumise kolmas eluaasta on toonud propaganda vallas enneolematuid võite; kuid selle suurim saavutus on olnud teadusliku ja täiesti usaldusväärse organisatsiooni loomine, ilma milleta ei saa ükski propaganda anda püsiva väärtusega tulemusi.

Liikumise orgaaniline struktuur tervikuna hõlmab nüüdseks ligi 500 ringkonna formatsiooni, mis on organiseerimisel vastavalt parlamentaarsele piirkonnale ning mis kõik on omavahel seotud ja ühendatud mustsärkide tegevusele tugineva organisatsiooni poolt. Selle täiesti usaldusväärse masinavärgi ehitus on tõepoolest veelgi tähelepanuväärsem, kuna see ei ole neelanud nii palju liikumise energiat, et see kahjustaks propagandat. Vastupidi, see on tohutult kaasa aidanud kahe tänapäeva Briti ajaloo suurima propagandaoperatsiooni edule. Nüüdseks kuulus kampaania „Mind Britain's Business” äratas rahva vastuseisu mõttetule sõjale viisil, mida hinnatakse iga päevaga üha enam, kuna poliitikud taanduvad fantastilisest ja pompoossest hoiakust, mille nad omaks võtsid, kui nad meie propagandajõust teadmatuna esmakordselt kaalusid sõjalise ja mereväe kasutamist vaidluses, mis ei saa...

meid muretsema.

Teist suurt operatsiooni jäädakse meenutama motoga „Järgmine kord fašism“.
Hiljutise valimiskampaania ajal pidas meie liikumine nii palju koosolekuid, kui ükski vanadest parteidest suutis korraldada. Meie koosolekud olid üldiselt rahvast täis, nende omad aga sageli peaaegu tühjad. Meie koosolekud olid peaaegu eranditeta rahumeelsed ja korrakohased; nende koosolekuid iseloomustasid väga sageli huligaansuse ja vägivalla stseenid, mis poleks ühelgi fašistide koosolekul lubatud. Juhul kui oleme säilitanud sõnavabaduse, on nemad püüdnud seda eitada ja kaotanud selle ise.

Meie koosolekutele registreerus valimisvõitluse keskel suur hulk värvatuid.
Me uskusime, et meid kuulatakse huviga; et meid ei vaigistata meile tuttavate idamaiste alluvate poolt; vaid et massid liituvad meie ridadega just ajal, mil me keeldume kandidaate esitamast, on kõrgeim austusavaldus, mida saab avaldada tarkusele hoiduda valimisvõistlustest kuni ajani, mil saame vaenlast rünnata vajaliku ülimalt tehnilise masinavärgiga kogu tema purustatud ja lõhestatud rinde ulatuses.

Seega, 1935. aasta lõppedes võime mõtiskleda võrdse edu üle nii propagandas kui ka organiseerimises. Kui me ei saa kunagi õnnelikud olla enne, kui meie ülesanne on täidetud, võime kõik olla uhked iga tehtud töötunni, iga väikese ohverduse üle, mille oleme toonud eesmärgi nimel, milleks on ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

päästke meie rahvas, ühendades kõik õilsa natsionalismis kõige kasulikuga sotsialismis.

Tagantjärele tuleb lisaks tunnistada, et meie vastupanu juutide rünnakule on olnud sama võidukas, kui see osutus vajalikuks. Kuna juudid ei lubanud Briti liikumisel töötada, mõelda ja tunda ainult Suurbritannia heaks, kuna nad oleksid meid paisanud katastroofilisse konflikti suure rahvaga, kelle Juht on päästnud Euroopa kommunismi käest, on nad leidnud end paisatuna tagasi pidevalt nõrgenevale kaitsepositsioonile, kuna nad on Suurbritannias äratanud antisemiitliku meeleolu, milles nad on ainuüksi iseenda süüdlased. Võime uhkusega mõtiskleda, et kui meie liikumisel poleks olnud julgust esitada väljakutse juudi rahvusvahelise rahanduse ja juudi bolševismi ohule, poleks see mitte ainult rahva usaldust õigustanud, vaid oleks ka vältinud otsustavat katsumust, mille tulest see on karastatud terasest tuleriidana välja kerkinud.

Me rõõmustame selliste katsumuste üle, sest ainult need saavad tagada meie liikmeskonna vankumatuse, ustatuse ja ohverdusvalmiduse, mis väljendub suurepäraselt fašistliku võitluse esile kutsutud kõrges inimlikus omaduses – „vastupidamise jõus“.

Järgmisel aastal tuleb kõiki pingutusi kahekordistada ja kõik edurekordid purustada. Nüüd oleme end kohustunud järgmistel valimistel võitlema ja see kohustus täidetakse tohutu tööga, mille käigus moodustatakse mitmesaja valimisringkonna valimisorganisatsioone, mis on paremad kui vanadel parteidel. Ülesanne on raske, kuid meie aktiivse liikmeskonna arv ületab märkimisväärselt ükskõik millise vana partei oma.

Kolmenädalane ringreis, mis lõppes vahetult enne jõule, on paljastanud nii personali kui ka vaimu, mida ükski teine jõud Suurbritannias ei suuda jäljendada. Iga ringkonna ohvitserid kogunesid igal õhtul ja paljudel pärastlõunatel piirkondlikele konverentsidele. Nad olid väärilised esindajad iseloomulikust Briti mehelikkusest, mida nad oma vastavates piirkondades juhtisid. Ka naisohvitserid esindasid meie tõelise Briti naiskonna liikumise pidevalt kasvavat tugevust. Kohalikke organisatsioonilisi ja poliitilisi probleeme uuriti detailidele pöörates suurt tähelepanu, mis oli võimatu vanade parteide lühikestel, ebamäärastel ja tühistel aastakonverentsidel. Järgmise aasta riiklikke plaane arutati täielikult ja avameelselt ning need võeti üle kogu maa vastu julgustava ja universaalse entusiasmiga. Ennekõike säilitati see lähedane isiklik kontakt ja suhe isegi liikumise praeguse suure kasvu ajal, mis nii ilmekalt iseloomustas fašistliku vennaskonna algusaegu.

Meie ees seisab fašistliku jõu uus aasta. Liikumine, mis on olnud piisavalt julge, et naerda ja põlata juudi rahvusvahelise rahanduse koondatud jõudu ja selle käsutuses olevaid propagandaressursse; liikumine, mis on edukalt trotsinud „omavolilist võimu, punast rinde ja massilisi reaktsioonireasid“, ei saa enam leppida kaitsepositsioonidega. Olles ületanud meie teele seatud võimsad takistused, peame nüüd töötama oma võidu nimel. Selle vallutuse ulatus ja kiirus peavad sõltuma iga liikme lakkamatutest ja sihikindlatest pingutustest.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Dr Robert Ley
"Tugevus läbi rõõmu"

TRahvussotsialistlik organisatsioon „ Rõõmu *Läbi Jõu“* loodi meie juhi Adolf Hitleri käsul. Ta kutsus mind ühel päeval ja ütles: „Ma tahan, et Saksa töölisel oleks piisavalt vaba aega ja puhkust, et rahva närvid oleksid terved; sest isegi kõige geeniusema riigimehelikkusega on võimatu midagi saavutada, kui rahva närvid on hävitatud.“ Minu kohuseks sai selle juhi käsu täitmine ja 1933. aasta novembris sündiski *„Rõõmu Läbi Jõu“ .* Paljud, isegi minu kõige lähedasemate kaastööliste seas, ei saanud aru, mida ma sihiksin ega ka seda, mis oli juhi kavatsus. Paljud arvasid, et see oli vahend töötaja silma tolmu viskamiseks ja tema õigustatud sotsiaalse õigluse soovi kõrvalejuhtimiseks. Teised nägid selles taas uut tegevusvaldkonda uute ametite loomiseks. Vaid väga vähesed tundsid sel ajal ära tohutu ettevõtmise, mis tänapäeval pulbitseb läbi kogu Saksamaa ja ulatub juba kaugele väljapoole meie enda riigi piire. See tundub imena, kui mõelda, kuidas idee, mille üle paljud naeravad, teised põlgavad, vastased solvavad ja solvavad ning mida isegi meie lähimad sõbrad vaatavad vaid ärevuse ja kahtlustega, on lühikese, veidi rohkem kui kahe aasta jooksul võitnud rahva südamed ja rahvas ise selle ellu viinud.

Meie vaadeldava objekti kirjeldusena on nimi täiesti õige: Rahvussotsialistlik Kogukond *Jõud Rõõmu Läbi.* Iga üksiku sõna tähendust tuleb hoolikalt kaaluda: Rahvussotsialistlik Kogukond. Kogukond on selle alus ja siin on taas kord selge väljendus tõsiasjale, et ainult kogukond on võimeline ja pädev olema rõõmu pakkuja. Selles näeme meie, rahvussotsialistid, taas kord selgelt, et kultuur ja kunst on seotud rahvuse ja rassi kogukonnaga ega saa eksisteerida isoleeritult vaakumis. *Jõud Rõõmu Läbi* Mulle soovitati seda nimetada „Pärast tööd“. Kuid ma pole kunagi pooldanud jäljendamist, eelistades alati vaadata, kas poleks võimalik ise midagi luua.

Noore Itaalia „Dopolavoro” võib kindlasti näidata suurepäraseid tulemusi; see on kahtlemata suur saavutus. Kuid see ei ühti täpselt meie eesmärgiga. See on neutraalne väljend, mis ei edasta meie soovi ega seda, mida Juht käskis. Juht ütles: „Ma tahan tugevat rahvast: hoolitsege selle eest, et töötempo, mille ratsionaliseerimine ja kogu sündmuste areng on niikuinii mõttetuks muutnud, oleks tasakaalustatud meelelahutuse ja puhkusega, mida need mehed saavad; ja hoolitsege selle eest, et rahva närve ei rikutaks.“ Juhi käsk oli anda rahvale jõudu ja samal ajal näitas ta, kuidas seda jõudu saavutada: meelelahutuse, pühade, rõõmu kaudu.

„Rõõmust tulev jõud“ on ehk lühim ja kokkuvõtlikum väljendus kogu natsionaalsotsialismi eesmärgist. See kehastab eluvaadet, mille natsionaalsotsialism on Saksamaale andnud; see väljendab seda positiivset ellusuhtumist, mis meis pulbitseb ja mis asendab elu eitamist, mis domineeris meie rahval eelmisel sajandil. Sest see, mida me nägime minevikus igal elualal, see, mis iseloomustas kõiki meie kadunud parteisid, oli elu eitamine!

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Meie, natsionaalsotsialistid, ei taha mõelda elust kui teekonnast läbi maise pisarateoru, kui pidevast ettevalmistusest paremale teispoolsusele. Me tahame muuta elu – ja eriti oma vaeseimate kaasmaalaste elu – nii ilusaks ja helgeks kui võimalik. Me usume, et meie elu on elamist väärt; ja me usume, et meie Issand Jumal ei loonud meie elu mitmekesisust selleks, et see kõik taas igavesele hävingule ja hävingule jätta. Kõik, kes usuvad, et neil on oma elu ja tegudega püha missioon selles maailmas täita, kõik, kes on täidetud selle usuga, on oma südames natsionaalsotsialistid.

Seepärast vajame võitluseks jõudu. Meie elu ei ole täidetud paradiisi rikkustega; meie jaoks on peamine asi võitlus. Elu on võitlus ja võitlus on elamine. Me ei tea lõppu, kus mõned igaveses jõudeolekus ootavad omaenda naudinguid ja teised on igavesti hukule määratud. Kogu igavikus tunneme me võitlust ainult kui oma usu ja elu väljendust. Ja selle võitluse jaoks püüame anda oma rahvale pidevalt uut jõudu.
Töö on tõepoolest vaid järjekordne võitluse väljendus. Iga meie kaasmaalane, olgu ta siis tööline või talupoeg, kunstnik, õpetlane või sõdur, on igal hetkel keset seda võitlust oma rahva ja iseenda olemasolu eest. Ja kuna see võitlus kulutab närve ja ainet, vajab inimene selleks võitluseks vahendeid ning seega ka nende vahendite täiendamist ja jõudude uuendamist. Järelikult on puhkus ja puhkus meie jaoks sisemine vajadus.

Mõni aeg tagasi küsis minult üks suur välismaine sotsiaalökonoomia tudeng: „Milline on teie suhtumine puhkuseküsimusesse? Kas te Saksamaal reguleerite seadusega puhkuseaja pikkust ja samal ajal ka palgamäära?“ Vastasin: „Me ei salli mitte ainult puhkuse üldist kehtestamist, vaid muudame selle seaduslikult kohustuslikuks, sest see on üks meie nõudmistest.“ „Aga vabandage mind,“ ütles ta, „igas riigis võitlevad tööandjad oma töötajate vastu, aga teie Saksamaal väidate, et isegi tööandjad hakkavad neid puhkusi järk-järgult nõudma?“ „Jah, aeg ei ole kaugel, mil puhkuse ja vaba aja veetmise kõige innukamad eestkõnelejad ei ole mitte töötajad, vaid tööandjad.“

Natsionaalsotsialism on mõistuse võit ebamõistlikkuse üle ja on ainult mõistlik, et kurnatud ja kurnatud inimene peaks end uuesti looma, et ta saaks oma tulevast tööd palju paremini teha. See tähendab, et puhkusest saab terve ja mõistliku mõistuse nõue. Me ei nõua puhkust haletsusest, vaid tunnustusena tõsiasjast, et see suurendab veelgi meie rahva tootmisvõimsust. Tööandjal pole mingit eelist väsinud ja kurnatud inimese töötamises; selline inimene lihtsalt kulutab energiat, samal ajal kui masinad töötavad edasi, tarbivad energiat, maksavad raha ja kuluvad. Ka inimene lakkab olemast produktiivne, nii et tööandjal on topeltkahju: ta mitte ainult ei maksa palka vähenenud tootlikkuse eest, vaid maksab ka kasutamata masina energia ja võimsuse eest. Teisest küljest, kui inimene on värske, saab tööandja kergesti tagasi puhkusetasude vahe, mille ta on maksnud. Ja tööandja näeb, et tema saldo ei muutu deebetiks, vaid näitab vastupidi, krediidipoolel paranemist; ta näeb, et sellest võidavad nii tema kui ka töötaja.

Natsionaalsotsialismile on tõepoolest iseloomulik, et see ei tee midagi ainult ühe poole kasuks. Kui me teeksime midagi, mis aitaks ainult töötajat ja samal ajal kahjustaks tööandjat, ei oleks see rahvale tervikuna kasulik; asi on hea üksikisikule, kui see on hea saksa rahvale tervikuna, ja saksa rahvale on hea, kui inimestel on vaba aega ja puhkust. Oleme sageli kogenud ja on seda ka tänapäeval, et kuuleme meest ütlemas: „Ma tahaksin kaheksa päeva vaba; andke mulle mu raha; aga ma ei taha puhkusele minna, ma jään koju. Ei, see on vale; see oleks...“

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

raha raiskamine; sest kodus ei leia inimene meelelahutust. Asja mõte on selles, et ta aeg-ajalt oma pööningult, kus ta pidevalt näeb ainult viletsust ja puudust, välja tõmmatakse ning saadetakse merereisile, mägedesse või Reini äärde ja ta õpib kaheksaks päevaks argipäeva unustama. Marksistide jutlusest ei piisa: „Me tahame puhkust“; pühadega tuleb midagi ette võtta – see on *jõud läbi rõõmu.*

Esimese aasta lõpus võisin öelda, et *„Rõõmu läbi jõu* “ on Saksamaa hooga vallutanud. Tänapäeval on meie saavutused nii suured, et ka välisriigid pööravad neile tähelepanu. Olenemata sellest, kas nad on Saksamaa poolt või vastu, jälgivad kõik välismaal huviga meie noort organisatsiooni, mis on teinud võimalikuks midagi, mida seni peeti võimatuks, iga maailma sotsialistliku partei aastatepikkuseks unistuseks. Me loodame panna maailma mõtlema Uuest Saksamaast teisiti, kui pahatahtlik ajakirjandus meile sageli usuks paneks.

Näiteks toob ajaleht „Diario da Manha“ näitena maailmaarvamuse kasvavast soosingut; 12. oktoobri 1935. aasta numbris loeme järgmist „Rõõmu *läbi* jõu“ merereisi kohta: „See on revolutsioon, mida Saksamaa valmistub läbi viima oma Adolf Hitleri ümber koondunud rahva kindla ja distsiplineeritud tahtejõuga. Millised on selle tagajärjed ja lõpptulemused? On veel liiga vara neid hinnata; aga üks on kindel, nimelt see, et saksa vaim töötab uute elukäsitluste loomise ja meie aja kõige lahendamatamate probleemide lahendamise kallal.“ Norra ajaleht Karmoy Posten avaldab 27. septembril 1935 huvitava arutelu norralase ja härra Rabinowitzi vaheliste „ Rõõmu *läbi jõu“* reiside väärtuse üle. Norralane kirjutab viidates teie esitatud visanditele merereiside kohutavusest: „... elu pardal peab sellise reisi ajal olema, ruumi vähe ja igas mõttes kitsas, tahaksin märkida, et olen isiklikult ühel neist osalenud ja tean, et see on jama...“

· Sa pole kindlasti kunagi olnud pardal aurulaeval „Tähe rõõmu *jõud* “. Ei tohi. Iga demokraatlik riik, ~~m~~ille üle sa tahaksid, „Heitke üle parda kogu õiglustunne... · võiks uhke olla.
organisatsioon „ Jõud *läbi* rõõmu“.“

Ma võiksin lõputult jätkata nimekirja sarnastest sõbralikest välispressi avaldustest, kuid üks asi on selge kõigi nende hinnangutest, kes on meie organisatsiooni vastu tõsiselt huvi üles näidanud: idee „ Rõõmust *lähtuv jõud”* on end kehtestamas tänu oma saavutustele, mida on vaidlustamata ka teistes riikides.

Seega oli meil õigus ette võtta reise teistesse riikidesse. Me jätkame alustatud teed ja selle aasta märtsis reisime oma *„Rõõmu läbi jõu“* laevastikuga üle Atlandi ookeani Lissaboni ja Madeirale. Lisaks sellele teeme alates 1936. aastast igal kevadel ja sügisel reise lõunasse. Kogemused, mis meil olid esimestel Atlandi ookeani ülesõitudel Portugali, olid nii soodsad, et oleme otsustanud nende reiside eespool mainitud arendamise kasuks. Keegi ei saa uut Saksamaad paremini esindada kui saksa tööline, kes reisib „ Rõõmu *läbi jõu“ põhimõttel.*

Lisaks sellele viime sel aastal läbi rea suurepäraseid eriprojekte. Kui mõelda, kuhu tegelikult reisisid viis miljonit „ Rõõmu *läbi jõu“* puhkajat aastatel 1934 ja 1935, siis selgub, et neist viiest miljonist läks üle kolme miljoni meie riigi piirialadele. Seal on nad ehitanud Saksa sotsialismi elava müüri. Piirialade elanikke külastasid sakslased-vennad kõikjalt Saksamaalt. Ja suur kamraadlus, mis eristab „ Rõõmu *läbi jõu“* reise erareisidest, andis neile piiril olevatele vendadele uue vaimse toe. ******e-raamatute konverter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Jätkame seda metoodilist tööd ja laiendame seda märkimisväärselt. Selle eesmärgi saavutamiseks oleme algatanud suure aktsiooni ja kavatseme langetada niigi madalaid *„Rõõmu läbi jõu“* hindu veel 30 protsenti. Kui see ettepanek tehti, raputasid paljud eksperdid pead ja uskusid, et seda ei ole kunagi võimalik saavutada. Nüüd, pärast lühikest ettevalmistusperioodi, võin öelda, et just sel aastal on odavamad hinnad kättesaadavad 350 000 puhkajale ja seda ilma, et majutusettevõtted peaksid heakskiidetud tariifidest kõrvale kalduma.

See tähendab, et keskmise vahemaa läbimiseks saab Saksa tööline minna terveks nädalaks puhkusele hinnaga 12–15 või 16 marka, mis sisaldab piletihindu, täismajutust ja toitlustust ning igasuguseid ühistegevusi. See võimaldab meil kaasata uusi töötajate gruppe, kes oma majandusliku olukorra tõttu pole seni saanud osaleda "Tugevusest *läbi rõõmu"* reisil. Need uued massid on parimad puhkajad, sest nad on kõige õnnelikumad ja rahulolevamad. Me viime nad kaunitesse piirialadele, mis samal ajal vajavad kõige enam hoolt, mida natsionaalsotsialism neile pakkuda saab.

Kõigis liikumise „ Tugev *rõõm“* tegevustes , mis ulatuvad väljapoole meie kodumaa piire, peame meeles oma saksa vendi välismaal. Me tahame muuta nad elavaks sillaks, mis ühendab meid teiste riikidega, ja meie puhkajad saavad olema sõpruse sõnumitoojateks, et võimaldada teistel riikidel näha Saksamaad sellisena, nagu see tegelikult on. Ja nii toome Saksamaale oma välismaal elavad vennad ja nende lapsed, kes muidu ei saaks kunagi mõelda Saksamaa külastamisele. Kasutame oma „ Tugev *rõõm“* laevastikku talvel ja vahehooajal ning teostame neid reise väga odavate hindadega. Kõigis neis ettevõtmistes ei paku me mingit konkurentsi ühelegi tööstusettevõttele, sest isikud, kes nendel reisidel osalevad, valime me väga hoolikalt. Kui kellelgi on piisavalt raha, et lubada tavalist reisi Saksamaale, siis reisige tavalisel viisil.

Pakume ülalmainitud soodsaid vahendeid Saksamaa külastamiseks ainult neile, kes pole nii õnnelikus olukorras.

Oma reisimise ja puhkuse kohta käivate märkuste lõpetuseks tahaksin puudutada üht väikest muret, mis mõnes ringkonnas valitseb. Üldiselt on kõik „Rõõmu *läbi jõu“* ekspeditsioonide suhtes vaimustuses, nii meie võõrustajad kui ka puhkajad ise. Kõik kiidavad seda institutsiooni, millel on tõepoolest, nagu on tõestatud, mitmel moel väga hea mõju. Aeg-ajalt kuuleb vaid ühte kriitikat: öeldakse, et suur osa puhkajatest koosneb inimestest, kes saaksid isegi ilma meieta puhkusele minna. Kuid see vastuväide on põhjendamatu. Minu kaastöötajad on uurinud suure hulga rongide koosseisu. See oli kergesti võimalik, kuna iga osalejaga tegeletakse spetsiaalse üksikasjaliku küsimustiku abil. Kõigi nelja piirkonna puhkuserongide uurimise tulemus oli järgmine: vähemalt täpselt 50% reisijatest olid tööstuses töötavad töötajad. Ülejäänu moodustasid väiketöölised, füüsilisest isikust ettevõtjad, eraisikud, vabade elukutsete esindajad jne. Samuti võin esitada arve „Rõõmu *läbi jõu“* puhkajate sissetulekute kohta. Nende samade rongide uurimine näitas, et kolmandikul kõigist puhkajatest oli sissetulek alla 100 marga kuus. Teine kolmandik teenis kuus 100–150 marka. Ülejäänute sissetulekud olid kõrgemad, kuid keskmiselt 150–250 marka kuus. Ainult 6% teenis üle 250 marga. Selles kategoorias leiame peamiselt arvukate peredega abielupaare, kellel on neile pandud suurte koormuste tõttu õigus osaleda Jõu *Läbi Rõõmu* reisidel.

Me peame punkti jõudma – ja kõik seni näitab, et me sinna jõuame –

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

kui reis Berliinist Rügenisse koos edasi-tagasi transpordi ja kaheksapäevase mereäärse puhkusega on saadaval alates 12 margast. Lõppeesmärk on järgmine: Saksamaa praeguse rahvaarvu juures peame suutma igal aastal saata 14 miljonit töölist meest ja naist 12–14-päevastele puhkereisidele. Olemasolevad transpordi- ja majutusvõimalused on selle probleemi lahendamiseks täiesti ebapiisavad. Tänaseks on need juba jõudnud võimalikkuse piirini. Kui me seda kaks aastat tagasi ennustasime, naerdi meie üle.

Seetõttu asume viivitamatult ehitama uusi majutusvõimalusi ja laevu. Järgmise kolme aasta jooksul püstitab Saksa Töörinne 100 miljoni marga väärtuses hooneid. Nende hulka kuulub Rügeni saarel asuv merebassein 20 000 voodikoha ja kõigi puhkevõimalustega. Selle ainulaadse ettevõtmise plaanid ja mudelid on juba tehtud. Me võlgneme need meie juhi Adolf Hitleri heldekäelisele juhtimisele.

Lisaks ehitame kaks laeva, mis mahutavad kumbki 1500 inimest, ilma ühiselamuteta, kõik kajutid on kahe- või neljainimeselised, igas kajutis on illuminaator ja kogu laeval on enneolematu mahutavusega tekk. Lisaks kahele laevale, Der Deutsche ja Sierra Cordoba, mis meil juba on, ostame sel kevadel veel neli sama suurt laeva. Lisaks neile projektidele suurendatakse Töörinde juba omanduses olevate maamajade voodikohtade arvu 30 000-ni. Kui kolme aasta pärast on kõik valmis, suudame pakkuda majutust 1,2 miljonile inimesele oma puhkekeskustes. Loomulikult on erahotellide ja toitlustusettevõtete nõuded alati eelisjärjekorras. Seega töötame visalt lõppeesmärgi saavutamiseks, kuni viimane töötav sakslane suudab oma õigustatud õiguse vaba aja veetmisele ja puhkusele täielikult rahuldada.

Natsionaalsotsialistliku ühenduse „ Rõõmu *läbi* jõud” erinevate osakondade seas on spordil eriti oluline koht. Sellel ametikohal lasub ilus, kuid lõpmata raske ülesanne muuta saksa töölise vaba õhtu rõõmsas kehakultuuris nii jõuallikaks kui ka meelelahutuseks. Täna, pärast kaheaastast tööd, võime rahuloluga tõdeda, et tulemus on meie ootusi ületanud. Meie korraldatud 8500 kursusel erinevates spordialades (ujumine, võimlemine, kergejõustik, suusatamine jne) on osalenud üle kolme miljoni inimese. Spordi- ja tervisekeskused ning erikursused füüsiliste puuetega inimestele aitavad kaasa ka viimaste meie kaasmaalaste heaolule. Meie purjetamisretked avamerel on alati olnud täis broneeritud ja paljud taotlused on tulnud tagasi lükata. Ka selles suunas laiendame oma tööd ja eelkõige viime reise läbi suurema tegevusraadiusega kui eelmisel aastal. Käesoleva talve jooksul, kirjutamise hetkel, toimuvad Saksamaa kauneimates talispordipiirkondades suusatamiskursused; Nendest võtab osa 35 000 inimest. Nende kursustega seoses on saadaval 30 000 „ Rõõmu *läbi jõu“* suusavarustust, mis koosnevad suuskadest koos rihmadega, saabastest ja suusakingadest hinnaga 35 marka. See arv võib tunduda kõrge, kuid eelmisel aastal müüdi tavalises jaekaubanduses 18 000 komplekti. 42 000 *„Rõõmu läbi jõu“* puhkajat jälgisid entusiastlikult Garmisch-Partenkircheni olümpiamänge, keda meie *„Rõõmu läbi jõu“* rongid sündmuskohale tõid .

Lugematute sakslaste jaoks tähendas see kauaoodatud ja pealtnäha teostamatu unistuse täitumist; sest tänapäeva Saksamaal ei ole sport enam vaid väljavalitute või majanduslikult edukamate inimeste rekordite purustamine, vaid sellest on saanud rahvuslik hobi. Sobivaid treeningväljakuid on juba niigi vähe ning „Rõõmust *Jõudu“* imbub üha rohkem inimesi.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

spordikursusi peetakse järjepidevalt. Kolmas aasta näitab varasemate kogemuste põhjal taas tasakaalu, mis tõestab, et Saksamaal ei viljeleta mitte ainult meistrivõistluste sporti, vaid täpsemalt rahvapärast kehatreeningut. Me ei rahune enne, kui isegi 50- ja 60-aastased peavad sporti või kehalist treeningut igapäevaseks vajaduseks.

Äsja moodustatud hariduse ja rahvahariduse osakond „Rõõmu kaudu jõudu“ alustas oma praktilist tööd alles lühikest aega tagasi. Kuid oma tegutsemisaja mõne kuu jooksul on see juba osutanud saksa rahvale väärtuslikku teenust tuhandete laternaloengute, sadade tuhandete raamatutega raamatukogude ning igasuguste külastuste ja ekskursioonide kaudu.

Kuni aastani, mil Rahvussotsialistlik Partei võimule tuli, polnud miljonid saksa mehed ja naised kunagi teatrit seestpoolt näinud. Neile tundus mitte ainult täiesti loomulik mitte teatrisse minna, vaid neil oli ka marksismi mõju tõttu, millele nad olid kokku puutunud, nii suur alaväärsustunne, et teatrisse minek tundus neile isegi vastuolus nende sotsiaalse olukorraga. Ka siin on toimunud põhimõtteline muutus. Rahva kultuurivarad ei ole enam omanike klasside privileeg. Üks juhuslikult valitud tegelane heidab silmatorkavat valgust ainuüksi "Suur-Berliinis" tehtud töö väga märkimisväärsele tähtsusele kultuuripoliitika seisukohast: 1. detsembrist 1934 kuni 30. novembrini 1935 on " *Jõud läbi rõõmu"* viinud teatrisse üle poolteist miljonit Berliini töölist. Kuigi see tegelane on rabav, hindame selle tegelikku väärtust palju enam, kui meenutame, et see esindab mehi ja naisi, kes kas ei käinud kunagi või praktiliselt mitte kunagi teatris. Seega esindasid need inimesed teatri täiendavat patrooniks olemist. Põhjused, miks nad varem teatrit ei külastanud, olid peamiselt majanduslikud. Tööline või teenistuja, kelle kuusissetulek oli 100–200 marka, ei olnud lihtsalt võimeline maksma enda ja oma naise eest tavapäraseid teatrihindu.

Meie heldete meetmete tulemusena on teater ja kontserdisaal võidetud suurte rahvahulkade poolehoiu – rahvahulkade, kes tundsid neid institutsioone vaid kuulujuttude järgi ja suhtusid neisse täieliku ükskõiksusega. See on fakt, mida ei tohi ignoreerida ja millel on muidugi soodne mõju erateatritele, mida „ Rõõmu *läbi jõu“ ei külasta.*

1934. aasta alguses Siemensi tehases läbi viidud teatrikülastuste uuringud kinnitasid neid tähelepanekuid. Üks või kaks numbrit tõestavad seda kergesti: 87,6% meestest ja 81,3% naistest, kellelt küsitleti, polnud kunagi ooperit näinud; 63,8% meestest ja 74,2% naistest, kellelt küsitleti, polnud kunagi teatrit külastanud. Kuna need küsimused esitati kõigile Siemensi ettevõttes töötavatele inimestele, olenemata isikust või ametikohast, alates direktorist kuni abiteenistujateni, võib õigustatult väita, et tehase töötajad, kes olid juba teatri- või ooperilavastusi näinud, kuulusid majanduslikult paremas olukorras töötajate rühmade hulka.

Hiljutised tähelepanekud erinevates tehastes näitavad rõõmustavat tulemust, et töölised on eriti hästi esindatud programmi „Jõud läbi rõõmu“ korraldatud tegevustes . Tehakse kultuurihariduslikku tööd, mille tulemusi nähakse hiljem.

Ainuüksi Berliinis pakub seitse teatrit kas ainult või valdavalt etendust „ Rõõmu *läbi jõud“;* samal ajal kui keskmine külastajate arv kogu Reichis jääb 60–70% vahele saadaolevatest istekohtadest, on *„Rõõmu läbi jõudu“* teatrietendused õnneks alati ammu ette välja müüdud. Sellise kvaliteediga etenduste külastatavust on vaevalt võimalik võrrelda...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Saksa erateatrid.

Samamoodi on väga populaarsed aasta tagasi esitletud „Meisterkontserdid“ ja „Muusikatunnid“, mida me külastame. Meie suurepärased kontserdid, mida juhatavad kuulsaimad Saksa dirigendid, on üldiselt juba ammu enne algust välja müüdud. Kontsertidel osalenud kuulsate orkestrite hulka kuuluvad muuhulgas Berliini Filharmooniaorkester, Berliini piirkonna kohalik orkester (das Landesorchester Gau Berlin) ja Saksa Ooperimaja orkester. Beethoveni Üheksandat sümfooniat on kaks korda esitatud täismajale.

Muuseumides on tööline seni näinud selgelt kodanlikku institutsiooni, mida ta põhimõtteliselt ei külastanud. Kuna meil oli raske töölist ka muuseumisse saada, korraldasime tuhandeid dirigeeritud pidusid. Lisaks sellele tõime vabrikusse kunsti teoste näituste kaudu, mida korraldati laiaulatuslikult ja veelgi suurema eduga kogu Reichis. Lisaks pakub kontakt Saksamaa füüsilise tööga tegelevate inimestega kunstnikule tugevat inspiratsiooni ajastuga kooskõlas oleva kunstiloomingu jaoks.

Mõne aasta pärast on igas suuremas tehases kord püsinäituse jaoks. Igal aastal saavad miljonid sakslased tervitada saksa kunstnike töid. Seega oleme saavutanud selle, et saksa kunstnik on läinud sinna, kuhu rahva töörahvas kokku voolab, see tähendab töökoja ja tehase juurde; ning et oma vaeva ja kunstiväärtuste eest, mida ta füüsilisele töötajale toob, saab kunstnik rikkaliku tasu stiimuli eest, mida tema kunstiline looming saab kokkupuutest füüsilise töötaja ja masinaruumidega.

Kokku osales meie 66 000 „ Rõõmu *läbi jõu“* üritusel 25 miljonit inimest.
Oma filmiautodega oleme külastanud üksildasi külasid ja Saksamaa veidraid nurki, mis on peidus metsas ja harimata maal, et pakkuda oma vendadele seal kasvõi korraks elavat vaheldust ja lõõgastust päeva koormast ja väsimusest.

Kuid meie tegevus ulatub veelgi kaugemale. Tuhandetes ja tuhandetes tehastes on aastate jooksul kogunenud mustust nurkadesse ja pragudesse ning keegi pole kunagi mõelnud töökoha ilusaks muutmisele. Inimesed olid räpaste, kitsaste ja umbsete tööruumidega nii harjunud, et neid peeti enesestmõistetavaks.

Selles asjas võttis uue julguse ja energiaga käsile *Töö Ilu* osakond. Värske tuuleiil puhus läbi kõigi tehaste ja pühkis mustuse ja tolmu akendelt ning igast nurgast ja praost hoovides ja tehastes. Juhid kulutasid, sageli tehase töötajate endi abiga, üle 200 miljoni marga, et muuta töö Töö Ilu *osakonna* eestvedamisel inimväärseks. Seal, kus varem vedeles ringi vana rämps ja prügi, on tänapäeval väikesed aiad, haljasalad, korrastatud väljakud, spordiväljakud, valgusküllased ja õhulised tööruumid, ujumisbasseinid, tualetid ja pesuruumid. Viimase kahe aasta jooksul on loodud töökohti, mida on rõõm näha. Praeguseks on tegeletud umbes 17 000 tehasega. Lisaks lugematutele suurema või väiksema tähtsusega parendustele ehitati järgmist: 4314 sööklat ja ühiskasutatavat ruumi tehase töötajatele; 1580 iluaeda; 276 spordiväljakut; ja 93 ujumisbasseini.

See töö, mida tänapäeval tehastes tehakse *programmi „Jõud läbi rõõmu“* kaudu , mõjutab automaatselt saksa töölise kodu. Sest inimene, kes on harjunud ilusa ja puhta töökeskkonnaga, tunneb end mugavalt ainult ilusas ja puhtas kodus.

Töörühmade ehitamine tehastes edeneb väga kiiresti. Idee on keevitada ******ebook converter DEMO Watermarks*********

Machine Translated by Google

NSDAP-i ja selle tehase haruorganisatsioonide liikmed koos parimate 18–25-aastaste töötajatega moodustasid ühtse ja purunematu bloki, et isegi kriisiaegadel, koostöös „rakkude“ ja „plokkide“ juhtidega, hoida elus kogukonna ideed.

Lisaks peaksid need töörühmad tehases uusi tavasid kujundama ning innustama selliseid üritusi nagu inspekteeringud ja kogukonnaõhtud.

Rõõmu Läbi Jõu organisatsiooni kohta võib tuua järgmised arvud: Natsionaalsotsialistlik Kogukond *Rõõmu Läbi Jõu* jaguneb 32 piirkonnaks, 771 ringkonnaks ja 15 051 kohalikuks rühmaks sama arvu kohalike valvuritega. Neile lisanduvad tehasevalvurid, kelle töökoht on tehases, kokku 57 000. Kõik need 75 000 kaastöölist pakuvad oma teenuseid *Rõõmu Läbi Jõu heaks tasuta.*

Rõõmu Läbi Jõu annab tööd ainult 2547 palgalisele ametnikule.

See võimas ettevõtmine, mis kahel esimesel aastal vajas Saksa Töörinde toetust, on loodetavasti sel aastal iseseisev. See on ehk kõige tähelepanuväärsem ja huvitavam fakt, eriti kui arvestada, et „ Rõõmu *Läbi Jõu“* poolt mobiliseeritud ja ringlusse lastud rahasumma on üle miljoni riigimarga, samal ajal kui Itaalia „Dopolavoro“ pole sellele tasemele ligilähedaseltki jõudnud ning Ameerika vaba aja ja õhtu korraldamine vajab väga märkimisväärset toetust; samas kui kõikidest marksistlikest pingutustest, mis – olgu siis vanal Saksamaal või bolševistlikus Venemaal või lääne tööstusriikides – on kõikjal täielikult läbi kukkunud, on natsionaalsotsialism õigel teel.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Saksa talvine abitöö

Max Hungeri poolt

Talvine abiteenistus, mille algatas Rahvuslik Sotsialistlik Partei ja mida kogu rahvas vaimus toetab, on saanud Kolmanda Reichi tunnustatud institutsiooniks ja õnnistuseks miljonitele abivajajatele, nõrkadele ja haigetele meestele, naistele ja lastele.

Kuigi riik teeb otsese tegutsemise kaudu kõik endast oleneva, et võidelda tööpuuduse vastu ja ületada kitsikust, pakkudes tööd igakülgselt, pole tal veel olnud piisavalt aega, et leida tööd igale töövõimelisele mehele ja naisele, kes on valmis töötama, kuigi ta on ülemaailmsete kaubandusraskuste kiuste saavutanud peaaegu uskumatu ime, vähendades töötute arvu kolme aastaga 7 miljonilt vähem kui 2 miljonile. Kuid nagu igal perel, on ka sellel alati oma vaesed.

Sotsiaalseadusandlus ja avalik abi on palju leevendanud ja teevad ka edaspidi.
puudust, kuid need institutsioonid ei saa puudust täielikult kaotada.

Talvine abiteenistus loodi selleks, et aidata kõiki neid, kelle elatusvahendid asuvad napilt allpool piirijoont. Talvine abiteenistus ei ole mõeldud avaliku abi asendamiseks, selle peamine eesmärk on seda täiendada.

Kui natsionaalsotsialism 30. jaanuaril 1933 võimule tuli, leidis see riigi, nagu dr.
Goebbels kirjeldas seda kui „varemetevälja“, poliitilist kaost tühjade riigikassadega ja iga viies mees toetusraha saajana.

Peaaegu lootusetu olukorraga toimetulekuks, mida endised valitsused olid asjatult püüdnud parandada, oli vaja tugevat südant ja raudset tahet. See, kuidas neid hiiglaslikke probleeme lahendati, on juba ajaloo küsimus, kuid seda mäletatakse alatiseks kui hämmastavat näidet julgest ja konstruktiivsest riigimehelikkusest.

Suure Rahvussotsialistliku Heaolu Ühingu tuumik oli juba 1932. aasta kevadel moodustatud, kuid selle tegelik tegevus algas alles pärast partei võimuletulekut. Ühingu esimene ametlik üritus toimus 6. mail 1933, kui organisatsiooni etteotsa määratud peakomissar Hilgenfeldt tegi füüreri juuresolekul teatavaks füüreri korralduse, millega ühing anti Riigi parteisiseste ametlike organitena, mis olid volitatud tegelema kõigi avaliku heaolu ja abistamisega seotud küsimustega.

Ühing kutsuti esmakordselt tegutsema füüreri sünnipäeval 20. aprillil, kui talle usaldati toidupakkide jagamine töötutele, ja 1. mail, kui see tegi esimese tänavakorjanduse laste pühadefondi jaoks.

Sama aasta suvel sai Ühing täidesaatva võimu korraldada Führeri kavandatud talvist abioperatsiooni ning alustas koheselt selle suure ülesande organisatsioonilisi ettevalmistusi. 13. septembril avas Führer kampaania, kuulutades, et keegi Saksamaal ei tohiks talvel nälga ega külma kannatada, ning dr Goebbels ütles oma saates, et seda talvist abioperatsiooni tuleks läbi viia koos ...

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

kõige puhtamaid ja inimväärsemaid ettekujutatavaid meetodeid ning et kogu rahvas peaks vaeste vastu kaastundest iga kuu esimesel pühapäeval pakkuma „ühepajarooga“ ja pakkuma tavalise õhtusöögi maksumuse vahe abivajajate abistamiseks. Talvise abitöö alguskuupäevaks määrati 1. oktoober ja 16. septembril läks peakomissar Hilgenfeldt 36 abilisest koosneva personaliga Riigipäeva hoones tema käsutusse antud kontoritesse.

11. detsembril 1935 peetud kõnes kirjeldab Hilgenfeldt mõningaid raskusi, millega ta pidi talle usaldatud töö korraldamisel silmitsi seisma. Algusest peale oli selge, et ettevõtmise edu sõltub tõhusa kogumis- ja jaotusmehhanismi loomisest ning kogu rahva aktiivsest osalemisest. Seetõttu tuli leigeid ja ükskõikseid äratada kõrgemale kodanikutundele ning isekaid uuele altruismile; igale sakslasele tuli selgeks teha, et tõeline osadus põhineb eneseohverdusel ja vastastikusel toetamisel. Talvist abistamistöid avades kuulutas Führer: „See suur aktsioon nälja ja külma vastu tuleb algatada moto all: proletariaadi rahvusvaheline solidaarsus on meie poolt purustatud. Selle asemele püstitame Saksa rahva elava rahvusliku ühtsuse.“

Hilgenfeldt mõistis algusest peale, et organisatsiooni efektiivsuse tagamiseks peab see olema paindlik vajaduste suhtes ja kohanemisvõimeline vastavalt tegelike vajaduste muutuvatele tingimustele, mida see leevendada kavatses.

„Keegi ei tohi kannatada nälga ega külma!“ See oli käsk, mille Führer oma usaldusväärsetele järgijatele andis.

Kuidas seda teha? Hooldada tuli umbes 17 miljoni inimese eest: peaaegu kolmandik kogu Saksamaa elanikkonnast. Tõepoolest, hirmuäratav ülesanne! Peakomissar Hilgenfeldt teadis aga, et esiteks saab ta loota partei umbes 30 000 kohaliku sektsiooni pühendunud koostööle, kuid ta teadis ka, et need ei saa rahuldavalt toimida, kui eelnevalt pole paika pandud üksikasjalikke plaane, mis hõlmavad kõiki võimalikke olukordi.

Sel põhjusel kutsus ta appi rahanduse, tööstuse ja transpordi ning kartuli-, jahu- ja söekaubanduse eksperte; ta kasutas ka olemasolevaid heategevusasutusi alates kirikumisjonidest, Saksa Punasest Ristist ja tehnilisest hädaabikorpusest kuni väikese entusiastlike töötajate rühmani, keda kutsuti "adventistideks". See oli kõigi avaliku abistamise töös koolitatud ja kogenud jõudude ning nende abivalmis ja abivalmis inimeste üldmobilisatsioon, olenemata parteilisest ja sotsiaalsest staatusest.

Iga partei kohalik haru üle kogu riigi kogus ja hoidis alles kõigi täiendavat abi vajavate isikute nimed. Töö laienedes liideti iga kohaliku haruga Rahvussotsialistliku Heaolu Assotsiatsiooni spetsiaalne sektsioon, kus kõigi klasside mehed ja naised töötasid ühise eesmärgi nimel ühise tahteavaldusega koos.

Abi korraldamisel tuli uurida ja arvestada eri piirkondade erivajadustega.
Kuna eluviisid olid eri piirkondades erinevad, isegi toiduainete osas, ja kuna hädas olevad piirkonnad langesid peamiselt kokku tihedalt asustatud tööstuskeskustega, pidi ühing tegema korraldusi kõigi nende erivajaduste rahuldamiseks. Neid raskusi illustreerib kõige paremini konkreetne juhtum: näiteks Reini-Vestfaali provintsi elanikkond on harjunud tarbima kollast kartulisorti; sama kehtis Esseni ja Hamburgi kohta; seetõttu tuli kõik valged ja punased kartulisordid saata teistesse Saksamaa osadesse, kus neid ihaldati, eriti Badenisse.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Kartulite kogumine ja jaotamine koormas organisatsiooni ressursse erakordselt suure koormusega, kuna elanikkonna kohalikud vajadused olid ebavõrdsed. Näiteks Baierimaale, mis on kartulite osas isemajandav, ei tehtud peaaegu üldse tarneid, samas kui Esseni ringkond vajas täiendavat kogust 1,45 miljonit ja Saksimaa 0,92 miljonit tonni. Teiste linnade ja piirkondade hulgas, mis vajasid lisavarusid, olid Berliin, Kesk-Saksamaa, Reini-Vestfaali tööstuspiirkonnad, Baden ja osa Württembergist. 1933/34. aasta kampaania ajal koguti ja jagati umbes 60 000 raudteevagunitäit kartuleid. Sellest kogusest sai ainuüksi Berliin päevas 700–800 veoautotäit. Igakuine jagatav kartulinorm oli umbes 30 naela kogu elanikkonna kohta. Kuna aga ainult umbes kolmandik elanikkonnast sai lisaabi, ulatus tegelikult abi saajate ratsioon inimese kohta umbes 100 naelani kuus. Sarnased tingimused valitsesid ka kütusevajaduse ja -jaotuse osas.

Mõnes piirkonnas põletatakse peamiselt puitu, teistes turvast, kivisütt või pruunsöebrikette. Loomulikult on ahjud ja pliidid spetsiaalselt kohandatud kasutatavale kütusele. Seetõttu tuli hoolitseda selle eest, et igas piirkonnas oleks vajalik kütus piisavas koguses. Igale majapidamisele lubatud kütusekogus arvutati nii, et see oleks piisav ühe toa kütmiseks kogu talveks. 3- või 4-lapselistele peredele eraldati piisavalt kivisütt kahe toa kütmiseks kogu talveks.

Kogu 1933/34. aastal vajaliku kütuse transportimiseks kulus umbes 140 000 raudteevagunit, mille söe kogus moodustas umbes 16% Saksamaal kasutatava kütuse koguhulgast. Ühele kahelapselisele perele talvel tarnitud söe kogus moodustas umbes 9 cwt, samas kui iga kaevanduspiirkondade majapidamine, kus sütt põletatakse suurema raiskamisega, sai samal perioodil umbes 22 cwt.

Söe jaotamist teostavad kohalikud söekaupmehed. Maksusoodustusele õigustatud isikud saavad igaühe kohta 1 cwt tarnekorralduse. Orderid antakse söekaupmehele, kes seejärel toimetab söe kohale väikese kandetasu eest. Saajad, kes ei suuda maksta, saavad tarnitud söe tasuta.

Võib-olla annab see parema ettekujutuse söevarude suurusest, kui selgitatakse, et Saari basseini kaevuritel kuluks talvise abitöö jaoks vajaliku söekoguse saamiseks kolm kuud tööd.

Talvine abi hõlmab ka jalanõude ja riiete tarnimist. Kasutatud materjali pikkus
riided moodustaksid kogupikkuseks üsna 5000 miili.

Lisaks kartulitele jagatakse ka muid toiduaineid: riisi, jahu, kakaod, piima, rasvu, liha, kala ja muid toiduaineid. Samuti pakutakse tasuta toitu ja jõulude ajal jõulukuuski noortele. Aastatel 1933/34 jagati ainuüksi Berliinis 300 000 jõulupuud.

Kõigi nende tohutute varude ostmiseks vajalike kingituste kogumiseks on kasutusele võetud mitmesuguseid viise: tänavakorjandused, milles osalevad isegi kõrgeimad riigiametnikud, heategevusüritused, seltskondlikud üritused, tänavaloteriid, igakuised „ühe roa“ korjandused, naelaste toidupakkide annetused, avalikud tellimused, tulumaksu erimaksud, erakogumised, märkide tänavamüük jne.

Organisatsiooni põhjalikkust illustreerib kõige paremini meetod, mille abil „ühe tassi“
hautise” kogumisi viiakse läbi Berliinis.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Berliini linnas on umbes 125 000 maja; iga maja kohta koostatakse elanike nimekiri ja igas majas kutsutakse üles iga perekond või iseseisev üürnik ning kogutakse raha. Annetuse kannab annetaja vastavalt oma võimalustele nimekirja, mis saadetakse mõne tunni jooksul koos kogutud summaga kohalikku osakonda tagasi. Ainuüksi Berliinis on talvisel abitööl keskmiselt 140 000 vabatahtlikku abilist.

Samuti tuleks mainida, et tänavatel erilistel puhkudel müüdavate märkide ja teenetemärkide valmistamine andis tööd ja leiba paljudele töötutele hädas olevates tööstuspiirkondades. Näiteks 1933/34. aasta talvel esitati Baieri metsa, Tüüringi ja Saksimaa tootjatele 4 miljoni marga väärtuses tellimusi ning isegi Ida-Preisimaa oma merevaigutööstusega ei unustatud. 1934/35. aastaks suurendati nende tellimuste väärtust 5 miljoni margani.

Toetust antakse kõigile abikõlblikele isikutele, olenemata rassist või rahvusest.

Näiteks aastatel 1933/34 abistati 69 336 välismaalast, kellest 29 108 olid juudid. Ainuüksi Berliinis hoolitses talvine abiteenistus 13 818 juudi ja 8054 välismaalase eest. Talvise abiteenistuse jaoks kogutud raha ja rahalise väärtuse kogusummad olid:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Abisaajate arv oli järgmine:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Eraldi tuleks mainida talunike võrratut abi talvisele päästetööle. Seda illustreerivad mõned arvud: näiteks aastatel 1933/34 tarnis Pommerania 841 477 kuuptonni kartuleid.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********

Machine Translated by Google

Kõik talvise abitöö kaubad vedas Riigiraudtee tasuta.
1933/34. aasta kampaanias ulatus Riigiraudteede panus selles osas 14 672 957 margini, samas kui vedude kogukaal oli 59 025 995 kandevõimetonni.

Talvises abitöös osalevate auväärsete abiliste arv ulatus keskmiselt 1½ miljonini aastas, samas kui selle organisatsiooni administratsioonis töötas järgmine arv ametnikke, ametnikke jne:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Haldamise kogukulud moodustavad veidi alla 1% kogutuludest.

Füürer ja riigikantsler Adolf Hitler, kes võttis 27. mail vastu peakomissar Hilgenfeldti koos oma peamiste töötajatega, avaldas organisatsiooni tehtud töö eest kõrget tunnustust ning lõpetades sõnadega, et „talvine abitöö on ainulaadne sotsiaaltöö ajalooline saavutus“, väljendas ta vaid iga tõelise sakslase tunnet selle suure vastastikuse hea tahte ja isikliku ohverduse rahvusliku pingutuse kohta.

******e-raamatu konverteri DEMO Vesimärgid*********